

Náš svět je tvořen silami nevědomosti – proto aby mohl probíhat Vývoj ke stále jasnějšímu Poznání. To je podstatou celého dění jako takového. Aby mohlo zazářit světlo, musí být tma, aby byla tma, musí být zastíněno světlo. Duchovní Vývoj spočívá nade vším hmotným i nehmotným.

A nyní Vývoj našeho světa v některých svých rozměrech přešel k důležitému předělu. Vládu Noci střídá vláda Dne. Lidstvo si prošlo rozdělením, odpojením od duchovního Zdroje a plným uvědoměním si vlastních malých „já“ jednotlivých lidí – a nyní je připraveno chápat Více než vlastní „já“.

Poznání, které jsme dosavadní minulostí získali už nám navždy zůstane.

Nyní je třeba jít dál.

Jednotlivci mohli být rozvinuti skrze ponoření do temnoty a odříznutí svých vědomí od Celku. Nyní stojí již pevně na nohou svého vlastního rozumu, vědomí a vůle. A hledají opět ten smysluplný Celek, jehož jsou ve skutečnosti součástí.

Snad alespoň takto krátce a povrchně se povede zasadit tuto práci do širších duchovních souvislostí.

Nás nyní budou zajímat hnací síly a projevy procesu, kterým procházíme, v konkrétnější podobě.

Úvod

Chtěli bychom žít ve světě, který umožňuje člověku intelektuální a duchovní růst, který nabízí rovnováhu a bezpečí. Chtěli bychom svět, kde mají všichni lidé důstojné postavení, kde se neničí naše životní prostředí a příroda. Svět, kde naše práce má smysl, je efektivní a tvoří výlučně pozitivní hodnoty. Chceme svět, kde se neplýtvá časem a energií lidí ani přírodními zdroji, ale naopak se vše zdokonaluje ku prospěchu všech a v souladu se všemi.

A především: chceme žít v pravdě! Nazývat věci pravými jmény, chápat věci ve skutečnosti tak, jak jsou, netvářit se, že něco je tím, čím není. Chceme pěstovat čistý pohled, přehled a kontrolu lidí nad tím, co se děje, systém, kde bude těžké někoho klamat. Toužíme po pravdivém popisování a vnímání událostí – ale ještě více toužíme po pravdě principiální. Chceme pěstovat logické chápání obecných zákonitostí a příčinně-důsledkových souvislostí.

Chceme vnímat Vyšší Smysl pozemského bytí, odhalovat jej a naplňovat. Odmítáme výsměch a zavržení Vyššího Smyslu, což se stalo standardem a základem současných ideologií.

A to, co chceme, také přijde. Nastává doba Rozsvícení.

To, co bylo dosud provozováno pomocí klamu a skrývání, nezodpovědnosti a svévole, již nebude možné takto provozovat. Máme hned několik filosofických pohledů, skrze které to můžeme vidět:

a) pohled materiální – Zákon času

Došlo ke zrychlení frekvence obměny technologií a informací v čase. Dříve žil člověk celý život ve stejném světě, věci se vzhledem k délce lidského života měnily jen pomalu. Dnes člověk za svůj život pozná více různých režimů a vládnoucích ideologií a mnoho různých technologií určujících organizaci života lidí a společnosti. Nejrychleji se rozvíjejí informační technologie – můžeme v reálném čase sledovat, co se děje na opačné straně Země. Všechno se rychle rozkřikne a vše se stává průhlednějším (transparentnějším). Lidé chápou čím dál, tím více, jakým způsobem jsou ovládáni a pomalu přestávají tolerovat své zneužívání.

b) pohled ezoterický – Vývoj lidských duší a vědomí

Na Zemi se vtělily duše už značně vyspělé a připravené na další fázi vývoje tohoto světa. Většina lidí již bude schopná vědomě a altruisticky používat získané poznání.

c) pohled astrologický – Působení Vyšších sil

Na Zemi a na lidstvo začínají v rámci různých cyklů působit nové síly, které předurčují novou podobu lidstva. Podle většiny astrologů vstupujeme do doby vodnáře, která bude charakteristická sjednocením a pravdivostí.

d) pohled ekologický – Lidstvo se musí změnit

Lidstvo se musí změnit, nebo nenávratně zničí přírodu a životní prostředí, na němž jsme závislí.

A možná jestvují i další pohledy dávající smysl, vycházející z pozorování Jsoucna a docházející ke stejnému závěru. Důležité je, že všechny jsou v souladu – protože všechny výše zmíněné procesy podléhají tzv. synchronicitě – setkávají se přesně tam a tak, kde a jak se setkat mají.

Ale není třeba každému vnucovat všechny tyto pohledy. Blahodárné je, už když člověk dobře chápe jeden z nich. Zde jsou zmíněny pouze povrchně a ve zkratce pro účel uvedení této práce.

Je tedy zřejmé, že dosavadní koncepce života člověka a společnosti již přesluhuje. Musí a bude vytvořena nová. Ta dosavadní přináší jen stále větší zmar a škody.

Na tomto místě si uvědomujeme, v jakém žijeme nesouladu. Naše civilizace pěstuje nesmyslnost, úpadek, hloupost. Ničí naši Lidskost, přináší škody. Vnucuje nám svou jedinou „pravdu“ o neexistenci pravdy. Nenávidí velké ideje, sny a vize – a uznává jen ideologii negace.

Na svou malost zmítající se v křeči dojíždí. Chce jít cestou pokroku, kterou si však sama zakázala. Místo skutečného pokroku tak podstupuje jen chaotickou sebevraždu. Ničí vše, co ji drželo nad vodou, a odkrývá to, co pohltila.

Najednou vidíme, že to vlastně není naše civilizace. Nám se jen vnutila v období své dominance a pomalu nás pohlcovala. Pohltila nás do takové hloubky, že jsme o ní nepochybovali, a táhne nás ve svém pevném objetí vstříc svému vlastnímu zániku. Přesto v nás zůstal ještě kousek naší pravé podstaty, který nám nedokázala vyrvat. A který bude zárodkem našeho nového, lepšího života.

Když někdo tvrdí, že jsme součástí tzv. Západu, neuvědomuje si, co vlastně říká. Západní civilizace doposud dominovala celému světu, svou kulturou a společenským zřízením také celý svět pohltila. Zároveň mocnosti reprezentující Západ, v první řadě Velká Británie a Spojené státy, se profilovaly v propagandě (PR) jako ty nejlepší a nejvyspělejší – tedy logicky bylo atraktivní cítit se, že k nim ten který člověk či národ patří. To se týká až na vzácné výjimky celého světa, nejen nás.

Téměř každý národ chtěl, v podobě většinové masy svých „elit“, patřit na Západ (ano, i Rusové, Číňané, Indové...). Ale ve skutečnosti tyto národy nepatřily na Západ, ale Západu. A to v tom smyslu, jaké místo v globální pyramidě měly. Pro Východní Evropu a třetí svět jsme byli Západ i my – Střední Evropa, ne tak ale pro Západní Evropu, USA, Kanadu...

To je Západ v době několika posledních staletí, kdy jeho nejvýznamnějším centrem byla Anglie. Jenže tento Západ, který šel v čele vývoje, zde byl i dříve, přinejmenším posledních 2000 let. Byla to Římská říše pohltivší a drancovavší kulturu starého Řecka (a snažící se porobit naše předky), poté Franská říše a Svatá říše římská. Naše země, tehdejší Velká Morava, původně směřovala k byzantskému slovansko-řeckému evropskému Východu. Byla však převedena pod franský (německý) Západ, ale zase ne dostatečně pevně.

Po rozpadu Moravy na země Koruny české a Uhry jsme byli zdánlivě definitivně ovládnuti římským Vatikánem a Němci. Ale byly vzpoury, např. husitské hnutí, a zachovala se naše slovanská kultura do dnešních dní.

A spolu s ní se zachoval i náš civilizační potenciál, který nyní bude hrát světovou roli. Velikáni minulosti jako Ľudovít Štúr či Ján Maliarik předpověděli nejen důležitost Slovanů ve vývoji světa v nadcházející budoucnosti, ale také podstatu naší role. Že půjde o tvoření řádu spravedlivosti, pravdivosti a duchovní čistoty. Sjednání lidstva na základě vzájemné úcty, spolupráce, lidskosti... Ve slovanské kultuře se v jedné z nejčistších podob zachovala duchovní tradice Indoevropanů. Ta nyní dostává prostor díky pádu Západu.

Slované duchovně vyrostli a nyní jsme mocnější než Němci či Anglosasové. Umírá Západ¹, ale neumírá Evropa. Protože Evropa jsme nyní my, Slované a mezi námi žijící spřátelené národy – Řekové, Maďaři², Rakušané, Rumuni, baltské národy a další...

My dáváme naději na zachování našich tisíciletých hodnot Evropské kultury. A na vytvoření nové, lepší koncepce uspořádání života společnosti.

Nejsme Západ, jsme Slované. Ctíme pravdu, vznešenost, čest, lidskost, důstojnost, spravedlnost, smysluplnost, krásu, úctu, pokoru, tvořivost, poznání.

¹ Slovy sociologa Petra Hampla: „Patříme na Západ – patříme do minulosti.“

² Ale i k přátelům je nutné chovat se asertivně. Nedopustit vlastní zneužívání či poškozování v zájmu druhého. Slabost a podřízenost se rozhodně nesmí maskovat za jakoby přátelství, vstřícnost, velkorysost, jak se to u nás, Slovanů často v minulosti dělo. Slabost a sebepodřízování se musí nejdříve nazvat pravými jmény a poté vykořenit. Skutečné přátelství může být jen mezi sobě rovnými.

Tato práce obecně obsahuje tři základní složky:

- a) analýza (rozbor)
- b) predikce (předpověď)
- c) syntéza (tvorba)

Text není rozdělen na části podle těchto jednotlivých složek, protože postupně přechází jedna v druhou.

Složka analýza, to je rozbor současné koncepce uspořádání společnosti včetně jejího vývoje, jejích vlastností a fungování. Snaží se postihnout to nejdůležitější a také to, co v jiných dostupných dílech ještě dostatečně osvětleno není. Není to úplný a detailní popis Skutečnosti, ve které žijeme, ale je nápomocný k přiblížení, vysvětlení a doplnění dalších děl, která ji velice dobře popisují.

Složka predikce odhaluje, jakým směrem se lidská společnost a civilizace bude měnit, vzhledem k nevyhnutelnosti a nezastavitelnosti těchto změn.

Složka syntéza pak navrhuje nové uspořádání a fungování společnosti na základě predikce a díky znalostem získaným v analýze. Návrhy jsou velmi opatrné a zatím pouze rámcové, pro jejich rozvinutí bude potřeba mnohem většího množství moudrých a zkušených lidí.

Tato práce není dogma a mnohé zní může být i opraveno či upřesněno moudřejšími. Nepodléhá žádnému vlastnictví a tvůrci si odmítají nárokovat jakákoliv autorská práva. Dílo náleží všelidské kultuře, s vědomím, že vzniklo díky duchovnímu spojení nás všech a Vůli Boží.

Z hlediska širšího zasazení níže popisovaných procesů – jsme dosud procházeli obdobím Kali-jugy (též Noci Svaroga), obdobím temnoty, nevědomosti, rozdělení a nepřátelství, které se projevovalo boji a válkami ve fyzickém smyslu.

Dle Georgije Sidorova lze toto období Kali-jugy rozdělit na několik fází podle civilizačně převažujících systémů poznání, jak to učinila Moravská koncepční skupina ³:

1. Védský – plné poznání zákonů Stvořitele

2. Védický – už jen částečné poznání, předává se jako tradice, u většiny populace již chybí jejich hlubší pochopení.

3. Jazyčnický – pokřivená tradice, objevují se temné kulty, obrovská moc lunných žreců, kteří pro sebe uchránivše zbytky védického poznání vládnou nad zbytkem populace a tuto začínají řídit strachem a terorem.

4. Křesťanství – biblický projekt, staví hráz nejhorším projevům předchozího stupně (lidské oběti, např. v Již. Americe). Vysvětlení zákonů Stvořitele jsou již jen matoucí a následně zakryta pláštěm dogmat.

5. Liberálně-demokratický projekt – vyvrcholení biblického projektu, společnost je atomizována na nejmenší částečky a následně řízena různými praktikami manipulace, likvidace posledních rodinných vazeb a odlidštění lidských bytostí na úroveň konzumního stáda. Likvidace posledních mravních norem v obecné morálce, které ještě přežily. Vymýšlení různých matoucích morálních norem.

6. Nyní jsme na rozcestí, zda nastoupí globální temný stát, nebo světlý stát – Celozemský univerzální bratrstát předpovězený kňazem Jánem Maliarikem.

V rámci této práce pak budou blíže popisovány procesy probíhající ve fázích 4 až 6.

V rámci Kali-jugy lidé ztráceli svou nevinnost díky rostoucím možnostem své individuální vůle, v rámci daného vývoje lidského vědomí. Zároveň byli lidé v drtivé většině postupně odpojeni od jemnohmotného vnímání Vyšších bytostí a jasnovidnosti. Z těchto důvodů lidé a společnost mravně upadali.

Tento vývoj v rámci Kali-jugy měl svůj smysl, jenže ten je dnes již naplněn. Přetrváváním starého řádu a staré morálky vzniká nesoulad. Zlo, jež dříve bylo možné a mělo svůj prostor k projevu, je dnes již za hranicí Božího dopuštění.

³ Světlé a tmavé právo verze 12, Ing. Zdeněk Říha, 26.11.2021, info@slovanskakultura.cz, Stránka 7 z 18

Jestliže dříve bylo možné v rámci náboženství vyžadovat odpovědnost člověka za svůj život a vztah k lidem a společnosti velice vágně, či morálku úplně uvolnit, z dnešního pohledu je to již zavrženíhodné. Křesťanská nábožnost, zvláště u protestantské větve, byla v posledních stoletích zneužita a otupena, pod její slupkou vykvetl na Západě individualistický egoistický konzumismus nejhrubšího zrna, ale také rasový a nacionální šovinismus. Posun k ateismu byl už jen zanedbatelnou změnou a někdy dokonce spíše pozitivní.

Vyvrcholením všeho je liberální světonázor. V jeho pojetí člověk nemá žádné mravní a ani morální povinnosti (jen právní), nemusí žít důstojně, nemusí na sobě pracovat, nemusí pracovat pro druhé, soucítit, být odpovědný za důsledky svých činů... Nemusí mít ani žádnou vůli ani se cítit jako člověk. Je právoplatným individuem, které se může definovat, jakkoliv chce, a to je mu vtlačováno do hlavy.

Individualismus v současném liberálním pojetí, to není úcta k člověku. Je to znevážení člověka, krádež jeho podstaty. Individualismus a liberalismus si manipulativně přisvojují zásluhy o svobodu. Práva lidí jsou údajně přínosem individualismu a liberalismu. Není tomu tak. Individualismus je filosofií odříznutí člověka od Celku a není to Celek, co člověka omezuje, ale jsou to především jiná liberalizovaná (svévolná) individua nároující si nadvládu nad člověkem. Ve světě liberalizovaných individuí je člověk člověku vlkem.

Pěstované klišé o konfliktu zájmů společnosti a zájmů jednotlivce je rovněž liberální manipulací. Zájmy společnosti a člověka jsou přirozeně v souladu. Pokud nejsou, je to obvykle tím, že deklarované zájmy společnosti skutečnými zájmy společnosti nejsou a jsou to snahy určitých jednotlivců ovládat a zneužívat lidi. Naopak u jednotlivce, který chce poškozovat nebo vydírat společnost se snahou o vlastní prospěch, by se mělo mluvit spíše o parazitické posedlosti než o legitimních zájmech.

Ovšem pokud všechno alibisticky zrelativizujeme v duchu liberálního filosofického nesmyslu, že „každý má svou pravdu“⁴, tak se o tomhle vůbec nebudeme moci bavit. Vlastně se nebudeme moci bavit vůbec o ničem... Absurdní relativizace je oblíbený nástroj v liberalismu.

⁴ Každý může mít část pravdy, ale pravda jako taková je jen jedna.

Liberalizace člověka

Ideové osvobození člověka od mravnosti a mravního řádu skrze zmíněnou relativizaci se stalo základem dnešního liberalismu. O vzniku liberalismu se mluví až v souvislosti s novověkem, jeho kořeny jsou však mnohem starší. Rozšířenou domněnkou je, že liberalismus chrání slabé a bezbranné před mocnými (že jim dává možnost domoci se svých práv a zájmů). Ve skutečnosti liberalismus chrání především mocné.

Liberalismus, jak jej známe, je již plně dovyvinutou ideologií – která je vyústěním mnoho staletí postupně prosazující se tendence – liberalizace (tzn. osvěvolňování) člověka. Tato tendence spočívá ve zbavování se odpovědnosti za život a prospěch společnosti, zbavování se pout mravního řádu (včetně postupného odbourávání závazných pravidel i morálky a zavádění jiných, volnějších pravidel a pokleslejší morálky⁵). Týkala se nejprve panstva – panovníků a šlechty. V souladu s tím docházelo k postupnému utužování absolutismu (absolutizaci). Absolutismus je neomezená a nedotknutelná svoboda člověka v určité funkci, absence vymahatelné odpovědnosti za jeho rozhodnutí. Obvykle se jedná o moc člověka nad určitým objektem, např. absolutistická moc pána nad panstvím (zemí), vlastníka nad vlastnictvím.

Neomezená a nedotknutelná svoboda ve funkci je základním předpokladem pro možnost zneužívání moci. Člověk disponující touto svobodou a odříznutý od hlasu svědomí si první ze všeho zvýší svou životní úroveň na úkor ostatních a dále si může dle své libovůle stanovit jakékoliv další cíle a naplňovat je. Jiní lidé nemají žádnou možnost tomuto člověku danou funkci odebrat, protože jeho postavení v této funkci je nedotknutelné. Setrvání v této funkci je jeho nezcizitelným právem, které nesmí být porušeno. Jiní lidé mají zase jiná nezcizitelná práva. Nikdo však nemůže být pohnán za to, jakým způsobem a k jakým cílům svá práva využívá. Toto je zdrojem současného liberalismu a stalo se to jeho podstatou.

Mocenská liberalizace v minulosti a pak i samotný liberalismus jako ideologie vedly k úplné formalizaci pravomocí – myšleno k bezpodmínečnému udělení a respektování pravomoci bez ohledu na to, co její držitel činí. Jinými slovy došlo k zakořenění prvků absolutismu ve společnosti.

Paradoxní je, že je liberalismus obecně chápán jako to, co vedlo k odstranění absolutismu. Ale ve skutečnosti absolutismus nikam nezmizel, naopak se jeho podstata v různé míře rozšířila na všechny subjekty společnosti. Došlo k jakési mechanizaci společnosti, která byla v minulosti nemyslitelná...

Liberalizace člověka se dá českým slovem vyjádřit jako osvěolňování. Je to zbavování se odpovědnosti, pout mravního řádu.

⁵ Rozdíl mezi mravností a morálkou

Mravnost vychází z nitra člověka, díky hlasu svědomí. Není určována společenskými pravidly ani kulturou, ale je v souladu s Vyším smyslem a jde přímo od srdce. Oproti tomu morálka (též etika) je definována společností či specifickými skupinami a může i nemusí být v souladu se svědomím lidí. Morálky mohou být různé a různě se blížit mravnosti. Mravnost je jen jedna a v každém projevu člověka buď JE nebo NENÍ.

Naším úkolem je podstatu a projevy liberalizace člověka pochopit. V dostatečné hloubce a z dostatečného nadhledu. Nestačí snažit se pochopit například kapitalismus, dnešní liberální ideologii či liberální demokracii, aniž bychom chápali to, co je jejich zdrojem. Bez uvědomění si liberálního paradigmatu, v němž žijeme, budeme stále jeho otroky, budeme stále myslet jeho kategoriemi. Bez dostatečného nadhledu jej nikdy nebudeme vidět v celé jeho šíři. A nebudeme schopni uplatnit svébytné východisko ze současné civilizační krize.

Liberální paradigma je víc než ideologie, dnes je do hloubky prostoupeno celou společností. Z něho klíčí liberální ideologie (liberalismus), která je základem téměř všech současných ideologií. Veškeré v současnosti pěstované politické i ekonomické teorie jsou součástí liberalismu. Od dob novověku nebyla vytvořena a široce rozpracována žádná ideologie, která by se vyznačovala úplnou svébytností a nebyla ovlivněna liberální ideologií (či alespoň liberálním paradigmatem).

Státní zřízení postavené na liberalismu je liberálně-demokratická republika („liberálně“ se často vynechává). Liberální demokracie je založena na nekontrolovatelné nadvládě vybraných společenských subjektů (korporace, média, banky), dezintegraci státu a masových procedurách odevzdávání pravomocí veřejně propagovaným lídrům (volbách). Liberálně-demokratická ideologie je v praxi rozpracovaná ideologie liberalismu v oblasti uspořádání státu. Její součástí je rozvinutá, avšak zavádějící až klamná politická teorie. Systém liberální demokracie je chráněn zákony a ústavou. Její zpochybňování je nepřípustné a může být i trestné.

Mocenský systém postavený na liberalismu je liberální kapitalismus. Vyznačuje se institutem vlastnictví, což je absolutistická moc člověka nad vlastněným objektem, ať už to je cokoliv, včetně společensky klíčových institucí (média, banky apod.). Zároveň se vyznačuje nenahraditelnou rolí peněz, jakožto formy moci, v dosahování jakýchkoliv cílů.⁶

Přehledné schéma jednotlivých prvků liberálního paradigmatu se nachází na straně 50.

Nyní následuje vysvětlení dvou základních jevů a zavedených nástrojů moci v liberalizované společnosti: Vlastnictví a Peníze. Pro pochopení podstaty poselství následujících stránek je třeba hlubokého a pokorného oproštění se od současného chápání věcí. Ne každý toho bude schopen.

⁶ V rámci současné koncepce pod názvem biblický projekt globální konceptuální moc budovala davo-„elitarismus“ pomocí liberalizace člověka – jeho odchýlení od mravního řádu. Činnost globálního prediktora spočívá právě v předvídání obecných duchovních projevů, které musí nastat a pro které vytvoří odpovídající koncepci života společnosti.

Současný biblický projekt se pohybuje v mezích Božího dopuštění, které se stále zužují. V mezích Božího dopuštění se pohybují jak lidé řídící na nižších úrovních, tak zcela jistě i konceptuální moc. Cokoliv či kdokoliv překročí nejzazší mez Božího dopuštění, to je ihned odstraněno.

Díky liberalizaci, nejdříve vládnoucích „elit“ a pak i obyčejných lidí, získal globální prediktor (GP) akceschopnost postavenou na zneužitelnosti liberalizovaných lidí. To umožnilo postupnou expanzi biblického projektu, nejdříve do celé Evropy, pak do Ameriky a nakonec do Asie a Afriky.

Biblický projekt realizovaný a rozšiřovaný nejvíce pomocí Západu je více neudržitelný. Nastal čas pro novou koncepci. Ale nejdříve je nutné pochopit tu stávající.

Vlastnictví

Pojem vlastnictví vychází ze slovanského slova *vlast*, které znamená moc, přeneseně pak panství, majetek. To už nám napovídá, co je podstatou vlastnictví v jeho dnešním pojetí. Je to přiznaná absolutistická moc nad určitým objektem. Když něco vlastním, mohu si s tím dělat téměř cokoli, co chci.

Samozřejmě se to týká i soukromého vlastnictví. Vlastněná firma, banka či obecně organizace podléhá výlučně svému vlastníkov. Jediné omezení vyplývá z platných zákonů, ale ty v principu nejdou proti právu vlastníka na plnou moc nad vlastněným objektem.⁷

Jak tedy institut soukromého vlastnictví vůbec vznikl? Abychom si na tuto otázku mohli odpovědět, musíme jít poměrně daleko do minulosti.

Ve skutečnosti se lidé nestali vlastníky tak, že by přišli a řekli: „Toto je moje.“ Samozřejmě, že lidé měli věci, které k nim patřily a se kterými nikdo jiný nesměl nakládat. Ale to nebylo vlastnictví. Věci osobní potřeby či dům byly vždy v soukromých rukou člověka nebo rodiny a nikdo jiný neměl právo si na ně činit nároky. Ale neznamenalo to totéž, co dnešní vlastnictví. Bylo to nezpochybnitelné právo držet a užívat, ale ne vlastnit.

Vlastnit ve skutečnosti znamenalo panovat. Bylo to původně výsadou vládnoucího představitele určitého území. Instituce panovníka se vyvinula z pozice vojenského vůdce, vojvody. Vévoda či kníže stál v čele ozbrojené družiny a ochraňoval své území. Lidé a vesnice na tomto území byli původně svobodní, ale museli družinám zajišťovat obživu, v rámci vzájemně výhodné společenské dohody.

Kníže měl samozřejmě silovou a tím i mocenskou převahu, takže nebylo radno proti němu vystupovat. Do života většiny lidí ale nezasahoval, s výjimkou řešení závažných sporů, pokud je nevyřešili místní stařešinové.

⁷ Wikipedie, v souladu s právní teorií, definuje vlastnictví takto: „**Vlastnictví** či **vlastnické právo** je přímé a výlučné právní panství určité individuálně určené osoby (**vlastníka**) nad konkrétní věcí. Řidčeji se slovo *vlastnictví* používá také ve významu majetek či jmění.^[1] Vlastnické právo je nejsilnějším a nejrozsáhlejším věcným právem. Jde o právo absolutní, které působí vůči všem ostatním osobám (*erga omnes*) na rozdíl od závazkových práv, které působí jen mezi stranami závazku (*inter partes*). Vlastnickému právu tak odpovídá povinnost všech ostatních subjektů nerušit vlastníka ve výkonu jeho práva k věci.

Vlastnictví v českém právu upravuje především občanský zákoník.^[2] Dle § 1011 občanského zákoníku je vlastnictvím určité osoby vše, co jí patří, všechny věci hmotné i nehmotné (pokud to jejich povaha připouští).^[3] Jedná se o právo chráněné i mezinárodními smlouvami o lidských právech a Listinou základních práv a svobod. Vlastnické právo je nezbytnou podmínkou existence a fungování svobodného trhu a tržního hospodářství.

Historicky, mezikulturně i podle typu věci se obsah vlastnického práva značně liší v rozpětí od absolutních práv k věci až po stav, kdy převažují povinnosti plynoucí z vlastnictví a vlastnictví je tak spíše správou věci ve veřejném zájmu. Za feudalismu mělo vlastnictví půdy charakter pronájmu od panovníka reprezentujícího stát.“

Citováno 25.11. 2024, <https://cs.wikipedia.org/wiki/Vlastnictv%C3%AD>

Kníže měl tedy svěřené území, na kterém vládl. Neměl ale ještě poddané v pravém slova smyslu. O těch můžeme mluvit až po dalším vývoji.

Členové družiny knížete, bojovníci stáli po jeho boku. Když však kníže získával další území pod svou vládou, pod jeho vedení se dostávali další velmoži. Pokud novému území předtím nikdo nevládl nebo tamní vůdcové byli zabiti či vyhnáni, byla tato území svěřována věrným z okolí knížete. V obou případech došlo k tomu, že tito lidé se knížeti vzdálili a stali se určitými autonomními jednotkami na částech celkového území. Kontrola panovníka nad činností těchto lidí tak byla slabší, než když se nacházeli v jeho okolí. I tak byli tito páni panovníkovi podřízeni a byli jeho prodlouženou rukou.

Postupem času docházelo k prohlubování nadvlády panovníka nad lidmi žijícími na jeho území. Knížata se většinou povýšila na krále a nabyla královského majestátu. S tím se rozvrstvil a zesložil i zbytek společnosti, velmoži a bojovníci se stali šlechtou. Ustavil se pevně daný nástupnický systém.

I díky tomu vznikl prostor pro různé mocenské boje, ve kterých již zástupci šlechty vystupovali jako subjekty s vlastními zájmy. Přestali být prodlouženou rukou panovníka a stali se jeho konkurencí (došlo k tzv. feudální rozdrobenosti). Šlechta získala práva, která bránila panovníkovi zasahovat do jejích záležitostí a panství. Panovník (král) si musel vytvořit paralelní aparát královských úředníků. Jednotlivé země měly již ve vrcholném středověku převážně pevné hranice. A v těch zemích, kde panovník vládl, si musel zřídit opěrné body (hrady, města). Nemohl ale jen tak obsadit území šlechty, která jej měla v dědičném držení, vlastnictví.

Celkově v této době bylo téměř každé město či vesnice v něčím vlastnictví. Byly to državy šlechty nebo církve. Královská města byla obvykle považována za svobodná. Příslušníci nižší šlechty byli vazalsky podřízeni výše postaveným. Prostí lidé byli součástí panství (vlastnictví), na kterém žili, byli poddaní svého pána. Přirozeně tedy nemohli nic vlastnit, když vše, co užívali, bylo vlastnictví pána. Přesto měli prostí lidé zajištěno dědičné právo žít a hospodařit na svém pozemku, ze kterého je většinou jen tak někdo nemohl vyhnat. Vlastnictví tak ještě nemělo ve vztahu k vlastněnému objektu zcela absolutistický charakter.

Postavení prostých lidí se však na přelomu středověku a novověku zhoršovalo. Společnost ovládly peněžní vztahy a poddaní se stali výrobními prostředky. Šlechta mohla obchodovat s vesnicemi ve svém vlastnictví anebo ukládat svým poddaným všemožné poplatky. Mohla také budovat nová hospodářská odvětví a svým poddaným nařídít novou práci. Nakonec se poddaní stali úplnými nevolníky, což už můžeme považovat za opravdový absolutismus.

Dnes se často mluví ohledně této podstaty vlastnictví. Nesprávně se mluví o tom, že prostí lidé také „vlastnili“ svůj majetek. Je to pokus vnášet mezi lidi nepochopení a snaha zakrýt skutečnost, že vlastnictví je absolutismus odvozený od feudální moci. I když lidé nakládali s penězi a obchodovali, neznamena to, že byli vlastníky. Peníze se totiž drží, ne vlastní. Peníze nejsou objekt vlastnictví, ale forma moci. Jsou mocí v rukou toho, kdo je drží (více v následující kapitole).

V závislosti na svých právech, která byla v různých zemích různá, se mohl poddaný z vlastnictví pána vykoupit a stát se tak svobodným člověkem. Ale to bylo pro většinu lidí nedosažitelné. Šlechta na počátku novověku (např. u nás v pobělohorské době) neměla skoro žádné zábrany *ždímat* poddané, jak nejvíc to šlo. Proto také fungovala tvrdá robota.

Šlechta však přerůstala přes hlavu i panovníkovi, který proti ní musel někdy zakročit. Dlouhodobě dezintegrovaný stát, kde si šlechta na svých panstvích dělá, co chce, je neakceschopný a zaostává. Dnes jsou obecně za absoluty označováni panovníci právě proto, že si podmaňovali šlechtu. Ale ve skutečnosti bychom se měli více dívat očima prostých lidí, protože jejich život za těchto podmínek byl velmi těžký. Ten skutečný absolutismus panoval právě ve vztahu panstva k obyčejným lidem.

Teprve během osvěcenských reforem byl v našich zemích vztah mezi prostými lidmi a šlechtou zregulován více ku prospěchu poddaných. Byla patentem zrušena povinnost roboty na panských *výrobních prostředcích*. To však neznamenalo, že tato práce skončila. Poddaní ve vlastnictví šlechty museli platit daně a spoustu dalších poplatků a někde museli získat peníze. Ty jim zaplatila šlechta, pokud pro ni pracovali.

Jednalo se o zvláštní situaci, protože v panském vlastnictví byla jak půda panská, tak půda poddanská s poddanými. Rozdíl byl v tom, že na poddanské půdě hospodařil rolník, který ale musel odvádět naturální dávky a platit poplatky. Naproti tomu produkce vrchnostenské půdy patřila celá vlastníkově. Došlo tedy k jakémusi rozštěpení vlastnictví jako společenského jevu, kdy jedna větev – tradiční, vlastnění celého panství i s poddanými – byla odsouzena k zániku, a druhá větev – kapitalistická, vlastnění výrobních prostředků – nabývala na důležitosti.

Díky tomu, že poddaní již pracovali částečně za mzdu, vyrostla šlechtě konkurence v podobě neurozených podnikatelů. Ti dále prosazovali své zájmy, jimiž bylo omezování privilegií a moci šlechty a zrovnoprávnění lidí. Někde došlo k protifeudálním revolucím (např. ve Francii), někde se proces vyvíjel evolučně. Vše přirozeně směřovalo ke zrušení poddanství.

Když bylo poddanství zrušeno, lidé ve vesnicích se stali formálně svobodnými. Ale jejich domy a půda byly stále ve vlastnictví šlechty. Kvůli tomu se museli bývalí poddaní vykupovat. V Habsburské monarchii byl výkup poddaných financován z 1/3 ze státní pokladny, z 1/3 jej museli splácet sami bývalí poddaní a 1/3 hodnoty museli bývalí vlastníci odečíst jako ztrátu.

V té době se prohloubila nerovnost mezi bývalými poddanými. Už předtím byly rozdíly mezi lidmi, ve velikosti pozemků, na něž měli dědičné užívací právo. Ale kdo měl pozemků málo, ten pracoval na cizích a nebyl v tom až takový rozdíl, protože vše stejně vlastnilo panstvo. Rozdíl byl v rozhodovacích pravomocích, kdy nejvýše byl vlastník, potom hospodář a pod ním pracující na jeho hospodářství. Hospodář odpovídal za hospodářství (grunt) před vlastníkem. Celkově si poddaní byli blízcí a víceméně rovní. Ale právě po zrušení poddanství se tato situace překlátila do vzniku velkostatkářů a chudých. Ten, kdo měl dědičné užívací právo na pozemky, byl tím, kdo nejvíc vydělal na jejich výnosech a tím tyto pozemky také dokázal vykoupit. Dlužno

podotknout, že někde došlo k rozdělení panské půdy těm, kdo měli své bývalé poddanské půdy nejméně. Ti tak dostali šanci hospodařit na svém a našetřit peníze na vykoupení.

Společnost dostala nová pravidla hry, kdy každý člověk nyní měl hrát sám za sebe a vztahy s ostatními nabyly finančního charakteru. Vlastnictví bylo do té doby převážně nástrojem vlády, správy společnosti šlechtou, ale nyní se stalo nástrojem pro zajišťování si životních potřeb, hospodaření prostých lidí. O to více se instituce vlastníka absolutizovala. Vlastník mohl o svém vlastnictví neomezeně rozhodovat a měl jej pod přímou kontrolou. Z předmětu (objektu) vlastnictví byli vyjmuti lidé, kteří naopak byli každý za sebe přinuceni stát se vlastníky. Vlastník tak již neměl žádnou odpovědnost za zajištění a ochranu životních potřeb jiných lidí – vlastníků, se kterými udržoval pracovní a obchodní vztahy.

Nejlepší startovní pozici měli samozřejmě staří vlastníci – šlechta a svobodní měšťané. Bývalí poddaní začínali jako dlužníci šlechty, zatímco ta mohla v klidu podnikat. Podnikání či hospodaření v té době (19. stol.) mělo převážně nemilosrdný charakter. Absolutismus vlastnictví dovoloval vlastníkovu klást si jakékoliv podmínky pracovně-právního vztahu – měl absolutní moc nad svým vlastnictvím a kdo se pohyboval na jeho půdě, musel se podřídit jeho pravidlům. A prakticky celá země byla rozparcelována mezi jednotlivé vlastníky, takže nebylo možné prostě se někde usadit a hospodařit. Rozdíl byl v různých zemích Evropy, někde přetrvaly relativně lidské bratrské vztahy, zvláště na venkově, jinde docházelo k nepopsatelně krutému vykořisťování.

Ustavení všeobecného absolutistického vlastnictví tak vytvořilo novou společenskou hierarchii, která má díky nastaveným pravidlům přirozenou tendenci se neustále prohlubovat – bohatí snadno bohatnou a chudí zůstávají chudými. Už předtím, než se všeobecné vlastnictví plně prosadilo, byly již připraveny nástroje a mechanismy, jak pomocí vlastnictví a finančních vztahů vytvořit globální hegemonii. Těmi nástroji jsou především banky a nadnárodní vlastnické struktury. Tato hegemonie dnes ve velké míře určuje podobu světa.

Toto je podstata vlastnictví. Dnešní velkovlastníci výrobních koncernů, korporátů a klíčových institucí (médiu, banky apod.) jsou svou podstatou následníci feudálních pánů. Vlastník má úplnou (totální, absolutní) moc nad vlastněným objektem. S tímto objektem tak může (v rámci mezí zákona) libovolně nakládat, jeho vlastnictví je nezrušitelné a neodebratelné. Je tedy doživotní a dědičnou mocenskou funkcí. Je pouze na libovůli vlastníka, zda svou vlastnickou moc bude uplatňovat pro naplnění potřeb společnosti nebo pro naplňování převážně svých potřeb, tužeb a svévolných záměrů. To je rozdíl oproti středověkému feudalismu, kdy ještě vlastníci byli ve velké míře omezeni mravním řádem, byli veřejnými činiteli a měli určitou společenskou odpovědnost.

Takto velice rychle a v maximální stručnosti byl popsán proces, jak se v průběhu dějin středověku a novověku změnil význam a smysl vlastnictví. Že vlastnictví v současném liberálním pojetí je něco úplně jiného než v původním feudálním pojetí – ale přesto je z původního feudálního pojetí odvozeno.

Tento popis zde uvedený odpovídá realitám Střední Evropy, zejména českým zemím a Uhrám. V jiných zemích mohl být proces jiný, *klikatější* a probíhající déle, už od starověku – ale v principu se jedná o to samé. Platí, že tzv. civilizace Západu reprezentovaná Římem, Franky, Němci, Holanďany a nakonec Anglosasy byla v tomto vývoji napřed a ostatní národy (jako i nás) táhla za sebou.

Institut vlastníka je v rámci liberální ideologie v současném systému uznáván a nade vše chráněn. Je dokonce některými lidmi zahrnován mezi lidská práva.

V současném liberálním systému je vlastnictví mnohem mocnějším a jistějším nástrojem v rukou člověka než jakákoliv volená, neabsolutistická společenská funkce.

Peníze

Abychom mohli posuzovat společensko-politicko-mocensko-hospodářské procesy, musíme chápat, co to jsou peníze. O penězích mluví každý, nikdo však neodhaluje jejich podstatu.

Jak to bylo s „výměnným obchodem“ v minulosti a dnes

Obecně se tvrdí, že peníze prostě vznikly, když bylo potřeba vytvořit nějakou jednotku pro směnný obchod. Známe ten narativ opakovaný už dětem ve škole – o tom, jak lidé nejdříve směňovali např. kožešinu za obilí, ale pak se obchod zesložil a každý potřeboval už něco jiného, než nabízel jeho protějšek a hodnoty se špatně dělily a tak dále, až vznikly peníze... Ve skutečnosti se věci takto neodehrávaly – ani nemohly.

To teprve dnes hodnotíme a vidíme společnost minulosti skrze současné (liberální) paradigma. Společenské vztahy v dávné minulosti byly založeny na úplně jiných principech. Takzvané „zbožní výměny“, pokud má vůbec smysl jim tak říkat, byly určovány dlouhodobými společenskými vztahy, a nikoliv zákonem okamžité nabídky a poptávky. Směňování v dnešním smyslu slova bylo něco zcela neznámého. Lidé se nesetkávali s cílem vyměňovat si věci kus za kus.

Lidé žili nejdříve v tlupách, pak v občinách. Museli přežít ve velmi náročných podmínkách. Každý jednotlivec byl závislý na celku a celek zase závisel na práci každého jednotlivce. V zemědělské občině každý člověk dostal přesně tolik půdy, kolik dokázal obdělávat. Když přestal být schopen půdu obdělávat, dostal ji zase někdo jiný z občiny. V rámci občiny se lidé a rodiny vzájemně hlídali, chránili a podporovali. Každý měl svou práci, kterou se podílel na životě občiny.

Občina byla prakticky soběstačná, i tak se ale dostávala do kontaktu s dalšími subjekty. Jako součást většího národa či kmene patřila obecina do určitého kulturního společenství. To mělo své duchovní tradice a jejich nositele – kněze a žrece. Rovněž mělo vůdce a ozbrojené družiny. Každá z těchto společenských skupin měla přesně danou funkci. V rámci společenských vztahů bylo určeno, kdo komu poskytuje jaké potřeby. Nedochozelo k žádným výměnám, ale k celoživotní společenské službě. Všichni chápali úlohu svou i druhých a dbali o jejich naplňování.

Takže žádný výměnný obchod nebyl. Ale pokud nutně chceme, můžeme i tyto vztahy poněkud nesmyslně označit za vzájemné „zbožní výměny“. Potom se nám vyjeví velmi podstatný rozdíl mezi starou tradiční společností a dnešní liberalizovanou společností. Dejme tomu, že lovci (kteří mohli být zároveň bojovníky) poskytovali zemědělcům část své kořisti a jiné věci zase přijímali. V tom případě ale – když se zrovna jedném nebo druhým neurodilo či nepoštěstilo, neznamenalo to, že nedostanou „zboží“ od svého protějšku, protože zrovna přišli s prázdnou a nemají co na „výměnu“. Nikdo takto ani nepřemýšlel. Plnění vzájemných společenských služeb bylo jaksi bezpodmínečné. Nehrálo se „kdo s koho“ a „co za co“. Prvotním cílem bylo,

aby všichni přežili a zachovala se jejich společenská funkce důležitá pro všechny. A ne že když se jednomu nedaří, aby toablokovalo i činnost ostatních... K tomu, aby potřebné věci putovaly tam, kam mají, nebylo potřeba žádných peněz ani výměnného obchodu v dnešním smyslu.

Zbytky takovýchto vztahů tradiční společnosti jsou patrné ještě dnes v některých zemích. Jako příklad můžeme uvést Indii, kde lidé dávají každý den jídlo mnichům. Není tam žádná okamžitá výhodnost daná okamžitou protislužbou, motivací je společenské a náboženské vědomí, že to prostě tak má být.

S hodnotami se zkrátka dříve neobchodovalo, ale organizovala se přímo jejich tvorba a distribuce – v rámci panujícího společenského řádu.

Ještě upřesněme označení vztahů jako bezpodmínečných. Bezpodmínečné byly v tom smyslu, že člověk, který poskytoval jednu službu (produkt), nevyžadoval jakousi okamžitou odpověď, okamžitou protislužbu (platbu) od druhé strany. Tento vztah byl ale podmíněný právě společenskou dohodou. Každý člověk musel být *dobrým členem své společnosti*, musel plnit svou společenskou funkci, jinak byl ostatními srovnán a ve vážných případech mohl být i vyobcován.

V dnešní anonymizované a liberalizované společnosti pochopitelně není výlučnost takovýchto bezpodmínečných vztahů možná. Lidé už nemají vzájemný přehled o tom, kdo a jak dobře plní svou společenskou funkci. Soběstačnými celky už nejsou vesnice, ale obrovské ekonomické celky dosahující globální úrovně. Za zboží se musí platit penězi, aby nikdo nemohl jen tak brát ze společného a sám nic netvořit. Funguje však tato kontrola proti parazitismu? Nebo jen mění pravidla hry, jak žít na úkor práce druhých? Člověk může přijímat obrovské množství peněz a tedy i produktů, aniž by tomu odpovídalo jeho pracovní nasazení. Může dokonce přijímat neúměrné množství peněz a přitom jeho „práce“ vytváří negativní společenskou hodnotu. To je jen důkaz toho, že absolutně liberalizovaná společnost není životaschopná. V každé společnosti musí alespoň částečně fungovat přirozené vztahy s cílem bezpodmínečně a přímo naplňovat potřeby lidí. Jinými slovy, každý celek v sobě musí nést prvky původní tradiční společnosti, i kdyby byly na první pohled neviditelné. Čím je společnost liberalizovanější, tím méně je soběstačná a musí být buďto zdrojově zajišťována (vyživována) jinými společnostmi, nebo se zhroutí⁸.

Motivací pro vytváření hodnot v liberální společnosti není uspokojení potřeb lidí a společnosti, ale zisk. To má přinejmenším dva důsledky. Zaprvé, lidé nejsou primárně motivováni k užitečné produktivní činnosti, ale k činnosti přinášející zisk, bez ohledu na společenský přínos. A za druhé, dochází často k nadvýrobě zboží, protože jeho hlavním úkolem není posloužit spotřebitelům, ale najít kupce. Když dané zboží plátce nenajde, zůstane nevyužito,

⁸ Viz. díla Sergeje Georgijeviče Kara-Murzy a Jiřího Šifřína – Bůh synergie a další

nespotřebováno a skončí na smetišti, ačkoliv by mohlo sloužit lidem. Tak dochází k obrovskému plýtvání.

Finanční vztahy komplikují život společnosti, která má sice zdroje, technologie, výrobu, ale kvůli peněžní bariéře chybí odbyt vyrobených hodnot. Bariéry nedostatku peněz objevivší se v jednom obchodním vztahu se přirozeně řetězově šíří celou ekonomikou a vzniká finanční krize. Ta se sice dá částečně oddalovat různými nástroji, ale z principu je v liberálně-kapitalistické ekonomice vždy nevyhnutelná. Finance se vždy koncentrují na jedněch místech a na jiných místech začnou chybět, což spustí problémy. Skutečným řešením těchto problémů je jen opětovné nastolení přirozených společenských vztahů založených vzájemném naplňování potřeb, pěstování přímé cesty ke společensky potřebnému výsledku a snížení mechanistické závislosti na koloběhu financí.

Je tedy zřejmý rozdíl ve fungování původní tradiční společnosti a fungování zliberalizované společnosti postaveném na koloběhu peněz, kapitalismu. Nyní je třeba popsat, co to peníze jsou a jak získaly současnou společenskou roli.

Co jsou peníze a jak nabyly současného významu

Obecně jsou peníze definovány jako „volně směnitelná hodnota“. To je však chybná definice. Hodnoty ve všeobecnosti nejsou něco, co se ze své podstaty směňuje. Směňování a obchod s hodnotami jestvuje v naší společnosti a v našem paradigmatu. Přivlastnění si určité hodnoty je možné jen v individualistickém chápání sebe sama či v rámci přenosu tohoto chápání na identitu určité skupiny, instituce. Kromě toho, i v rámci našeho paradigmatu dobře chápeme, že jsou hodnoty přivlastnitelné a hodnoty nepřivlastnitelné. Těmi prvními jsou například hmotné statky. Těmi druhými jsou třeba hodnoty duchovního a kulturního charakteru, jako společenské ideje, filosofické a náboženské myšlenky, ale i některé hmotné věci jako vzduch, který je zde pro všechny a nikdo si jej nemůže přivlastnit.

Když jsou hodnoty nepřivlastnitelné, nemají žádné vlastníky a nemohou se mezi žádnými vlastníky směňovat jakkoliv nebo za cokoliv, včetně peněz. Peníze tedy nejsou hodnotou volně směnitelnou za jakoukoliv jinou hodnotu, ačkoliv určitou hodnotou jsou a jsou i směnnou jednotkou v rámci současného paradigmatu vlastnění a směňování.

Jakou hodnotou jsou tedy peníze? Představme si společnost tvořenou dvěma lidmi. Jeden člověk drží, vlastní kus chleba. Druhý člověk drží peněžní částku odpovídající ceně tohoto kusu chleba. Mohlo by se zdát, že když sečteme hodnoty této společnosti, dostaneme hodnotu dvou kusů chleba – jednu hodnotu kusu chleba dává samotný kus chleba a druhou hodnotu kusu chleba dává finanční částka odpovídající ceně také kusu chleba. To ale není pravda. Tato společnost se nikdy nenajít dvou kusů chleba. Ve skutečném součtu hodnot je jeden kus chleba.

Tak kde je ta hodnota peněz? Hodnota peněz je pouze hodnotou nástroje. Peníze nejsou tou hodnotou, kterou navenek reprezentují. Jsou jakýmsi zrcadlem odrážejícím skutečnou

hodnotu, na kterou odkazují, ale samy tou hodnotou nejsou. Peníze jsou nástrojem v ruce člověka, který mu dává možnost – moc něčeho dosáhnout. **Peníze jsou tedy forma moci.**

Peníze jsou mimo jiné nástrojem pro nabývání vlastnictví. Vlastnictví je společností přiznaná absolutistická moc nad určitým objektem. Peníze jsou mocí nabývat vlastnictví nebo dosahovat jiných cílů – uloženou ve skryté anonymizované formě. **Peníze jsou anonymizovanou mocí.** Tato moc má navíc absolutistický charakter – nejen protože slouží nabývání vlastnictví, ale zejména protože moc liberálních **ideálních peněz** je ideálně nezrušitelná, neodebratelná, nepominutelná a zcela svobodně využitelná pro jakékoliv cíle. V praxi se setkáváme s neideálními penězi, ačkoliv jejich snahou, v rámci liberalismu, je blížít se liberální idealitě.

Jaké vlastnosti mají (liberální) ideální peníze? Jsou ideálně skryté (nikdo nezná částku peněz drženou druhým člověkem a ani transakce nejsou veřejně viditelné), dále jsou ideálně anonymní (nikdo nezná jejich původ, identitu předchozích držitelů), jsou ideálně stálé v čase (jejich moc a reprezentovaná hodnota zůstává na stejné úrovni), jsou ideálně platné (dá se pomocí nich získat či zařídit téměř cokoli) a jsou ideálně přenositelné a pohyblivé. To jsou hlavní vlastnosti (liberálních) ideálních peněz.

Peníze blížící se liberálnímu ideálu jsou atributem hluboce liberalizované a těžko životaschopné společnosti. Umožňují vzájemnou anonymitu, nekontrolovatelnost a nekoordinovanost v činnosti různých subjektů. To už je samo velkým problémem. Navíc také díky tomu je velkému množství subjektů umožněno čerpat zdroje neúměrně jejich společenskému přínosu. V podstatě peníze znemožňují rozvoj společnosti na základě vědomého smysluplného řešení. Systém postavený na finančním koloběhu není účelně organický, ale mechanický s možností (a zároveň nucením) jeho mechanismy individuálně anonymně využívat bez vazby na potřeby Celku a lidí jako jeho součástí.

Například: V kapitalistickém systému poháněném tokem peněz často dochází k nezaměstnanosti – chybí činnost, kterou by lidé mohli dělat, nebo zdroj peněz, který by tuto činnost financoval. Práce nezaměstnaných lidí nikde (kriticky) nechybí, nezaměstnaným však chybí zdroj obživy. Přirozeným organickým řešením by bylo přerozdělit práci, aby všichni pracovali méně. Jenže z peněžně-účetního pohledu jednotlivých subjektů ve společnosti (zaměstnaní lidé, firmy ...) se to nevyplatí.

Peníze tedy dávají moc vybraným společenským subjektům dosahovat vytyčených cílů bez ohledu na společenskou správnost a obecnou podporu těchto cílů. A když to potřebují, dosahovat těch cílů i skrytě a anonymně⁹.

⁹ Krajním případem je třeba skryté financování terorismu – to už je silné kafe i na přesvědčené liberály, kteří jsou na tomto základě ochotni tolerovat částečnou ztrátu anonymity finančních toků z bezpečnostních důvodů.

Přirozeně se musíme ptát, za jakým účelem byly peníze jako forma moci zavedeny. Jestliže jsme plně osvětlili jejich funkci a význam ve společnosti, pak se musíme ptát, komu a čemu tato funkce posloužila. Přirozeně je jasné, že peníze umožnily a umožňují přinutit lidi dělat to, co by ze své vlastní vůle nedělali. Opět jsme u podstaty liberalizace člověka – proces jeho *osvobození* od kritérií rozhodování postavených na tradičních mravních základech a vstřípení mu jiných kritérií rozhodování – např. právě kritérium rozhodování postavené na faktoru peněz. Tím je umožněno využívat člověka i k tomu, co je proti původním mravním zásadám. A obecně, co je proti jeho vůli. Navíc je možno takové zneužití člověka mocí peněz zajistit skrytě a anonymně.

Peníze tedy musely být zavedeny tehdy, když určití lidé potřebovali jejich funkci. Funkci (skrytého) ukládání absolutistické moci. A jejího skrytého či otevřeného používání. Například když chtěli otevřeně nebo skrytě zvyšovat svůj společenský status bez vazby na obecné normy, provádět zákulisní operace, či obecně dosahovat cílů, které nemají společenskou podporu.

Kdo jako první vymyslel a použil vztahy založené na získávání služby či zboží pomocí jakýchkoli žetonů moci – peněz, to se asi nikdy nedozvíme. Peníze pravděpodobně vznikly z luxusních předmětů reprezentujících společenský status, které měli původně právo nosit pouze vysoce postavení lidé, ale postupně se tyto předměty začaly předávat mezi „elitami“ a jejich důvěrnými služebníky a nakonec se pomocí nich začalo kupčit.

Otázka zní, jak přišly peníze k nám.

Slovanská občina žila výše popsaným způsobem a v rámci vzájemné služby s duchovními a lovci-bojovníky nebyly žádné skryté vztahy (ani možnost hromadění/ukládání nároků na něco). Teprve s příchodem biblického projektu a hlubší davo-„elitarizace“ mohly být peníze zavedeny. Že u nás peníze nevznikly a přišly z ciziny, to je celkem jisté.

Peněžní vztahy byly u nás zaváděny poměrně pomalu, prakticky v průběhu celého středověku. Venkovští poddaní velmi dlouho peníze nepoužívali vůbec. Panstvo, města i církve od nich získávalo obživu zdarma (původně v rámci spravedlivé společenské dohody), v podobě naturálních dávek.

Používání peněz začínalo u davo-„elitářské“ „elity“, která pro sebe postupně budovala čím dál tím větší luxus. Přicházeli lidé, kteří se specializovali na dovážení luxusních věcí pro „elitu“ – kupci. Již dříve byli i jiní kupci, kteří pracovali ve prospěch všeho lidu, např. dovozci soli. Ale zde je řeč o kupcích obsluhujících „elitu“. Byli to jedni z prvních uživatelů a rozšiřovatelů peněz. Liberalizace „elity“ a davo-„elitarizace“ společnosti byla jejich příležitost k seberealizaci. Také proto se brzy stali jedněmi z nejbohatších lidí, ačkoliv nepožívali nějaké zvláštní autority. Bylo to možné právě díky penězům, které jim umožnily vysoký spotřebitelský status i přes nízký společenský status.

Kupci si tím, že přiváželi kuriozity a přitažlivé věci z ciziny, postupně ochočovali lačnou „elitu“ a tím jí už naplno uvrhovali do závislosti na cenných předmětech, které požadovali jako platbu.

Kupci nebyli sluhý společnosti, sloužili přímo „elitě“ a na „elitě“ byli závislí. Elitáři si je potřebovali zavázat, protože takový kupec mohl se svým exkluzivním zbožím napříště odcestovat někam úplně jinam a dotyčný elitář se svou rozmarnou manželkou by se jej už nikdy nedočkal. Vztahy kupců a „elit“ byly neoficiální a důvěrné. Byly to první opravdové obchodní vztahy. Do toho, co si pán koupil od kupčíka a jak mu zaplatil, nikdo neměl co strkat nos.

Zvláštní skupinou kupců byli židé. Ti byli společně s latinskou církví hlavními tahouny zavádění peněz, v rámci biblického projektu. Neobchodovali už ani tak se zbožím jako spíš výlučně s penězi. Poskytovali „elitám“ půjčky s úroky, aby s jejich pomocí „elity“ dosáhly svých cílů a poté z nabytého bohatství splatily dluhy. Tak nepatrné šedé myši s pramalou společenskou autoritou získávaly obrovskou moc a vliv ve vysokých „elitních“ kruzích. A opět prosazovaly tu koncepci uspořádání společnosti, která jim dávala více možností a sloužily tím té konceptuální moci, která je v této jejich podobě vychovala.

Tak jako tak, se stále jednalo čistě o záležitosti „elity“, nikoliv prostých venkovských lidí. Ti pracovali a žili tradičním způsobem, bez ohledu na nějaké „žetony moci“. Pro všechny neurozené zbohatlíky však bylo důležité, aby se finanční vztahy rozšířily na celou společnost, aby všude peníze platily. Aby i poslední rolník byl pro nabídnutý zlaťák či stříbrňák ochoten udělat *první poslední*. Aby onomu boháči sloužil stejně, jako by sloužil samotnému králi. Vesničané se do finančních vztahů příliš nehrnuli, ale byli donuceni. Páni vyhlásili vedle naturálních dávek i peněžité daně a poplatky a vydělej si na ně, vesničane, kde chceš. Kvůli tomu a možná i z jiných důvodů se vesničané naučili chodit na trh a prodávat za peníze. Na jednu si stranu tak mohli získat i něco exkluzivního pro sebe, ale o to více museli doma pracovat a odpírat si, aby bylo co prodat – což prakticky znamenalo snížení životní úrovně. Tím byl vznik peněz završen.

Shrnutí

Peníze jsou vždy odvozené od vládnoucí autority, nikoliv od nějaké hodnoty. I u zlata a zlatých mincí to tak vždy bylo. Dnes jsou peníze odvozené od autority státu a autority nadnárodních subjektů, které tento stát a jeho měnu uznávají. Alternativní „peníze“ jako kryptoměny jsou jen odvozeny od autority (moci) skutečných peněz. Drahé kovy jsou jen komodity, kromě zlata, které je jako určitá forma peněz uznáno centrálními bankami států. Libovolné vlastněné hodnoty nelze používat jako peníze. Je možné provést exkluzivní obchod ve formě výměny (barteru), ale nelze tím samým platit všeobecně. V libovolném obchodě na území České republiky zaplatíte pouze Českou korunou. Eurem ani Bitcoinem nezaplatíte ve 100 % obchodů. Obecně platné peníze nejsou výsledkem nějaké nabídky-poptávky, ale jsou právě derivátem vládnoucí autority. Pokud je stát funkční, jeho autorita garantuje všeobecnou platnost jeho peněz na jeho území. Jinými slovy, moc peněz je společenskou dohodou a musí jestvovat autorita, která platnost této společenské dohody garantuje.

Peníze postupně otevřely další možnosti, jak prostý lid zavázat ke službě panstvu a městskému obyvatelstvu. Společenské vztahy zesložily a zneřehlednily, zajistily spotřební anonymitu. Umožnily pružně a dobře ovládat lidi a společnost a tím je i zneužívat (např. k válkám za šíření dané koncepce). Na druhou stranu, přispěly k liberalizaci společnosti nad únosnou mez, kvůli čemuž se potácí od krize ke krizi. V dnešním stavu už zliberalizovaná společnost není schopna dalšího rozvoje.

A na závěr ještě citace z přednáškového cyklu M. V. Velička Rozmluvy o životě, první díl ¹⁰:

„Na Yaleově univerzitě jeden Američan čínského původu realizoval společně s jednou Američankou velice poutavý experiment. Měli tam skupinku opiček druhu malpa kapucínská, jejichž životní priority bývají jmenovávány v pořadí: žrádlo a sex. Psychologie těchto opiček se prý tak nějak omezuje pouze na tyto dvě věci. Myslím si, že je to trochu přehnané, protože se tyto opičky pokoušejí využívat jako pomocníky v domácnostech různě paralyzovaných a těžce nemocných lidí. Určité jednoduché operace v domácnosti typu: vezmi, podej, rozsviť, zavři vodu, tedy dokážou pochopit a splnit. Takže to vypadá, že to nejsou ty nejhoupější opičky, když tohle dokážou a kromě toho nejsou agresivní.

Tuto skupinku opiček tedy naučili používat peníze. Aby opička dostala penízek, musela zatáhnout za páčku — vynaložit úsilí a získat tak nějaký specifický žlutý žetónek. Potom mohla tento žetónek použít a poprosit laboranta o banán, hroznové víno a podobně výměnou za žetónek. Následně začali měnit ceny za práci s páčkou i za nabízené služby. Po nějaké době si opičky na ty peníze zvykli a ukázalo se, že na dynamiku cen reagují stejně jako investoři na burze. Pokud jim nabídli dvě hazardní hry — jednu na prohru a druhou na výhru, ale nastavené tak, aby statistický výsledek byl u obou stejný — tak dali přednost tomu hrát na výhru. A protože žetónky byly kulaté, tak když jednou laborant okurky nenařezal na kostičky, ale na kolečka, tak si opička uvědomila, že žetónek je kulatý stejně jako nařezaná okurka a pokusila se vyměnit kolečko okurky místo žetónku za něco jiného. A dále se to všechno vyvinulo až k vydírání a prostituci.

To znamená, že se v tom opičím společenství poté, co u nich zavedli peníze, objevily všechny neřesti, které jsou charakteristické pro liberálně-buržoazní civilizaci.“

¹⁰ Přednáškový cyklus dostupný např. zde: <http://leva-net.webnode.cz/products/m-v-velicko-rozmluvy-o-zivote-1/>

M. V. Veličko je členem bývalého autorského kolektivu Vnitřní Prediktor SSSR, který vytvořil soubor děl zvaný Koncepce sociální bezpečnosti (KSB, též KOB).

Liberální a liberálně-demokratická ideologie

Liberalismus a jeho protichůdnost

Jak už bylo zmíněno, světonázorovými základy současného liberalismu jsou především individualismus a – zdánlivě v rozporu mezi sebou – materialistický ateismus a protestantské biblické křesťanství. Ve skutečnosti tyto dva světonázorové systémy mají společného dost k tomu, aby fungovaly vedle sebe¹¹.

Z toho již plyne, že hlavní ideou liberalismu je svoboda a blaho jednotlivce. V souladu s tímto se liberální ideologie snaží prezentovat jako cesta ku blahu všech jednotlivců – opak je ale pravdou. Liberalismus nechává svobodu a bohatství pro většinu lidí (a států) ve formě teoretické možnosti. Staví především na právech lidí, ale už ne na praktickém naplňování jejich zájmů. Proto je systém postavený na liberální ideologii systémem výhodným pro bohaté, pro „elitu“. Oni a jejich majetky jsou chráněni především.

Tak tomu bylo i u kořenů ideologie liberalismu na přelomu středověku a novověku (15. a 16. století). Společnost už byla ve velké míře liberalizovaná, ale liberalismus jako ideologie a liberální kapitalismus jako systém se teprve začínaly formovat. Liberální postoje tehdy zaujímal především šlechta a bohatí měšťané. Snahou šlechty bylo získat co největší míru nezávislosti na panovníkovi, právo svobodně a neomezeně využívat své panství. Z toho už plyne hlavní neřest liberalismu – budování svobody, práv a blahobytu jedněch na úkor svobody, práv a blahobytu druhých. Šlechta, která na konci středověku začala podnikat, měla své poddané jako výrobní prostředek. Byli jejím vlastnictvím, jehož osud záležel na libovůli vlastníka (tehdy už mělo vlastnictví téměř absolutistický charakter). Za tímto účelem se snažila zbavit moci panovníka nad sebou. Usilovala o tzv. „stavovskou společnost“ (podobnost s dnes liberály vzývanou „občanskou společností“ není náhodná).

Měšťané byli dvojího typu – svobodní měšťané ve svobodných městech a měšťané vlastnění šlechtou v poddanských městech. Poddanší měšťané se snažili vymanit z vlastnictví šlechty či získat víc práv, chtěli být také svobodnými lidmi. Svobodní měšťané později bojovali proti privilegiím šlechty, která byla díky vlastnění poddaných v rámci kapitalismu konkurenceschopnější než oni – a tento boj nakonec v 18. a 19. století vyhráli.

Je tedy zřejmé, že už u samotných kořenů liberální ideologie stál boj jedněch o práva a svobody zneužívat druhé – a boj druhých o práva a svobody nebýt zneužíván prvními. Tedy třídní boj *jak vyšitý*. Třídní boj vzniká společně s rozvojem liberalismu. V rámci středověkého křesťanského feudalismu byly i jen náznaky třídního boje výjimečné.

V liberalismu se často střetávají dvě ideje – rovnost a individuální svoboda – které liberalismus postavil proti sobě. Ale nejen to, i svobodu jako *jednu ideu* postavil liberalismus u jednotlivých

¹¹ V dnešní době je i katolické křesťanství ve vleku toho protestantského a liberalismu.

lidí (tříd) proti sobě. Ve jménu práv, svobod a zájmů jednoho dochází k potlačování práv, svobod a zájmů druhého. Liberalismus vytváří systém založený na permanentní konkurenci a boji o místo pod sluncem. To je ostatně v souladu s ideologií sociálního darwinismu, která vidí přirozený řád v boji individuí a přežívání nejsilnějších (nejpřizpůsobivějších) z nich.

Čistý liberalismus je neudržitelný, a tak dochází k jeho regulaci určitými pravidly, alespoň částečně zohledňujícími zájmy lidí ze všech společenských skupin (tříd). Jenže tyto regulace jdou proti duchu liberální ideologie a jsou pro to napadány.

Stát v liberálně-demokratické ideologii

Současná liberálně-demokratická ideologie stojí především na negaci. Je to negace státní moci, která je označena za hlavního původce lidské nesvobody. K tomu se liberalismus snaží negovat a popírat i moc jako takovou. Svou teorii buduje na ignoranci objektivních zákonitostí moci.

Podstatou liberálně-demokratické ideologie je odepření člověku spoluodpovědnosti za rozvoj a osud jeho společnosti a státu (v souladu s duchem liberalizace, *osvobozením* člověka od odpovědnosti a pout mravního řádu). Například v podnikatelské či mediální činnosti se v rámci liberální *svobody* nemusí člověk zamýšlet, jaký bude mít jeho práce dopad na společnost a stát. Liberalismus rozsekává lidské společenství takovým způsobem, že nabádá jednotlivce, aby se přestali identifikovat s Celkem a identifikovali se pouze s vlastním já (nebo úzkou společenskou skupinou) – když každý hraje sám za sebe, tak to údajně přináší všem blaho. Takto je liberalismus v rozporu s vlastenectvím i sociálním cítěním.

Liberalismus přednostně potlačuje ty, co veřejně zastupují Celek, oproti těm, kdo soukromě zastupují osobní nebo úzkoskupinové zájmy. To znamená, že prvním terčem kritiky je vláda vzešlá z lidových voleb mající zastupovat všechny občany. Naopak nevládní struktury převážně pod drobnohledem nejsou, nestávají se terčem negativních emocí, nejsou vyzdvihovány jejich průšvihy.

Tento přístup je postaven na tom, že státní orgány mají oficiální moc danou zákony, zatímco nevládní struktury přímou možnost vytvářet zákony a vynucovat jejich plnění nemají. Tím je dáno přesvědčení, že oficiální pozice mohou být tím zdrojem nepravosti, nespravedlnosti nebo útlatu. Pozice mimo státní aparát údajně neoplývají mocí, a proto je není nutné hlídat.

Je to ale skutečně tak? Čím více jsou omezené možnosti státní moci různými pojistkami, tím více roste význam vlivu těch, kdo stojí mimo státní aparát. Čím více je státní moc společensky pranýřovaná, tím vyšší autority oproti ní požívají nevládní a soukromé subjekty. Získávají legitimitu na to, aby měly klid na své vlastní plány a záměry vůči státu. Čím více společenských organizací je vyčleněno z přímého řízení státní mocí, tím menší zdroje a prostředky státní aparát má a tím větší prostředky má nevládní sektor.

Reálná moc se ve výsledku přesouvá z oficiální oblasti, do oblasti neoficiální. Zejména díky obrovským finančním kapacitám pohybujícím se v soukromé sféře. Ale vůbec nejde jen o

peníze. Aby kdokoliv oplýval reálnou mocí, musí mít dlouhodobě pevnou neměnnou stabilní pozici. To se rozhodně nedá říci o nikom ve vládě, která se každé čtyři roky vystřídá. Jedna vláda dělá jedno, druhá vláda dělá druhé. Jak tedy mohou být na instituci vlády navázány jakékoliv dlouhodobé procesy? Nemohou. Vláda státu nemá reálnou subjektivitu.

Vláda nemá ani autoritu. Jakákoliv vláda je od začátku svého mandátu kritizována opozicí. Jednoduše proto, že v systému založeném na soupeření politických stran se kritikou druhých získávají body. Jak jsme zvyklí, vláda je terčem úplně všech. A po čtyřech je další vláda opět terčem kritiky všech. I těch, co bojovali proti minulé vládě.

Má vůbec vláda státu nějakou moc? Vláda může třeba vydávat nařízení a ta vymáhat. Pokud se ovšem společenské nevládní a soukromé organizace postaví proti, vláda nakonec nezmůže vůbec nic. Média, velké korporace, vlivní lidé mohou vládu doslova zadusit.

To se ostatně pravidelně děje. Jen málo vlád České a Slovenské republiky dovládlo do konce mandátu. Velká část z nich byla pod tlakem nevládní moci a stranické opozice odstavena parlamentem či sama dobrovolně odstoupila.

Jaká je tedy role vlády v liberálně-demokratickém politickém systému? Vláda je vykonavatelem vůle vládnoucích „elit“ stojících na stabilních pozicích mimo státní aparát. Vláda doslova odvádí špinavou práci, aby korporace či vlivové organizace mohly zůstat čisté. Když vláda neplní své úkoly, je proti ní zorganizována štvánice. Když vláda utlačuje občany v zájmu zákulisní nevládní moci, protestní nálady lidí se tlumí odváděním pozornosti. Když to zajde příliš daleko, může se *upustit pára* výměnou vlády, čímž se politické tendence nezmění, jen se mohou v některých ohledech zmírnit (a v jiných třeba zase vyostřit).

A nejlépe pro liberální ideology a liberály je pak špinavou práci vlády nazvat zločinem státu.

Liberálně-demokratický stát je tedy útvar, kde má oficiální státní moc reprezentativní charakter. Vytváří zákony a ohlašuje politiku státu, ale musí tak činit v souladu s nevládní mocí, která hlídá veškerou její činnost. Nevládní moc nese obvykle nadnárodní charakter. To je dáno mimo jiné nadvládou společenské „elity“, která se ztotožňuje ne s národem a státem, ale s mezinárodní „elitou“. Její *třídní pud* jí velí udržovat si moc nad lidem a podřizovat se těm, kdo tento systém nastolil a umí ho udržovat, tedy v současné situaci jí velí vzhlížet do zahraničí, konkrétně na Západ.

Tím, že se liberální demokracie označuje jako systém s vládou lidu, je „elita“ nucena předstírat, že stát je řízen lidem. To jí zužuje manévrovací prostor a ještě více jí to přirozeně přitahuje k zahraniční „elitě“, která je podstatně lépe etablovaná a zkušenější v liberálně-demokratické hře.

Pro obyčejné lidi jsou určeny volby jako systém jejich vyjádření k politice státu. Mají odevzdat pravomoc vládnout některému ze svých zástupců. Hromadné vhazování lístků do urny není žádné řízení ani žádné vládnutí. Je to odevzdávání zpětné informační vazby a pravidelná legitimizace systému. Volby sice rozhodují o složení parlamentu a vlády. Jenže výsledek voleb

je vždy daný tím, jaké je informační prostředí a jak byly zformovány politické skupiny a lídři. Tyto zformované pozice se volbami jen zpečetí. Téměř pravidlem je, že dosavadní strana vedoucí vládu ve volbách prohraje a opoziční strany vyhrají. Lid účastníci se voleb není subjektem řízení. Vytváří totiž masu chovající se přesně podle statistického rozložení. Nemá vědomí ani vůli, takže nemůže mít ani koncepci, plány, cíle... V souladu s tím nemá ve volbách ani právo vyjádřit nějakou konkrétní myšlenku – má jen právo odevzdat moc jednotlivým lídrům a jejich kandidátkám.

Lid jako masa ani nemůže nic kontrolovat, není to žádná bytost s rozumem, nedokáže posuzovat politiku státu. To dokážou lidé jako jednotlivci, kteří se mohou stávat subjekty řízení, v rámci nestrukturované masy jsou ale objektem řízení. Liberálové sami toto částečně chápou, a proto neuznávají „vůli lidu“ jako konečnou instanci. Moc dobře ví, že tzv. „vůle lidu“ je ovlivnitelná, řiditelná, zneužitelná. Proto vláda státu vzešlá z lidových voleb pro ně není legitimní. Legitimní se stává až tehdy, když je uznávána a podporována společenskými autoritami. Tyto autority z řad „elit“ a jejich přísluhovače liberální demokracie označuje jako občanskou společnost.

Liberalismus se negativně a předpojatě staví ke státní moci. Je snad důvodem ochrana státu jako Celku (všech lidí) před jeho zneužíváním a poškozováním lidmi ve vládě a úřadech? Ochrana státu a všech lidí primárním důvodem rozhodně není. Liberalismus vychází převážně z individualismu a zájem o Celek zosobněný všemi lidmi v něm zakořeněn není. Liberalismus se naopak jeví jako dobrý ideologický nástroj jednotlivců a korporativních skupin pro zneužívání většiny („můžu si dělat, co chci a stát nemá právo na mě šlapat“). Liberalismus nepředpokládá zájmy Celku. Vnímá výlučně zájmy jednotlivců, aniž by se je pokoušel zahrnout do nějaké rovnováhy. Neusiluje o vybudování nějakého spravedlivého systému.

Není proto překvapivé, že liberalismus negativně vnímá i stát. Stát jakožto organizační systém lidí je v liberalismu chápán jako něco, co je na obtíž a co je spíše zdrojem problémů, než nějakých výhod.

Zajímavé je, že v tomto ohledu liberalismus operuje s určitou manipulační technikou. Jedná se schizofrenické používání pojmu „stát“, zaměňování jednoho významu za druhý. Jednou se „státem“ myslí Celek, například Česká republika, to znamená všichni občané, území atd. Podruhé se slovo „stát“ používá ve smyslu státní moci, úřadů.

Ve svých tezích a dokumentech pak liberálové mluví o různých negativních činech „státu“, jako například, že „stát zvyšuje lidem daně“, „stát utrácí peníze“, „stát páchá represe“ a podobně. Ideologicky na to navazují tím, že deklarují, že různé významné společenské funkce musí být „nezávislé na státu“, například sdělovací prostředky, ekonomické subjekty a podobně. Původně je tím samozřejmě myšlena nezávislost na představitelích státní moci, ale skrze schizofrennost vyjadřování je to vědomě i podvědomě vztaženo na stát jako Celek. Najednou jde o všeobecnou absenci odpovědnosti za prospěch a zájmy Celku. Tato naordinovaná

„nezávislost“ je pobídkou ke svévoli, k možnosti dělat si se svou mocí cokoli se danému subjektu zamane.

Ještě důležitější je uvědomit si, že žádná skutečná nezávislost není. To by nezávislý subjekt musel přebývat ve vzduchoprázdnu bez jakýchkoliv interakcí s okolím. Ve společnosti se přirozeně vytváří vztahy a vazby mezi jednotlivými subjekty řízení. Zvyšuje se tak koncentrace řízení, moc jednotlivých subjektů, koordinovanost, efektivita. Moc jako taková je objektivní jev, je potřebná pro dosažení jakýchkoliv cílů společnosti. Moc nejde vymazat, jde jen lživě popírat její přítomnost, což liberální ideologie dělá. Takže namísto toho, aby byl deklarovaný úkol jednotlivých společenských subjektů sloužit lidem a státu, je jim přiřazena jakási „nezávislost“.

Média dle liberálně-demokratické ideologie nemusí být objektivní ani nestranná ani nemusí dobře sloužit lidem. Musí být jen nezávislá na svém státu, na zájmech a potřebách lidí, společnosti. Jestli jsou také nezávislá na korporátních a zahraničních zájmech, o to už se liberalismus nestará. Nepřítel číslo jedna je stát a ti, kteří jej zastupují.

Perspektiva liberalismu

Ideologie liberalismus, jak jej chápeme dnes, začal vznikat na přelomu středověku a novověku a dotvořil se v průběhu 19. století. V té době se stal se především ideologií měšťanstva, které ani tak netoužilo po všeobecné rovnosti, jako spíše po zlepšení svého vlastního postavení ve srovnání se šlechtou. Rozvinutím kapitalismu byl překonán feudalismus a jeho pevná nepřizpůsobivá struktura (otevřely se kádrové výtahy ¹²). Avšak z hlediska života společnosti došlo k *vytlouknutí klínu klínem*. To, co bylo zdrojem dosavadního nesouladu, bylo nikoliv odstraněno, nýbrž mnohonásobně rozšířeno. Míra liberalizace společnosti se dramaticky zvýšila. S ní se zvýšila akceschopnost řídicího subjektu takové společnosti díky větším možnostem zneužívání společnosti. Například Britské impérium postavené na liberalismu dokázalo dobýt prakticky celý svět. Ale sama o sobě je liberální společnost nesoběstačná a bez zdrojů zvenčí nestabilní.

Více než svobodu a rovnost liberalismus přinesl individualismus a společenskou nezodpovědnost (jejichž důsledkem se stala reálná nesvoboda a nerovnost). Liberalismus vytvořil expanzivní civilizaci. Liberální společnost musí neustále dobývat nové zdroje na úkor jiných společností. Není schopna rovnovážného rozvoje a soběstačnosti. Právo na život v liberální demokracii je dáno jen části světové populace (širší kapitalistické metropoli), protože tato část světa musí být zdrojově zajišťována ostatními částmi světa (periferií), které musí být spravovány úspornějšími režimy a systémy. Bohatství liberálně-demokratických režimů funguje jako lákadlo pro lidi z chudších států, jimž je vmanipulováno, že pokud budou liberálně-demokratickým režimům sloužit, dostanou se jednou na jejich úroveň. Tento příslib ale nemůže být nikdy naplněn.

Liberalismus v podobě liberálního kapitalismu a liberální demokracie přináší obrovské plýtvání zdroji, které je způsobeno konkurencí, individualismem a nekoordinovaností společnosti. Z těchto a dalších důvodů je liberalismus jako společenská a státotvorná ideologie neudržitelný a bude postupně nahrazován.

Liberální teorie „SAMO SE TO“

Už byl zmíněn kult údajné nezávislosti pěstovaný v liberální demokracii. Nejen, že ve skutečnosti nikdo nemůže být doopravdy nezávislý, což znamená, že je tento kult postaven na lži – ale jde především o evidentní zaměření tohoto kultu proti státu.

¹² Kádrové výtahy – systém stoupání lidí do řídicích funkcí společnosti fungující v souladu s cíli subjektu řízení této společnosti.

O kádrových výtazích se často mluví v souvislosti se „zahníváním“ mocenských a funkčních struktur neschopnými kariéristy (či schopnými prospěcháři či nepřáteli společnosti), kteří pak blokují přístup novým talentům kvůli strachu z konkurence a ztráty „teplých místech“. Rozbití takového zahnívání a zajištění „svěžího větru“ se pak označuje jako otevření kádrových výtahů.

V liberálně-demokratickém státu jsou jediným nástrojem lidovlády volby. O skutečný nástroj lidovlády se nejedná, ale berme to v tuto chvíli tak. Potom ti zástupci vzeší z „vůle lidu“ jsou těmi, kdo má být podle liberálně-demokratické ideologie nejvíce omezen a nejvíce kontrolován. A kontrolován kým? Tím samým lidem? Nikoliv, to bychom měli například odvolatelnost politiků. – Kontrolování mají být (dle lib. demokracie) ne lidem, ale médii, neziskovkami, samozvanou občanskou společností. – Soukromými subjekty nebo jimi placenými subjekty. Ano, absolutistické mocenské funkce kontrolují ty pravidelně volené.

Kult nezávislosti úzce souvisí právě s teorií „samo se to“. Jestliže jsou všichni *nezávislí, nepropojení, žijící ve vzduchoprázdnu* a potom začnou podporovat nějakou tendenci, znamená to, že k tomu *všichni došli nezávisle na sobě a všichni nezávisle na sobě dospěli k tomu, že je to to pravé ořechové a že to chtějí prosazovat*. Prostě se to vyvinulo tak nějak *samo*. Ano – takto se dnes v rámci *vědeckých* teorií liberálně-demokratické ideologie popisují společenské procesy.

Teorie „samo se to“ tedy zakrývá subjekty odpovědné za konkrétní společenské jevy a jejich motivy, aby tyto nemohly být hnány k odpovědnosti před lidmi a společností. *To by totiž bylo neliberální a nedemokratické*. To je první účel teorie „samo se to“.

Druhým účelem je popírání smyslu vědomě se organizovat. „Nemá smysl plánovat rozvoj hospodářství, „volný trh“ všechno zařídí *sám* a lépe.“ „Nemá smysl, aby stát řídil média a firmy, to je diktatura, *samy* se budou řídit mnohem lépe ku prospěchu všem.“ Pak třeba – „lidé, chodte k volbám, objednáte si nějakou politiku, zařídí se to *samo* a víc už se starat nemusíte.“ A ta dále.

Nejde jen o demotivaci lidí samoorganizovat se, ale často přímo o ideologický zákaz. Stát je ve skutečnosti sdružení všech lidí (nejen ti, co vládnou). A tomuto státu je potom odepřeno právo řídit sebe samého. Místo toho, aby se hledalo, jak subjekty kontrolovat lidmi – např. právě média, aby pracovala objektivně – tato kontrola se zakazuje státu, v liberálním dvojznačném smyslu toho slova. Tedy jak zástupcům státní moci (kde by zneužití opravdu hrozilo), tak i lidem z lidu, kteří naopak mají zájem na správném fungování médií a jiných institucí.

Ve výsledku teorie „samo se to“ slouží právě k ovládnutí státu a společnosti nadnárodními subjekty. A také do jisté míry způsobuje zneefektivnění společnosti kvůli její nekoordinovanosti. Např. protože jednotlivé především hospodářské subjekty jsou v rámci „nezávislosti“ ovlivňovány pouze rámcově, nejsou koordinovány ve smyslu intenzivní spolupráce a společného plánování. To se projevuje plýtváním zdroji a neschopností rozvoje. Jednotlivé společenské subjekty jsou alespoň zákulisně ovlivňovány, čímž je jakási slabá koordinace zajištěná a alespoň *něco nějak* funguje – což je lepší, než kdyby to fungovalo *nijak*. Ale samozřejmě, to *nějak* fungující *něco* je zcela v dikci konkrétního nadnárodního subjektu řízení.

Na teorii „samo se to“ a kultu nezávislosti stojí celý liberálně-demokratický politický systém. Hlavní úlohou liberálně-demokratických institucí je jen jedno: nepřekážet soukromým a

nadnárodním subjektům. Dále mají za úkol vyhlásit to, co je třeba vyhlásit oficiálně. A být četníkem hlídajícím správné chování občanů. Někdy také být *obětním beránkem* a *hromosvodem* lidového hněvu.

V případě ekonomické teorie „samo se to“, teorie „volného trhu“, jde o odepření státu právo řídit a plánovat své hospodářství. Jsou dvě skupiny lidí, kteří mluví o „volném trhu“. Jedna jsou ti, kteří ideologicky věří na tržní samořízení s absencí plánu a na základě toho podporují vše, co zapadá do pravidel „volného trhu“. Druhá skupina jsou vlivní lidé, kteří argumentují „volným trhem“ tehdy, když to podpoří jejich cíle.

Zkrátka, otázka „volného trhu“ se vykládá tak, jak se to komu zrovna hodí. Příklad z praxe v ČR a EU: Když jde o konkurenci mezi domácí produkcí potravin a zahraniční, tak se domácí zvýhodňovat nesmí – bylo by to proti „volnému trhu“. Ale když jde o nerovné dotační podmínky zemědělců mezi různými státy, tak se o pravidlech „volného trhu“ pomlčí.

Další otázkou je, co je to vůbec „volný trh“? Zákon nabídky, poptávky a ceny... Ale funguje to skutečně tak, jak je to (tržními) liberály prezentováno? – více o této otázce bude jedné z následujících kapitol.

Ve skutečnosti je kladení rozporu mezi trh a plán falešné. Copak účastníci trhu neplánují? Ano, plánují – kdy začít vyrábět konkrétní výrobek, jak jej prodávat, jakou strategii uplatnit proti konkurenci, jak fungovat na území daného státu atd. Jejich plán tedy počítá s „volným trhem“ jako nástrojem. A ten jediný, kdo má plánování ideologicky zakázané, je právě stát. Protože stát údajně má být dezintegrován a nemá mít žádnou možnost ovlivňovat své vlastní hospodářství. Nemá prý mít žádné státní firmy obsazující „volný trh“ ani vytyčovat cíle subjektům na „volném trhu“. Jednotlivé hospodářsky aktivní subjekty ve státě mají být údajně na tom státě nezávislé, rozhodovat se pouze ve vlastní režii bez závislosti na potřebách lidu... a tak prý je to nejlepší (zda jsou i nezávislé na nadnárodní vlivové lobby, což evidentně nejsou, liberalismus neřeší). Nezáleží na tom, že nadnárodní korporace mají svůj plán vůči státu a jeho obyvatelstvu, stát a obyvatelstvo nesmí mít žádný plán pro sebe ani vůči těmto subjektům... Jinými slovy, stát jako organizace lidí na daném území dle liberální ideologie nesmí být subjektem, ale má být objektem řízení.

Řeč je stále jen o plánu ve vztahu k trhu, tedy nic, co by trh jako takový mělo nějak rušit (pokud to vůbec jde). Trh je zde brán jako objektivní nástroj, který by měl být využíván pro naplňování potřeb lidí a státu – pokud by byl stát subjektem alespoň na nějaké úrovni, nikoliv dezintegrováným objektem bez vůle, jak je tomu v rámci liberální koncepce (liberální demokracie + liberální kapitalismus). Třešničkou na dortu je fakt, že státy-velmoci i nadnárodní subjekty plánují ve svém zájmu ekonomický rozvoj zahrnující i obyvatelstvo států, které si své vlastní plánování zakázaly.

Nesmyslnost tvrzení, že rozvoj *probíhá sám o sobě*, bez vědomého přičinění, je očividná.

A stejně tak je holý nesmysl, že když každý pracuje jen na vlastní blaho a vlastní zájmy, že tím naplňuje celospolečenské zájmy. Opět mylný pocit, že se to udělá *samo*. Současný systém drží nad vodou skutečnost, že je stále dost lidí, kteří ze svého přesvědčení pracují tam, kde je to potřeba. Ale v očích liberálních ideologů se to dělá *samo*.

Objektivní zákonitosti

Ideologie

Naučili jsme se pojem ideologie vnímat negativně. Ideologie má být něčím škodlivým, co manipuluje lidmi a čemu propadají agilní hlupáci. Mnoho lidí si dokonce myslí, že ideologie vznikají *samy* od sebe a že jsou jakousi „nemocí společnosti“. Takovýto přístup je ale nesprávný a sami se jím omezujeme.

Ne všechny národy světa pohlíží na ideologii tak, jak je to běžné u nás. A konkrétně v Rusku nebo v anglosaském světě je ideologie vnímána jako objektivní jev a nástroj.

Wikipedie píše: „V angloamerickém prostředí je obvyklé i užívání termínu ideologie pro neutrální označování ucelené soustavy myšlenek a výpovědí, případně "pojem označující soustavu symbolických výrazů s mobilizační funkcí, legitimizující určité jednání". V evropském prostředí má termín častěji pejorativní vyznění a vyjadřuje též uzavřenost, jednostrannost, iracionální a propagandistické rysy takové soustavy myšlenek a výpovědí.“

Není žádnou náhodou, že výše zmíněné kultury, jež vnímají ideologii jako legitimní jev, jsou ty, které mají zkušenosti s konstrukcí států a navrhováním státních zřízení. To ony určují běh dějin, jsou svrchované a dokážou bránit své zájmy. Proto bychom se nad jejich pohledem měli minimálně zamyslet.

Je třeba si uvědomit, že ideologie obecně není zlo. Ideologie je nástroj. Nám je však vnucováno, abychom si tento nástroj zakazovali jako cosi údajně zločinného. A zároveň vědomé používání tohoto nástroje neviděli ani u jiných. Nechat se takto manipulovat je obrovskou chybou.

Už od školních let je nám vtlačováno do hlavy: „Konečně žijeme ve společnosti bez vládnoucích ideologií.“ Dokonce i v Listině základních práv a svobod (součást Ústavy ČR) je napsáno: „Stát je založen na demokratických hodnotách a nesmí se vázat ani na výlučnou ideologii, ani na náboženské vyznání.“ Ta věta popírá sama sebe, jinými slovy totiž říká: „Státní ideologií České republiky jsou „demokratické hodnoty“, stát se nesmí vázat na výlučnou ideologii.“ A pokud podstatu těchto „demokratických hodnot“ analyzujeme, dojdeme k závěru, že ono sousloví je synonymem pro liberálně-demokratickou ideologii.

Podle našich současných ideologů „demokratické hodnoty“ ideologií nejsou. To je ale nesmysl. Každý systém se opírá o ideologii, která lidem vysvětluje jeho smysl a význam. Současný systém stojí na mnoha závazných konceptuálně-ideologických bodech: trojí dělba moci, nezávislost médií na našem státu, právní stát a další.

Tak kde je ta nepřítomnost výlučné ideologie? Ideologie už ze své podstaty nemůže nebýt! Konceptuální a ideologická moc jsou všudypřítomné, jdou spolu ruku v ruce. Ideologie vždy slouží té koncepci, pro jejíž obsluhu byla vytvořena.

Žádná koncepce uspořádání společnosti se neobejde bez ideologie, ideologie je její nedílnou součástí. I v případě, kdy je koncepce *správná*, pro-lidská a ideologie ji pravdivě popisuje, stále jde o ideologii.

To je důležité si uvědomovat, protože si nesmíme myslet, že ideologii nepotřebujeme. Ideologii je třeba věnovat zvláštní pozornost. Buď bude koncepce a ideologie taková, jakou si sami vytvoříme, odpovídající našim cílům, nebo zůstane takovou, jak ji vytvořil někdo jiný, v souladu s jeho cíli.

Ideologie zajišťuje souhru lidí ve společnosti. Bezstrukturně programuje způsob řešení problémů a díky tomu celý systém může pracovat hladce a synchronně. Dobrá jednotná ideologie umožňuje společnosti velmi efektivním způsobem dosahovat vytyčených cílů (nejlépe veřejně ohlášených).

Ideologie pracuje tak, že utváří určitá nosná schémata, základní myšlenky a principy. Díky nim je společnost naučena vnímat vybrané společensko-politické jevy a určitým způsobem na ně reagovat.

Například naše současná státní ideologie (liberálně-demokratická) říká, že politici nesmí ovlivňovat média. Pokud pak nějaký vládnoucí politik chce přímo vlastnit a řídit mediální dům, tak řídicí kádry společnosti ihned reagují a synchronně vystupují proti této věci. Opačnou situací je, když moc nad médii zaujímá některá klanově korporativní skupina, která si zároveň pěstuje i politickou stranu. V takovém případě nikdo nekřičí, protože současná ideologie neprojektuje rozlišovací schopnost v této věci (tím pádem to nezapadá ani do citlivosti vnímání a schopnosti či zájmu vyhodnotit většiny řídicích kádrů).

V naší současné ideologii například dále chybí citlivost pro vnímání zahraničního vlivu na naši zemi a jeho označení jako nepřipustného. A to je jeden z důvodů, proč nám naše současná koncepce uspořádání státu a ideologie nedává možnost být suverénní.

Ideologie není jen souhrn základních ideových východisek, obsahuje také rozvinuté teorie. Jejich prostřednictvím všechny řídicí kádry získávají společný terminologický aparát a základní znalosti řízení (i když ne vždy dostatečně přesné). V současném systému nezískávají řídicí kádry prostřednictvím teorií ani tak znalosti řízení, jako spíš znalosti pro obsluhu svých částí systému.

Vypracované teorie dodávají ideologii váhu a uplatnitelnost v praxi. Ideologie pak proniká do různých oblastí společenského života, které jsou zahrnuty v jejích nebo jí kompatibilních teoriích. V současném systému řídicí kádry nemusí znát veškerou teorii, stačí jim všeobecné základy a pak ty části, ve kterých se pohybují. Prostý občan pak nemusí znát žádnou teorii, ale jen hlavní ideologické body. Ty jsou mu v současné praxi neustále opakovány příslušnými autoritami, jsou součástí i školních osnov občanské výchovy.

Ideologie je tedy nástrojem řízení a rozvoje společnosti. V závislosti na tom, jaké má tvůrce ideologie cíle, může mít ideologie různé funkce. Může lidem vštěpovat nesprávné chápání společensko-politických procesů a podsouvat jim škodlivé stereotypy myšlení a společenského jednání. Nebo může mít opačnou funkci – podporovat rozvoj lidí a jejich státu.

Úkolem pro-lidské ideologie není nahrazovat lidské poznání. Pro-lidská ideologie slouží výlučně k synchronizaci a vzdělání společnosti, s tím, že dává každému prostor pro vlastní poznávání světa i nad její rámec. Proto by její teze měly být v maximálním souladu s objektivní skutečností. Ideologie přináší terminologický aparát, bez něhož by nebyla možná odborná komunikace mezi řídicími kádry a diskuze o mocenských otázkách.

Ideologie předkládá základní návody na řešení problémů společnosti. Nesmí ale vyžadovat absolutně neměnné postupy a odmítat tvůrčí iniciativu jednotlivých lidí. Vždy je třeba dávat prostor k přemýšlení, novým nápadům, vyhodnocení dosavadních zkušeností.

Bylo by chybou pěstovat vynucování jediného správného názoru. Ve všech společnostech je vždy nastaven určitý základní standard a důležité je, aby byla možnost vést diskuzi o jeho správnosti. Ideologie sama o sobě neznamená strnulost, i když ji mnohé ideologie vytváří.

Naším úkolem je především odhalit současnou ideologii, její stereotypy a teorie. Teprve s tímto je můžeme uvést na pravou míru a vypracovat lepší teorie popisující společensko-politické procesy, ve kterých se bude odrážet opravdové chápání skutečnosti. A tím i vytvoříme novou ideologii.

Jak už bylo zmíněno, ideologie je nějaký myšlenkový popis koncepce uspořádání života, systému s tím, že popisuje jeho fungování, smysl, cíle... Jenže ve skutečnosti je svět, ve kterém žijeme, složitý a je řízen hierarchicky skrze duchovní principy a síly (subjekty) přes koncepce na jednotlivých duchovních úrovních (nejobjemnější), pak koncepce na jednotlivých světských úrovních až na koncepce úrovní nejjednodušších, nejprojevenějších, nejkonkrétnějších. Duchovní popis Koncepce, v níž žijeme, by asi málokdo pochopil. Proto je třeba tento popis převést (přeložit) na jednodušší a hmotnější úroveň. Jenže i tato úroveň bude pro většinu lidí příliš složitá, „filozofická“ a nepochopitelná – tak je potřeba překlad na ještě nižší úroveň. A těchto úrovní je mnoho, například Moravská koncepční skupina rozlišuje 9 úrovní řízení (tvoření) tohoto světa a ještě 3 vyšší úrovně, ryze duchovní. Těchto 9 + 3 úrovní je samozřejmě jen určité pracovní schéma pro popis Jsoucna.

Důležité je, že různí lidé se svým chápáním pohybují na různých úrovních. A na těchto úrovních musí být i popisy koncepce uspořádání Jsoucna (/světa/společnosti) – čili ideologie – aby je dotyční lidé pochopili a mohli sebe a jiné jimi řídit na dotyčné úrovni.

Člověk vždy bude nějakým způsobem chápat Skutečnost a cílem je, aby ji na úrovních, které dokáže obsáhnout, chápal co nejpravdivěji, nejsprávněji. Tomu má sloužit popis Jsoucna – IDEO-LOGIE – myšlenka vyjádřená slovy.

Jsou též ideologie, které na jednotlivých úrovních naopak klamou – a ty je třeba uvést na pravou míru.

Moc a sjednocení

Co to je moc? Moc je v obecnosti schopnost či možnost něco udělat¹³. Moc je schopnost subjektu dosáhnout vytyčeného cíle. Například něco získat či něco vytvořit... To znamená, že se moc skrývá ve všech oblastech lidské činnosti. Takovéto celostní chápání moci je nutné, abychom si uvědomili, o co tady jde především.

A jde tady především právě o zabezpečování našich potřeb (materiálních, duševních i duchovních), s čímž souvisí i organizace našeho života. Moc je tedy tím, prostřednictvím čeho každý den získáváme to či ono. Díky moci ovládat své tělo se můžeme hýbat, díky moci přiznané nám společností můžeme od druhých přijímat statky či služby, moc plynoucí z naší role v práci nám dovoluje tuto práci vykonávat, peníze jsou také formou moci, která nám je přiznána, když je držíme a tak dále.

Moc nad chodem věcí nám dovoluje tvořit to, co jako společnost potřebujeme. Drtivá většina potřebných činností je založena na kolektivní práci. Na tomto základě vzniká nutnost organizovat a koordinovat se. A za tímto účelem většinou vzniká společenská moc. Tuto moc si kultivuje skupina lidí, aby mohla společně dosáhnout požadovaného výsledku. Jedná se o moc efektivně pracovat na společném díle. Takovýto účel a cíl moci je součástí nepominutelného přirozeného řádu. Ale moc vzniká také přímo naplňováním lidských potřeb. (Např. církve má moc nad ovečkami, jejichž potřebou je víra dané konfese, a skrze tyto ovečky má určitou moc ve vztahu k celé společnosti. A obrovskou moc mají samozřejmě žreci, kteří dané náboženství zformulovali.)

Když se moc organizovat či tvořit účinné naplňování lidských potřeb dostane na dostatečně vysokou úroveň, může docházet k rozsáhlejšímu zneužívání této moci. Může také docházet k tvorbě určitých absolutních hierarchií a bezpodmínečného postavení. To je způsob, jakým se nám dnes prezentuje fenomén moci. Je zde snaha tvrdit, že moc je konkrétní mocenská pozice a také že moc je zlo. Ve skutečnosti je moc všudypřítomná a je životní nutností každého člověka a každé společnosti. Záleží však na tom, jaká moc se jakému subjektu dostává do rukou – ať už oficiálně přiznaná nebo neoficiálně prakticky přítomná – a k dosažení jakých cílů tuto moc využívá.

Původ každé moci je v účelu naplňovat nějaké potřeby. Různé formy společenské moci obvykle vznikají jako nástroje pro naplňování potřeb významné části společnosti. Poté se však často stanou nástroji pro naplňování potřeb a jiných cílů konkrétních jednotlivců či skupin, jimž se dostanou do rukou. Příkladem je vlastnická absolutistická moc – vznikla jako nástroj pro správu určitého území s lidmi, kdy ještě neměla absolutistický charakter a postupně byla absolutizována až do dnešního pojetí vlastnictví, čímž dochází k jejímu využívání přednostně pro blaho vlastníka. Ovšem je také třeba uvědomit si, že ty formy společenské moci, které se staly zneužitelnými a zneužívanými svými subjekty si také ve větší či menší míře zachovávají

¹³ KSB (KOB) definuje moc jako uvědomělou schopnost řídit, což v souladu s úplnou funkcí řízení znamená schopnost subjektu určovat si cíle a dosahovat jich.

původní společenskou funkci. Tím se nadále legitimizují. Nová moc se shromažďuje tam, kde se něco pozitivního vytváří. Moc nemůže vzniknout z ničeho.

Ve skutečnosti moc vzniká tím, že nějaká skupina lidí začne provádět nějakou činnost lépe či efektivněji, než jak probíhala doposud (ve specifických případech tím, že efektivněji reprezentuje nějaký stereotyp mocenské funkce). Tím přesvědčí společnost o tom, že je třeba přijmout jí nabídnutou společenskou dohodu. Společenská dohoda musí vždy nějakým způsobem ve velké míře sloužit svému deklarovanému účelu. A až vedle tohoto účelu může sloužit ku prospěchu vybraných jedinců. A to tím více, čím déle je tato společenská dohoda zavedená.

Tím se dostáváme k tomu, co můžeme nazvat „**Zákon koncentrace řízení**“.

Zákon koncentrace řízení říká, že větší míra koncentrace řízení vždy vede k vyšší efektivitě. Jinými slovy, když se zvýší velikost systému, který je nějakým způsobem řízen (koordinován), zvýší se jeho možnosti, a to i kvalitativně. Zrovna totéž se stane, jestliže se v rámci stejného systému zvýší počet řízených parametrů, počet proměnných, které jsou brány v úvahu, tzn. zvýší se objemnost koncepce řízení.

Dva lidé udělají více práce než 2x jeden člověk. Skupina čtyř lidí má více možností než dvě dvojice lidí. A tak dále.

Zákon koncentrace řízení způsobuje, že největší moc se vždy soustřeďuje tam, kde se nachází koordinační centrum (centrum koncentrace řízení) největšího počtu prvků systému. A v souladu s tímto je nutné se dívat na politicko-mocenské otázky ¹⁴.

Největší moc je tam, kde se schází komunikační a dohodové kanály největšího množství prvků, subjektů. Takovéto centrum získává velké tvůrčí možnosti, pokud jich dokáže a chce využít. Centrum, které má zakázáno budovat vazby se všemi společenskými subjekty, tyto tvůrčí možnosti nemá. Dobře to vystihuje pravidlo „Rozděl a panuj“. „Rozděl“ proto, aby nikde nevzniklo centrum koncentrace řízení a mohlo tudíž vzniknout u tebe (abys mohl „panovat“). K tomu se jen zamysleme – dává současná společenská dohoda (ideologie) státní moci právo být centrem koncentrace řízení? Pokud ne, kdo tím centrem koncentrace řízení je?

Centrum koncentrace řízení vzniká vždy, už jen z toho důvodu, že je objektivně výhodné a potřebné. Tvzení, že jednotlivé společenské subjekty jsou na sobě navzájem nezávislé, je holý

¹⁴ Samozřejmě je to složitější. Protože záleží nejen na množství a kvalitě prvků, ke kterým vedou přímo či nepřímo řídicí informační vazby subjektu, ale také a především na objemnosti koncepce řízení – ve smyslu úplné funkce řízení. Objemnost značí množství a důležitost řízených parametrů. Zatímco někdo podle úplné funkce řízení řídí parametry odpovídající *kosmetické* úrovni (např. jestli bude daň 19 nebo 21 %, barvu policejních aut) a ostatní důležitější parametry řídí pouze podle konečných fází úplné funkce řízení, tj. nevytváří vůči těmto parametrům vektor cíle ani koncepci řízení, někdo jiný řídí klíčové parametry podle úplné funkce řízení – jeho koncepce řízení je tedy objemnější a zahrnuje méně objemné koncepce řízení subjektů, které jsou pro něho součástí objektu řízení.

Aby měl subjekt řízení objemnější vektor cíle a koncepci řízení, je potřeba vyšší míra chápání a vůle.

nesmysl. Z neuspořádanosti vždy vzniká řád. Vznikají přímé i nepřímé vazby. Vzájemně výhodné dohody. Koordinace za účelem dosažení společného cíle. A tak dále. Pokud sami sebe budeme přesvědčovat, že nic takového neexistuje, pak si jen navozujeme iluzi a neschopnost vzít řízení do svých rukou. Vzdáváme se moci nad sebou samými.

Moc se nedá jen tak jednoduše *zrušit, popřít*. Moc se dá vytvořit na základě vlastní tvůrčí síly a řízení. Výsledkem je to, že přestaneme být závislí na moci a řízení někoho jiného. Nejlepší cestou k moci je vytvořit lépe fungující systém než ten dosavadní.

Když se bude společnost neustále snažit potírat něčí moc, tak to zaprvé bez plnohodnotné vlastní alternativy příliš nejde, a za druhé se sama se zbavuje přítomnosti moci a tím i možnosti organizovaně dosahovat výsledků. Jsou pak dvě možnosti, k čemu může dojít – buď tuto moc uchopí někdo skrytě, aby nebyl potírán, a ve svém vlastním zájmu, nebo bude společnost stagnovat (ve výsledku dojde do určité míry k jednomu i druhému). Když bude společnost otevřeně podporovat koordinovanost všech se všemi, získává tím jako Celek moc. Může se tak rozvíjet.

Musíme neustále analyzovat systém a uvědomovat si skutečnou roli každého jeho prvku i konkrétních osobností. Moc neznamena mít nějaký konkrétní status, titul či funkci (ty mohou moc zvyšovat, ale pouze když je jejich nositel k tomu kompetentní). Moc je schopnost řídit či ovlivňovat (to je také řízení) určitý systém různými způsoby. Moc znamená vědět, že se lidé rozhodují podle určitých pravidel, tyto principy chování znát a umět je využívat. Systém je tvořen jednotlivými prvky a vztahy mezi nimi. Každý prvek má nějakou společenskou funkci, která je více nebo méně definována vládnoucí společenskou dohodou (ideologií) a obecně je dána celkovou koncepcí.

Každý člověk, podle toho, jaké má cíle a jak chápe systém, koncepci, ve které žije, na sebe bere určité role dané touto koncepcí (a definované pomocí ideologie, vládnoucího paradigmatu). Skrze různé role lze (v souladu s mírou chápání) využívat různé společenské vazby a různou mírou ovládat fungování systému.

Co z toho vyplývá konkrétně, například ve vztahu k účasti lidí v politice?

Současná ideologie, na které je postaven náš stát, je liberální demokracie, základní body této ideologie jsou: strach ze státní moci, nezávislost společenských subjektů na státní moci (i státu), vzájemný boj mezi politickými stranami a společenská nelegitimita každé jedné z nich (kult apolitičnosti...)

Pro člověka, který chce něco změnit, je systémem předdefinovaná role účastníka volební soutěže. Ve výsledku se zaškatulkuje přesně tak, jak je to liberálně-demokratickou ideologií určeno – stane společensky nelegitimním, *nenáviděným politikem*. A ztratí mnoho možností, jak ovlivňovat společnost. Často bude podezříván, že veškerou svou činnost směřuje jen

k získání popularity do voleb, a ne k pomoci lidem a státu. A ostatní se k němu tak budou chovat.

I když se pak takový člověk dostane do zákonodárných nebo výkonných institucí, zjistí, že v této roli má mnoho věcí zakázaných – ať už liberálně-demokratickou ideologií nebo zákonem na ní postaveným. Dostat se do vlády či parlamentu znamená v liberální demokracii to samé, co dostat se na pranýř. Stát se objektem ne konstruktivní, ale hysterické, předpojaté a záměrné kritiky. Spolupracovat s vládnoucími politiky se nesluší, zvláště pro „nezávislá média“ či podnikatele (nemusí to platit vždy a všude, nicméně tento princip je zde přítomen).

V každém systému musí být jediné centrum koncentrace řízení. To znamená, že se zde sledují a koordinují všechny oblasti společenské činnosti. Liberální demokracie toto centrum vylučuje ze státní moci. V podstatě státní moci zakazuje řídit většinu společenských subjektů. Centrum koncentrace řízení systému však musí vždy být – v současnosti se nachází mimo oficiální instituce.

Řídit společnost není nic negativního, jak se nás snaží přesvědčit lib-dem. ideologie. Ve skutečnosti se může rozvíjet jen taková společnost, kde někdo plánuje a řídí její rozvoj podle úplné funkce řízení. A pokud chce společnost řídit svůj rozvoj vědomě a ve svém zájmu, tak systémem, který toto společnosti umožňuje, je stát. Všechny společenské činnosti je potřeba nějakým způsobem koordinovat nebo bezstrukturně řídit (vymezovat a projektovat subjektům takové podmínky, aby plnily potřeby společnosti).

Vždy zde bude přítomen nějaký systém. Buď to bude náš systém tvořený námi a pracující pro nás – náš stát. Nebo to bude systém nadnárodních subjektů pracující pro ně. Prosadí se takový systém, který lépe a efektivněji řídí společenský život. Jestliže se my sami vzdáváme vlastního státu, když považujeme stát za cosi nepotřebné a škodlivé, dáváme tím prostor jiným subjektům k tomu, aby systém vytvořili oni.

Přičemž musíme chápat, že stát není státní moc, ale Celek. Stát tvoří všichni občané, všechny společenské organizace. Oni ve výsledku rozhodují o podobě společnosti. A k tomu, aby měly společně možnost činit tak vědomě a v zájmu lidí, musí být spolu všichni spojení, vytvářet centrum koncentrace řízení (koordinační centrum), mít záměr a plán.

Moc vzniká tvorbou pozitivního. Zvyšováním efektivity a koncentrace řízení. Prosazováním nových – lepších idejí a pravidel. Tvořením nových lépe fungujících vazeb.

Stát a lidovláda

Co je to stát

V dobách pozdního monarchistického feudalismu francouzský král Ludvík XIV. prohlásil: „Stát jsem já.“ Naše státy v dnešní době už nejsou feudálními monarchiemi. Ústavy a obecně pojetí našich států vyjadřují ducha lidovlády (byť v praxi není míra lidovlády vysoká). Z principu tedy státem jako takovým nemůže být nějaká úzká skupina či jednotlivec, ale všichni občané. Stát je sdružením všech občanů a systémem, který jim patří, ne něčím, co by mělo být nad nimi. Lidé tvoří stát, bez lidí by stát neexistoval. Liberálně-demokratická ideologie tento princip na oko přiznává, ale potměšile se jej snaží potírat.

Stát je tím Celkem, organizací všech občanů na určitém území. Stát jsme my, všichni. To si musíme takto uvědomit, abychom mohli bránit své zájmy. Nikdo nemá právo vystupovat naším jménem – jménem státu proti naší vůli, proti vůli občanů. Ten, kdo řídí stát, musí tak činit v souladu se zájmy a přesvědčením jeho občanů. Jinak přirozeně jeho vláda ztrácí legitimitu.

Stát je systém pro přežití a rozvoj národa. Stát zahrnuje všechny lidi i všechny organizace působící na jeho území. Nemůže si někdo jen tak tvrdit, že je nestátním subjektem, když pracuje na území státu a s občany státu. Nevládní či soukromý neznamená nestátní. Všichni občané mají spoluodpovědnost za fungování celého systému – svého státu. Proto je důležité na potřeby státu a jeho občanů myslet ve všech společenských funkcích. Každý na svém místě ovlivňuje svůj stát, jeho podobu, fungování.

Stát je systémem národa pro zajišťování jeho potřeb. Jeden stát může tvořit i více národů dohromady. Ale tím, že národy spolu tvoří stát, stávají se sobě blízkými a tak jako tak přirozeně vytváří jeden Celek, se kterým se identifikují. De-facto spoluvytváří jeden politický národ, i když si to někdy neuvědomují. Výjimkou jsou nacionálně šovinistické státy, kde jednotlivé národy nejsou sobě rovné. Ale takové útvary často nejsou státy v pravém slova smyslu, jsou obvykle nesuverénní a ovladatelné ze zahraničí, nesplňují charakteristiku státu jako systému, který slouží a patří všem lidem.

Stát je stabilní jen tehdy, když je ideově postaven právě na národně-lidové identitě. Je tím myšlena identifikace státu s jeho lidem, všemi občany. Lid jako takový musí v sobě nést určitou kulturu, tedy tvořit národ. Díky státotvorné kultuře může vzniknout fungující a suverénní stát.

Stát budovaný jako útvar patřící „elitám“, nemůže být opravdovým státem. Vládnoucí elity se totiž s tím Celkem nebudou identifikovat, budou se identifikovat se svou společenskou vrstvou, a to nejčastěji v nadnárodním smyslu. Takový systém neopírající se o lid bude dříve nebo později inkorporován do nadnárodního hierarchického davo-„elitářského“ systému.

Nejlepším příkladem takového systému je středověká Evropa založená na hierarchii papež -> císař -> králové -> knížata a vévodové. Tehdy tato hierarchie byla zcela oficiální. Podobná hierarchie států a jejich „elit“ jestvuje i dnes, pouze není navenek zcela napřímo prezentována.

Takže prvním předpokladem vzniku státu, který má ambice být samostatným a svrchovaným, je lid-národ se státotvornou kulturou. Tím se dostáváme k tomu, že stát je ze své podstaty spojen s lidovládou.

Lidovláda

Je potřeba uvědomit si, co je to lidovláda. Lid totiž není subjektem, který by mohl vládnout. Dnešní liberálně-demokratické teorie mluví o „vládě lidu prostřednictvím jeho zástupců“. Čili, nejedná se o lidovládu, ale jakousi zástupcovládu (i když ve skutečnosti ani to není přesná charakteristika).

Lid se jako masa účastní volebních procedur, kde odevzdává zástupcům pravomoc reprezentovat státní moc (reálnou moc odevzdává *pastýřům* těchto zástupců). Tito zástupci nejsou po dobu svého mandátu na lid nijak vázáni, ale zato jsou od začátku zavázáni a nadále ovlivňováni nevládními a nadnárodními skupinami. Zrovna tak volba lidu je statisticky zásadně ovlivněna médii, která jsou také ovládána nevládními mocenskými skupinami.

Takže přítomnost liberálně-demokratických procedur nelze chápat jako lidovládu. Spíše jde o efektivně zařízené pravidelné získávání zpětné vazby od řízeného objektu. Jedná se o určitou soutěž o to, která figura bude řízenému objektu nejvíce vyhovovat a prostřednictvím které figury bude řízení objektu nejstabilnější. Když je například společnost příliš násilně vedena určitým směrem, projeví se to ve volbách tak, že se statistické množství voličů postaví za lídra, který navenek reprezentuje odpor proti této tendenci. To je signál pro subjekt řízení, většinou určitou nadnárodní skupinu, že prosazování dané společenské tendence by mělo být pomalejší a důslednější. Když naopak zvítězí ve volbách lídr, který se k té tendenci hlásí, znamená to, že ji společnost přijímá a potvrzuje.

Liberálně-demokratický stát není svrchovaným státem založeným na opravdové lidovládě. Není stabilním subjektem řízení, ale objektem řízení. Jeho vládnoucí vrstvou je úzká skupina „elit“ podřízená nadnárodní hierarchii. „Elity“ se ani v případě zájmu nemohou opřít o vlastní národ, obyvatelstvo státu – systém jim to neumožňuje. Lidé, kteří by přirozeně tvořili občanskou společnost, jsou zase sváděni k tomu, aby svou společenskou aktivitu vkládali do snah o ovlivnění volebních procedur či do účasti v nich. Tím je jejich práce kanalizována do jakéhosi neškodného nárazníkového prostoru.

Stát tak přichází o cenný zdroj stability a suverenity. Zatímco je pozornost lidí upřena na volby, probíhají důležité procesy přímo v jednotlivých oblastech společenské činnosti. Zde subjekt s organizační převahou realizuje své plány, aniž by tomu lidé dokázali bránit.

Lidovláda tedy není a nemůže být vládou lidu. Skutečná lidovláda je **vládou lidí** – aktivně ovlivňujících společenské procesy. Je to práce a dohled lidí nad všemi oblastmi lidské činnosti s cílem zajistit naplňování zájmů státu a jeho občanů, společnosti a lidu.

Čím větší je množství lidí aktivně se účastnících lidovlády, tím stabilnější a silnější může být stát a tím méně je stát ovlivnitelný ve prospěch zahraničních nebo klanově-korporativních zájmů. Tito lidé tvoří skutečnou občanskou společnost, která se od liberály vzývané občanské společnosti zásadně liší. Podstatou lidovlády je právě to, že se jí efektivně účastní lidé ze širokých vrstev společnosti.¹⁵

To je dnes tak trochu nezvyklé. Lidé si zatím neuvědomují a nenárokují své právo na lidovládu. V mnoha oblastech lidské činnosti je jasně daná hierarchie funkcí a nikdo nepředpokládá, že například obyčejní zaměstnanci obchodního řetězce budou strkat nos do toho, co a za jakou cenu se prodává. Politika těchto subjektů podléhá čirému absolutismu. Zvláště důležité je to u bank a médií, které deklarují nezávislost na státu, a tudíž i absenci odpovědnosti za stát a společnost.

Jak je to s otázkou subjektivity lidí účastnících se lidovlády? Subjektem je vždy nějaké intelektuální centrum, které má cíl, koncepci řízení, plán. Tím může být i jeden člověk ovlivňující nějaký dílčí proces. Tento člověk je ale ovlivňován většími a hlubšími procesy a ve vztahu k tomu, kdo je řídí, je objektem řízení. Občanská společnost jako taková, stejně jako lid, není subjektem řízení. Je to soubor jedinců, kteří jsou subjekty na svých místech, ale dohromady netvoří žádné intelektuální centrum. Teprve, když se tito lidé začnou spojovat a vytvoří určité centrum koncentrace řízení na úrovni státu, může vzniknout subjekt řízení.

Lidovláda znamená sebeřízení státu. A sebeřízením můžeme nazvat takové řízení, kdy se subjekt ztotožňuje s objektem, který řídí, a řídí jej v jeho prospěch. To je v přímém rozporu s davo-„elitarismem“, kdy „elita“ a její centrum řízení pohrdá lidem a neřídí jej v souladu s jeho zájmy, ale výlučně v zájmu svém a zájmu nadřazené „elity“.

¹⁵ Nikde jinde na světě jako v ČR a SR nemají běžní lidé takový přehled o společensko-politických procesech. Vyspělost československé společnosti v tomto ohledu je unikát. Přispívá k tomu mimo jiné i to, že jsme v nedávné době zažili dva různé režimy a systémy. V rámci socialismu jsme ve studené válce skončili na straně poražených se všemi z toho plynoucími důsledky. Ale ve výsledku jsme získali mnohem více: zkušenost a Poznání.

Jako další příklad můžeme uvést analytiku V. V. Pjagina a možná i samotnou KOB, která, ačkoliv odpovídá ruským reáliím, je zde v ČR-SR populárnější než v samotném Rusku (vztaženo na počet obyvatel).

A pokud jde o dějinnou zkušenost, zdaleka to není jen doba moderní. Jakožto Slované Střední Evropy můžeme ve svých dějinách vidět procesy v rámci Západní civilizace, ale zároveň je i správně pochopit díky Poznání plynoucímu z naší slovanské kultury. To vše činí naši společnost nejvíce zralou na uskutečnění lidovlády.

Lidí, kteří mají obecný přehled o tom, co se děje v jejich zemi a ve světě, a pravidelně a aktivně se o to zajímají, hledají si informace, je obvykle velmi málo, ve většině zemí méně než 1 % obyvatelstva. U nás to je, podle různých odhadů, asi 3 až 5 %, což je relativně dost. A to jsou právě ti, díky kterým může začít fungovat lidovláda.

O společenských elitách a „elitách“

Lidská společnost je nestejnorodá a přirozeně se objevují lidé nadaní v různých oblastech lidské činnosti. Řízení společnosti buď využívá potenciálu těchto nadaných lidí, nebo jeho využití blokuje. Potenciál nadaných lidí se využívá, pokud jsou ve společnosti dobře fungující **kádrové výtahy**. V případě lidovlády to znamená, že se do klíčových řídicí funkcí dostávají nejlepší možní lidé s ohledem na prospěch lidí, státu a společnosti. Takoví lidé se pak stávají skutečnou společenskou elitou (bez uvozovek). Nicméně v davo-„elitářské“ společnosti kádrové výtahy fungují omezeně a řídicí funkce zastává společenská „elita“ vyznačující se zneužíváním moci ve svůj prospěch. Postavení těchto kádrů není dáno jen jejich schopnostmi, ale také jinými vlastnostmi, podle kterých je filtrují davo-„elitářská“ síta. Například jsou vyvolováni výše postavenými kádry pro věrnost (loajalitu) výše stojící „elitě“.

Mezi řídicí kádry společnosti můžeme počítat každého, kdo nějakým způsobem ovlivňuje alespoň desítky až stovky lidí. Na základě postoje společnosti ke svým řídicím kádrům můžeme rozlišit dva základní typy společnosti:

Davo-„elitářská“ společnost se vyznačuje tím, že dává „elitám“ právo na vyšší spotřebitelský status, než mají ostatní lidé. Tato „elita“ požívá více úcty, cítí se být hodnotnější a má dovoleno více než ostatní lidé. Tato práva a výsady si „elita“ na základě korporativní sobeckosti přisvojuje sama a vnucuje respektování tohoto stavu celé společnosti. V davo-„elitářství“ jsou práva a možnosti prostých lidí, i hodnota jejich života uznaná společností, nižší než u „elity“. Dochází k hierarchizaci „elity“ a ta nejvyšší má téměř neomezenou moc nad ostatními (ve smyslu zneužívání moci k naplňování sobeckých cílů). Udržování si moci a postavení je pro tuto „elitu“ posvátným úkolem. Tato „elita“ se identifikuje pouze sama se sebou, svou korporací, a je tudíž zcela odcizena lidem a národům.

Spravedlivá pospolná¹⁶ společnost nepřiznává své elitě nadřazené postavení ve smyslu vyššího spotřebitelského statusu a práva na svévoli. Tato elita se považuje za součást své společnosti a národa a každý takový člověk v míře svých schopností slouží Celku. Národní elita žije s lidmi, nenárokuje si vyšší životní standardy než ostatní (naopak je k sobě v mnoha ohledech ještě přísnější¹⁷). Nepovažuje druhé lidi za konkurenty a snaží se rozšiřovat své řady

¹⁶ V překladech děl VP SSSR (KSB) do češtiny a slovenštiny se často ve smyslu „pospolná společnost“ používá slovo „souborná společnost“, „soubornost“. Vychází z ruského slova „sobornost“, ale v našich jazycích takové slovo není a takto použité je novotvarem. Proto je při překladu z ruštiny mnohem lepší používat slovo „pospolnost“, „pospolná společnost“.

¹⁷ Člověk, jenž chce být představitelem opravdové elity národa, by měl vést řádný život založený na mravnosti. To znamená, že by měl být střídmý, čestný a neměl by holdovat neřestem – zvláště pití alkoholu a sexuální nezdrženlivosti. A mohou být i přísnější požadavky. Důležité je chápat, že jaký je člověk v soukromém životě, takový je i ve svém díle – život člověka je jeden celek a všechny jeho části se navzájem ovlivňují. Proto by lidé, kteří jsou v životě či práci podlí, lživí či podléhající neřestem, z principu neměli být považováni za elitu národa a nemělo by s nimi být jednáno jako s elitou.

To je zcela proti duchu liberalismu. Liberalismus nejen vyzdvihuje mravní (i morální) svévoli pod rouškou svobody, ale také nenávidí celostnost – zde např. celostní pohled na člověka a jeho život.

– přednostně o nadané a vyspělé jedince, ale usiluje i o to, aby se celý národ vzdělaností a moudrostí mohl stát elitou. A také přiznává právo celému národu rozhodovat o svých záležitostech – podporuje lidovládu tím, že nechává lidi přijímat odpovědnost (každého tam, kde je toho schopen) a organizuje kádrové výtahy. Snaží se řídit společnost co nejlépe, ve prospěch všech lidí.

Jestliže tyto dva typy společnosti existují vedle sebe, musí zákonitě docházet k jejich boji. Vzájemně se totiž ideově ohrožují. V této konfrontaci má každý z nich jinou výhodu. Davo-„elitářský“ režim je atraktivní pro ty řídicí kádry, kteří podléhají sobeckým „elitářským“ touhám. Ti pak rádi zradí spravedlivé zřízení, začnou pracovat proti němu. Pospolitá společnost je atraktivní pro lidi a řídicí kádry toužící žít ve spravedlnosti a vzájemné úctě, v souladu s Božím Záměrem. Navíc je tato společnost v krizových okamžicích nesmírně silná a výkonná, v boji těžko porazitelná (a má Boží ochranu). Spravedlivá společnost vzniká, když se objeví dostatek moudrých a schopných lidí, kteří ji dokážou nastolit a udržet. Zaniká, když nastává mocenská převaha jejích odpůrců.

Pro davo-„elitářství“ je typická národu **odcizená „elita“**, pro pospolitou společnost naopak **národní elita**. Odcizená „elita“ je málo početná, protože nestrpí konkurenci v boji o mocenské pozice a *korýtko*, naopak národní elita je velmi široká a přijímá do svých řad každého. Národní elita tedy vzniká samovolně všude tam, kde mají lidé přístup ke vzdělání a informacím. Některé znalosti jsou však národní elitě nedostupné a dostane se k nim díky „systému sít“ jen odcizená „elita“. Mezi tu patří i globální „elita“.

V davo-„elitářském“ systému se pro své sebeřízení i pro řízení společnosti odcizená „elita“ organizuje do klanově-korporativních skupin. Řízení vždy musí vycházet z jednoho centra, které je subjektem řízení (nemůže vycházet z neorganizované skupiny, ta je vždy objektem řízení). Na globální úrovni se takový subjekt řízení nazývá globální prediktor (GP). Kádrovou základnou GP je globální „elita“ (ta však není tím subjektem!). Nižší vrstvy národům odcizené „elity“ jsou v davo-„elitářské“ společnosti často řízeny jako dav, podobně tak i národy.

V pospolné společnosti se elita neorganizuje do klanově-korporativních skupin, ale utváří organizační základy národně-lidového státu. Jedná otevřeně a v zájmu Celku. Subjektem sebeřízení se stává orgán zastupující všechny lidi. Projev národa jako neorganizované masy jednotlivců se minimalizuje, upřednostňuje se projev pracujících organizovaných kolektivů.

Subjektivnost státu navenek

Další, co souvisí se subjektivností státu prostřednictvím jeho centra koncentrace řízení, je otázka vnější a globální politiky. Je sice dobré zvýšit koncentraci řízení tím, že se budou vědomě koordinovat všechny druhy lidské činnosti na území státu. Ovšem, pokud tato koordinace bude omezená právě jen na území a obyvatelstvo jednoho státu, zjistíme, že výsledné centrum koncentrace řízení bude mít velmi malé zdrojové možnosti, koncentrace řízení bude nízká... Dnes, kdy jsou mnohá odvětví lidské činnosti koordinovaná a řízená na globální úrovni, byť ne v nejvyšší kvalitě, je jejich funkce mnohem efektivnější, než kdyby byly řízeny samostatně v každém státu bez vazby na Celok. Jinými slovy, globalizace je objektivní proces zvyšování koncentrace řízení v rámci prostoru planety Země, zvyšování úrovně koordinovanosti lidské činnosti. A tím zvyšování její efektivity. Ale samozřejmě, v závislosti na cílech globálního centra koncentrace řízení může mít globalizace různých charakter.

Takže z toho plyne, že stát má být sice suverénním systémem svého lidu – ale zároveň nemůže být úplně svévolným, ani na svém území. Musí svou činnost koordinovat s činností jiných států, ať už tyto státy jsou jakékoliv. A to nutně nemusí znamenat podřizování se. Lepší je stát se aktivním hybatelem globalizace postavené na dohodách s ostatními. Rovnováhu lze nastolit pouze na základě spravedlnosti. To znamená, že zájmy státu a jeho lidu, zvláště politické, ekonomické a bezpečnostní, jsou prioritou, neměly by se ovšem naplňovat na úkor zájmů jiných lidí v jiných zemích.

Pokud není stát aktivním hybatelem globálního procesu koncentrace řízení všech oblastí lidské činnosti (globalizace), stává se objektem řízení jiného subjektu. Nebo může být aktivním hybatelem koncentrace řízení některých vybraných oblastí lidské činnosti a na tomto základě si udržovat důstojné a pevné postavení. Ovšem i tak by měl mít právo a snahu vyjadřovat se i k ostatním oblastem lidské činnosti na globální úrovni.

Pokud je stát nositelem unikátního společenského zřízení, automaticky tak vchází do určitého konfliktu s jinými modely společenského zřízení, reprezentovanými jinými státy. Zvláště když je v nich přítomna vyšší míra davo-„elitarizace“ společnosti. V takovém případě musí být stát s unikátním společenským zřízením velmi aktivní na globální úrovni, aby dokázal ochránit své zájmy a svou bezpečnost. Neplatí tvrzení některých lidí, že: „co je cizí, to nás nezajímá“. Je třeba hlídat a sledovat vše, co na stát může mít potenciálně vliv.

Ono to vše nakonec vede ke sjednocování států a spojování lidstva do jednoho Celku. Důležité je však zachování všech unikátních národních kultur.

Ideologie liberálního kapitalismu a „volného trhu“

Ještě se vraťme k jednomu prvku současného řádu, který zatím nebyl hlouběji rozebrán – liberálně-kapitalistickému mocenskému systému.

Liberální ideologie kapitalismu stojí na pojmech jako volný trh, soukromé vlastnictví, kapitál, investice, zisk. Ale nezná pojmy zcela základní jako potřeby, hodnoty, tvoření, řízení, moc, služba, pospolnost, společnost... Tak přišel čas i tuto část liberální ideologie uvést na pravou míru.

Ideologie říká: Na „volném trhu“ soutěží různé subjekty o přízeň kupujících jejich produktů – ba co víc, nejen spolu soutěží, ale přímo si konkurují. Též si konkurují kupující s prodávajícím: Tak za kolik? a My chceme slevu... – to je také konkurence.

Ale co to je ten trh? Snad jakýsi *prostor*, kde se odehrává výměna zboží a služeb za peníze? Snad jakési *pole ekonomických subjektů*? Snad jakýsi *uzavřený* či *otevřený systém*? Anebo nástroj konkrétních subjektů?

Obchod určil ceny, zákazník má na výběr za danou cenu koupit či nekoupit. Ceny určuje prodávající?

Obchodní řetězec nabídl cenu, zemědělec (producent) má na výběr prodat či neprodat, když neprodá, prodá jiný. Cenu určuje kupující?

Na tržišti smlouvá zkušený chytrák se zkušeným šmelinářem. Cenu určují oba?

Tak kde je pravda?

Že prý „ceny určuje trh“? A kdo je ten „trh“? Je to ten obchodník? Znovu ten obchodník? Ten chytrák nebo ten šmelinář?

A pro ne ti druzí? Proč ne kupující zákazník a prodávající zemědělec?

Proč člověk nepřijde do obchodu, nenabízí ceny a obchod neříká „ano“ – „ne“?

Obchod je jeden – lidí je tisíc!

Nebo – obchody jsou 3 a lidí 10 000!

Obchodů je 100 a lidí 10 000 000!

Už je to jasné? Ceny určuje organizovanější subjekt!

Obchod (subjekt) určí ceny a statisticky předurčená část neorganizované množiny lidí (objektu) na ně přistoupí. (Poté může obchod např. druhé části skupiny slevit nebo ji neřešit, stejně bude nakonec jednou muset taky něco koupit a tržba první části obchod udrží při životě bez ohledu na druhou část.) Obchod jako organizovaný subjekt může vymýšlet a plánovat různé marketingové tahy. Iniciativa je vždy v jeho rukou. Jako větší organizace na ni má kapacity. Jednotlivec žádné nemá.

Teprve kdyby se lidé zorganizovali, navrhli vlastní společnou strategii a vyslali svého vyjednávače, pak by vztah byl z mocenského hlediska vyrovnaný – jednaly by dva stejně silné subjekty.

TO JE TEN „VOLNÝ TRH“

„Trh určující ceny“ je tedy kdo? „Trh“ znamená organizovanější subjekt? Zjevně.

Vždyť ano, to právě ideologie kapitalismu chce – rozbít velké subjekty, aby byla konkurence a nebyla jejich nadvláda! Jenže subjekty se nechťejí rozbít a dezorganizovat. Ztratily by tvůrčí možnosti a kompetence. Ztratily by moc (jak v negativním, tak v pozitivním smyslu)!

TO JE TEN NEJVĚTŠÍ ROZPOR

Bojovat proti koncentraci řízení, což prostě reálně ve větší míře není možné – protože je nutná pro efektivitu a dosahování cílů. A v menší míře to možné je, ale zase to efektivitu poškozují a dosahovat velkých cílů znemožňuje. Tvořit a budovat potřebné organizace ... a pak si zase stěžovat, že nemají dostatečnou konkurenci a snažit se je rozbít...

Ne nadarmo je liberální kapitalismus úzce spojen s liberální demokracií: stojí ideologicky na stejném vnitřním rozporu – na snaze rušit moc. (Je to snaha částečně marná a částečně škodlivá.) Rozdíl je v tom, že v případě liberálně-demokratické státní moci je reálná moc této státní moci skutečně prakticky zcela odebrána a ve velké míře se přesunuje jinde, zatímco u privátních subjektů kapitalistického systému, kde funguje absolutismus, už se moc nemá kam jinde přesunout a tam se pak nejvíce projevuje onen vnitřní rozpor.

Mimochodem, proč kapitalistický systém funguje? – kromě toho, že funguje, protože může exploatovat nekapitalistické celky? – Protože je řízen NEKAPITALISTY, znachary, oligarchy vyšedšími nad paradigma tržního rozdělení, velkými hospodáři. „Sad roste sám?“ – Nikoliv, stará se o něho sadař – tu přihnoují, tu uřízne větev, tu zasadí nový strom... Udržuje míru a rovnováhu (alespoň tak, jak se to za těchto okolností dá).

V rámci liberálního kapitalismu se bojuje proti monopolu či kartelovým dohodám. Protože v rámci liberálně-kapitalistické ideologie se přiznává vlastníkům zákonné i morální právo na svévoli. (Např. pojem „spravedlivá cena“ za zboží či službu je pro liberály sprosté slovo.) A aby tu svévoli nemohli uplatňovat, má se jim dle té samé ideologie sebrat moc konkurencí.

- COŽ (jak již bylo naznačeno výše)

- 1) Reálně do důsledku nejde – menší počet velkých subjektů se VŽDYCKY bez ohledu na nějakou zamýšlenou konkurenci snáze domluví než obrovský počet malých subjektů – třeba náznaky, jazykem symbolů a „naťukávání“ – takže zneužívání moci jede vesele dál, v souladu s přiznaným právem na svévoli.

A na tomto zneužívání je postavena celospolečenská moc oligarchů a znacharů – daná kombinací použití vlastnického absolutismu, finančních toků řízených na jeho základě a démonické tvůrčí moci v oblasti ideologické a jiné.

- 2) Znamená, že vlastníci nemají možnost (moc) podnikat společné velké projekty – musí být rozdělení a konkurovat si (platí pro „malé ryby“). Anebo musí být skrytí a neprojevovat svou moc příliš nápadně (platí pro „velké ryby“), což zrovna tak brání efektivní celospolečenské spolupráci. Tato moc a efektivita pak chybí celé společnosti.

Oba dva problémy jsou spojenými nádobami. Lépe viditelný a kritiky kapitalismu častěji skloňovaný je první z nich. Ale závažnější je ten druhý – společnost má nedostatek moci efektivně zabezpečovat potřeby lidí, tvořit, rozvíjet se.

Kdyby se zdroje – dary přírody a lidská práce – využívaly efektivně, bylo by dost hodnot pro důstojné naplnění potřeb všech lidí. Nebyla by žádná chudoba. Ale skutečnost je jiná, je nedostatek hodnot pro všechny – a to ještě více motivuje k budování nerovnosti.

Chudí nemají málo, protože mají bohatí hodně, ale hlavně kvůli celkovému nedostatku z důvodu neefektivity (plýtvání).

Hlavní problém je v kapitalistické ideologii, která vnucuje lidem (řídícím kádřím) vadné stereotypy myšlení a rozhodování a až po tom zákonná omezení na této ideologii postavená. I když jsou to samozřejmě spojené nádoby.

Jednotlivé pilíře kapitalismu jako – kapitalistické myšlení (ideologie), systém kde se lze prosadit jen kapitalisticky, zákony a státní moc chránící kapitalismus – se navzájem drží a podpírají, a není tedy jednoduché tvořit širě fungující alternativu.

Kapitalistický a pospolný přístup k práci

Další věc je otázka motivace lidí k práci a tvořivosti. V ideologii kapitalismu se obecně za jedinou motivaci lidí k práci považuje finanční ohodnocení či finanční zisk. Lidé jsou různě sváděni (nabídka konzumu), přesvědčováni (ideologie) a dokonce nuceni k tomu, aby pracovali pro peníze – jsou stále větší a větší nároky na používání peněz pro zabezpečení života, zejména pokud má člověk rodinu. Základní potřeby jsou v kapitalismu finančně nákladné a lidé si je musí z velké části zajišťovat individuálně, což je často neefektivní¹⁸.

Jenže peníze ani tak nejsou jedinou motivací lidí. Zvláště pokud je člověk zajištěný, nepotřebuje pracovat pro peníze (ani pro jinou přímou hmotnou odměnu). Samozřejmě záleží na tom, co je to za člověka, zejména na jeho duchovní vyspělosti.

Lidé v rámci různých okolností a v rámci různé úrovně vyspělosti svého vědomí mají různou přirozenou oblast práce a tvořivosti a také různou motivaci k ní. Pro jednoho je důležité získat za práci zabezpečení hmotných potřeb a požitků prostřednictvím peněz. Pro druhého jsou důležité jen nejnutnější potřeby, a především mu jde o dílo a obecný užitek z něj. Většina lidí je na různých úrovních mezi těmito dvěma krajními body.¹⁹

A s tímto vědomím je nutné i přistupovat ke svému dílu a k pojmání lidí a společnosti. Již v kapitole „Peníze“ bylo řečeno, že jsou hodnoty přivlastnitelné a nepřivlastnitelné. Těch nepřivlastnitelných je s rozvojem kapitalismu čím dál tím méně – zavedlo se duševní vlastnictví apod. Jenže na úrovni duševní a zejména duchovní práce by se mělo ke vzniklým hodnotám přistupovat jako k nepřivlastnitelným.

Jestliže tvořím něco, co má pomoci neomezenému množství lidí (duševní či duchovní dílo lze obvykle neomezeně šířit), je kontraproduktivní, pokud na tom zároveň chci vydělat peníze – tím totiž šíření tohoto díla budu omezovat. Je samozřejmě v pořádku přijímat dary (pokud to tvorbu negativně neovlivní), ale není v pořádku blokovat či záměrně neorganizovat volné šíření. Či nějak komerčně zasahovat do díla (např. cpát do něho reklamy). Odpovědí člověka v dnešním systému by bylo, že získané peníze přece umožní člověku dále tvořit, uvolní ho, aby nemusel pracovat jinak. Ano, to pak je na zvážení... Různou práci spočívající v pomoci lidem – plošně nebo individuálně – je možné provozovat za peníze, ale hrozí obrovské nebezpečí, že to tuto práci negativně ovlivní. Jen velmi mravným lidem se silnou vůlí se daří kvalitu a dopad práce penězi neovlivnit.

-

V kapitalismu není povinnost pracovat, ale jakási *povinnost mít peníze* – z čehokoliv. A všechno je za peníze. V socialismu byla povinnost pracovat, nepracovalo se primárně kvůli penězům. A část hodnot se k člověku dostávala nefinanční cestou. A ve starém ještě velmi tradičním feudalismu byla nejen povinnost pracovat, ale přímo povinnost být *dobrým člověkem* sloužícím společnosti a ideálům. A peněz ve většině vztahů nebylo třeba vůbec.

¹⁸ A to vše má i svůj účel – aby se udržovala moc peněz a její univerzální (a tím absolutistický) charakter. Aby peníze ve velké míře potřebovali všichni, a tudíž se této formě moci všichni co nejvíce podřizovali.

¹⁹ Ján Malariak problematiku peněžního odměňování rozebírá v díle Celozemský univerzální stát

V souvislosti s tím je třeba připomenout význam vlastnictví. Původní význam vlastnictví byl vláda na určitém území. Pak se z toho stala neomezená moc nad daným územím a jeho lidmi. Toto vlastnictví se rozštěpilo na vlastnictví výrobních prostředků a vlastnictví vesnic a měst (půdy) s lidmi, které bylo zrušeno zrušením poddanství.

V ten samý moment, kdy obyčejní lidé přestali být vlastněni v rámci poddanství, rozšířil se ještě jeden typ vlastnictví – osobní vlastnictví věcí potřebných k životu (dům, auto, věci v domácnosti...).

Vlastnictví výrobních prostředků, to je soukromé vlastnictví a je to přenesené původní právo vlády (- vlády nad územím, půdou, firmou, hospodářstvím...). Naopak dnešní osobní vlastnictví v minulosti s vlastnictvím nic společného nemělo a jedná se o původní právo na užívání věcí osobní potřeby. Dnes jsou obě práva chybně smíšena dohromady pod pojmem vlastnictví – je to jedna z manipulací ideologie kapitalismu.²⁰

Když někdo obhajuje kapitalismus proti jeho odpůrcům, často straší tím, že socialisté vezmou lidem osobní věci jako domy, byty či auta. Opak je pravdou – v bývalých socialistických zemích mnohem více obyvatel žije ve vlastních bytech (osobní vlastnictví), zatímco v dlouhodobě kapitalistické Západní Evropě žijí lidé převážně v podnájmech – jejich byt vlastní někdo cizí a jde již o soukromé vlastnictví – nástroj pro vytváření zisku. Takže kapitalismus spíše ohrožuje osobní vlastnictví než bývalý socialismus. (I když osobní vlastnictví by se mělo označovat spíše jako trvale nepominutelné užívací právo.)

A pokud jde o samotný kapitál (i vlastnictví), jsou lidé, kteří jej používají jako společenskou moc, určitou vládu v mezích vlastního vědomí a svědomí. To odpovídá zájmům společnosti, pokud je tato moc používána v její prospěch. Je to prostě nějaká absolutistická vláda, pokud se *povede*, tak osvícená diktatura – ale to se často *nepovede*.

A jsou naopak lidé, pro které jsou peníze (i vlastnictví) nástroj pro zajištění si konzumu.

To znamená, že dobrý a skromný člověk může také chtít vydělávat velké peníze nebo vlastnit velké majetky, jestliže chce pomocí nich dosahovat společensky prospěšných cílů. Ale samozřejmě je tam vždy pokušení dopřát si alespoň maličko vyšší míru konzumu oproti obyčejným lidem. A také stojí za úvahu, zda se těchto společensky prospěšných cílů nedá dosáhnout i jinak, přímočařeji než pomocí absolutistické moci vlastnictví a peněz.

Peníze jsou nástroj, který lze používat různě. Ale platí, že bude třeba postupně funkci a univerzalitu moci peněz omezovat. Vytvářet nefinanční nebo částečně finanční vztahy. Důvodem je potřeba organizovat společnost v rámci vědomé účelnosti.

²⁰ I samotné rozdělení na osobní a soukromé vlastnictví v dnešním právním řádu neexistuje. Toto rozdělení fungovalo za socialismu. Dnes je obojí úplně smíšeno čistě pod pojmem „vlastnictví“.

Proces liberalizace společnosti – shrnutí

Společnost od počátku feudalismu prochází postupnou liberalizací tím, že se liberalizují lidé v jednotlivých společenských vrstvách. Touto liberalizací vlastně jednotlivé společenské vrstvy ve smyslu tříd vznikají. Původní (prvobytně) pospolná společnost byla beztřídní, a tedy rovnostářská. Tím, že se nositelé jednotlivých společenských funkcí (např. vůdci) začali liberalizovat – tzn. osvobodovat od mravního řádu, který jim přikazoval sloužit společnosti a nezneužívat svou moc ke svému prospěchu – docházelo k vytváření třídního rozdělení. Do té doby panovalo pouze rozdělení z hlediska společenské funkce. Potom se společnost shora (tzn. počínaje mocnými) liberalizovala a z celkového pohledu se davo-„elitarizovala“.

Postupující liberalizace znamenala zvyšování možností a snah „elity“ zneužívat obyčejné lidi. Z historického pohledu to znamenalo postupné utužování feudalismu a poté vznik a rozvoj liberálního kapitalismu. Vrchol davo-„elitarizace“ se pak z historického pohledu nacházel v 19. století v době nejtvrďšího kapitalismu – kdy život obyčejného člověka měl nejmenší hodnotu v poměru k životu představitele „elity“. Přestože se míra davo-„elitarismu“ mírně snížila, proces liberalizace společnosti ještě v určité míře dodnes pokračuje (u obyčejných lidí i „elity“) – a důsledkem je zneživotaschopňování společnosti. Ruku v ruce s postupnou liberalizací společnosti v minulosti docházelo k absolutizaci vlastnické moci, která byla dokonána po vyčlenění lidí z objektu vlastnictví (zrušení poddanství). Úměrně zvyšování míry davo-„elitarismu“ se snižovala kvalita života obyčejného člověka. V rámci pokračující liberalizace docházelo ke zvyšování kvality života obyčejného člověka v širších kapitalistických metropolích kvůli ideologickému tlaku socialistického společenství (které se z trendu liberalizace dočasně vymanilo), ale bylo to na úkor života obyvatelstva periferií (kolonií a krypto-kolonií) a na úkor společenského pokroku, který byl zastaven navzdory pokroku vědecko-technickému. Kapitalistická metropole se částečně stabilizovala, ale na úkor své soběstačnosti a perspektiv rozvoje.²¹

²¹ V příloze se nachází grafy, jež jsou pokusem o určité zjednodušené vykreslení procesu liberalizace, jejích průvodních jevů/nástrojů a důsledků v rámci časové osy.

Hlavní ideologie, mocenské systémy a státní zřízení v procesu (de)liberalizace

Ve středověku byl feudální mocenský (mocensko-hospodářský) systém zaštitěn ideologií pro světské vztahy, kterou hlásala církev v rámci křesťanského náboženství. Státní zřízení byly různé monarchie, které byly typické více či méně nekompromisní hierarchickou strukturou.

Na přelomu středověku a novověku se začaly plně projevovat liberální snahy šlechty a měšťanstva a feudalismus přes stavovskou společnost pomalu přecházel do kapitalismu. Později v rámci novověku se dotvářela liberální ideologie a v souladu s ní docházelo k protifeudální revolucím. Tím vznikala nová státní zřízení – republiky, přesněji liberálně-demokratické republiky (byť ještě liberálně-demokratická ideologie nebyla plně dovyvinutá).

A v rámci odporu proti kapitalismu došlo poté k prvním protikapitalistickým (protiburžoazním) revolucím a na základě komunistické ideologie vznikaly první socialistické státy, lidově-demokratické republiky. Ty se z velké části odchýlily od liberálního pohledu na člověka. Ne však v dostatečné míře k tomu, aby dokázaly zvítězit v konfrontaci se staršími kapitalistickými mocnostmi.

Ideologie	Mocenský systém	Státní zřízení
Církví odvozená z náboženství	Feudalismus	Monarchie
Liberalismus	Liberální kapitalismus	Liberálně-demokratická republika
Komunismus	Marx.-leninský socialismus	Lidově-demokratická republika

Jedná se pouze o základní rozdělení, jsou například určité hybridy jako konstituční monarchie, která má zároveň orgány a politický systém liberálně-demokratické republiky. Konkrétní aplikovaná ideologie se může různě odlišovat. Co však všeobecně platí, je nepřiznávání liberalismu jako oficiální ideologie v kapitalistických státech, přestože je v nich liberální ideologie přímo kultivována a systém je na jejích principech postavený.

Stranou všeho stojí pospolná společnost, její ideologie, mocenský systém a státní zřízení, která zavrhuje davo-„elitarismus“ a liberální pohled na člověka. To vše ještě čeká na svůj plný rozvoj.

Fašismus není další z ideologií ani ideologickým prvkem, jak se mnozí domnívají, ale jedná se o společenský jev (fenomén), kdy dav malých lidí podporuje a uctívá „elitu“ zneužívající moc a všichni lidé jsou nuceni uznávat otevřeně nespravedlivý systém jako nejlepší a spravedlivý. Dochází k potlačování lidí za hojného použití skrytého či otevřeného násilí. Fašismus se může zakládat na různých ideologiích, je ideologicky všežravý. Ve svojí podstatě je fašismus do krajnosti dovedený davo-„elitarismus“, jedná se o maximální možné ponížení obyčejných lidí. Fašismus přirozeně budují zliberalizované „elity“ pro dosažení svých cílů, a to často nikoliv plošně, ale ve vybraných zemích.

Otázka složité společenské organizace v souvislosti s liberalizací společnosti

Obecně se lidé domnívají, že možnost složitější organizace společnosti vznikla právě díky její liberalizaci, díky vzniku absolutismu (v podobě panství–vlastnictví a peněz). Je tomu však skutečně tak?

Je složitá společenská organizace důsledkem liberalizace či naopak? Či jedno z druhého přímo nevyhází?

Ve skutečnosti je pro složitou společenskou organizaci potřeba velká moc – není však dáno, že to vždy musí být svévolná a absolutistická moc.

Vezměme si konkrétně například tuto otázku: Vznikla města díky penězům či peníze díky městům? Město se obecně slovansky řekne „grad“ („gorod“), což odpovídá českému „hrad“. To krásně ilustruje skutečnost, že města vznikala jako okolí sídla vladaře. Vznikala jako širší centra koncentrace řízení, přičemž funkce vladaře – velmože – vojvody tehdy ještě nemusela mít absolutistický charakter. Lidé žijící v takovém městě provozovali takové činnosti, které souvisely s řízením území, které k tomuto centru koncentrace řízení přináleželo. Tedy v dávných dobách to mohlo být například udržování vojska či speciální řemesla.

Ve středověku města obvykle patřila konkrétnímu šlechtickému rodu, společně s vesnicemi. To znamená, že ke každému městu příslušely konkrétní vesnice, které měly za úkol město živit. K tomu nebylo třeba žádných peněz, bylo to tak pevně nastaveno.

Můžeme tedy říci, že město jako složitější společenská organizace, vzniklo dříve, než vznikly peníze.

Zesložítování společenské organizace tedy předcházelo liberalizaci společnosti – do jisté míry. Pak záleželo na účelu složité společenské organizace. Buď byla účelem služba lidu (či určitým ideálům), což mohlo být provozování různých složitých řemesel, vzdělávání, udržování vojsk – nebo byla účelem služba „elitě“ (udržování služebnictva, luxusních řemesel). To už byla postupně liberalizující se „elita“.

Ve skutečnosti liberalizace složitou společenskou organizaci znesnadňuje. Ve středověku se ale liberalizace týkala pouze „elity“ (panstva) a navíc jen částečně, zbytek společnosti fungoval na tradičních základech a této „elitě“ sloužil. Při přechodu na liberální kapitalismus se negativní vliv liberalizace na efektivitu společenské organizace kompenzoval vykořisťováním neliberálních sociálních celků (např. dělnické kolektivy, kolektivy otroků či obyvatelstva kolonií). Nutnost vykořisťování se stala motivací k ještě většímu zesložítování společenské organizace. V tomto případě tak liberalizace procesu zesložítování společenské organizace napomohla, to však neznamená, že by tato organizace byla efektivní z hlediska využití zdrojů.

Otevření kapitalistických kádrových výtahů možnosti složité společenské organizace pomohlo, protože ji předtím blokovala zliberalizovaná šlechta a obecně zkostratizovaný feudální systém. O to složitější a efektivnější společenskou organizaci umožňuje socialismus, POKUD JE VŠAK SPRÁVNĚ NASTAVENÝ.

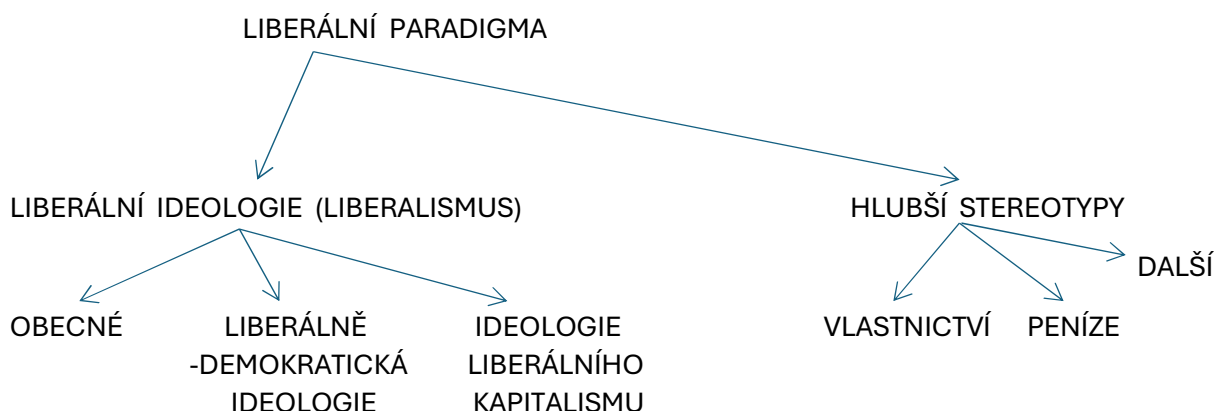
V dnešní době se již negativní vliv liberalizace nedá dostatečně kompenzovat vykořisťováním neliberálních sociálních celků. Složitá společenská organizace musí jít cestou neliberální (nekapitalistickou), organickou. Je nutná určitá míra deliberalizace, v zájmu lidí celospolečenská (aby se týkala i „elity“).

Dosud dobře známe složitou společenskou organizaci mechanistickou cestou – pomocí peněz a soukromého vlastnictví. Nejsme zatím jako společnost (ve většině) dostatečně přesvědčeni o tom, že složitá společenská organizace organickou cestou (bez *pohonu* penězi) je možná. Ale je nejen možná a mnohem efektivnější, nýbrž také nevyhnutelná.

Uvědomme si jen, co vše dokázaly postavit starověké národy. Po blikajících reklamách, dnes stojících prosklených mrakodrapech či dálnicích nebude za tisíc let ani památka. Zatímco pyramidy, megality či obří valy, stojící už několik tisíc let, tu stále budou.

Je však třeba mít na paměti, že pokud jde o středověký feudalismus i období předtím, jsme hluboko v období Kali jugy (která je zde nejméně 6000 let) a stále hodnotíme složitou společenskou organizaci v rámci Kali jugy. I tak v ní byly určité „Světlé“ prvky, vycházející z mravního řádu, kterých si snažíme všimnout a které poukazují na to, že společenská moc postavená na svévoli (absolutismu) není bezalternativní.

Pro připomenutí ještě paradigma liberalizace člověka a jeho jednotlivé součásti:

Kádrové výtahy dnes a v budoucnu a deliberalizace společnosti

Liberálně-kapitalistické kádrové výtahy

V současné liberalizované společnosti jsou kádrové výtahy realizovány v rámci systému liberálního kapitalismu, na základě volného podnikání a konkurence. Díky tomu se živelným způsobem připravuje a třídí mnoho různých kádrů podle schopností a vlastností. Tyto kádry nejen přirozeně obsazují mocenské pozice (v ekonomické, mediální a jiné oblasti), ale také mohou být vyššími „elitami“ na základě dosažených úspěchů vybírány a zasvěcovány do vyšších či speciálních pozic. „Elity“ mají velký výběr, protože na kapitalistickém herním polygonu je opravdu velké množství příležitostí a míst, kde se kádry *otrkávají*, rostou a zviditelňují.

Státní moc a úřady, postavené a fungující podle liberálně-demokratické ideologie, jsou pak určitým přívěškem hlavní části systému – privátní sféry. Nemají žádné zvláštní kádrové výtahy, jsou do nich dosazováni lidé pomocí systémových kapitalistických kádrových výtahů. Výjimkou jsou silové složky jako armáda a policie, které si své kádry připravují samy, ale to je tím, že jde o specializovaný druh lidské činnosti, takže je to přirozené.

Politická scéna funguje obvykle přibližně takto: Je vytvořena politická strana, jíž musí být poskytnuty finanční prostředky na kampaň, prostor a pozitivní reference ve sdělovacích prostředcích. To vše může zařídit pouze mocenská (klanově korporativní) skupina, jež svou moc nabyla díky spojenectví různých kádrů disponujících vlastnickou mocí.

Těch politických stran je samozřejmě více a různé mocenské (klanově korporativní) skupiny si vybírají, které z nich přivedou do parlamentu. Kádry pro politickou scénu jsou obvykle připravovány různými instituty (u nás třeba Aspen institut), které jsou zase financovány a řízeny, většinou nadnárodními, mocenskými subjekty. Tedy, politici nemusí nutně přicházet z privátní sféry, ale jsou nástroji navázanými na privátní sféru vybírání a připravování.

Pokud jde o kádrové výtahy, jsou základní podmínkou fungování společnosti zaprvé dostatečné pravomoci pozic obsazovaných řídicími kádry a za druhé obsazování těchto řídicích pozic kádry vyhovujících kvalit (schopností a vlastností). Toto liberálně-kapitalistický systém nějakým způsobem dokáže zajistit a víceméně úspěšně provozuje.

Ovšem za jakou cenu? Vlastnický absolutismus jde ve své podstatě proti průchodnosti kádrových výtahů. Daný člověk se samozřejmě stal absolutem díky svým schopnostem (i když ani to není vždy pravda), ale zůstává v této pozici již navždy, bez ohledu na kvalitu své činnosti (nemluvě o charakteru činnosti – kdy může neomezeně upřednostňovat své potřeby na úkor potřeb druhých). Řešením je pouze vybudování úplně nové struktury nějakým novým vlastníkem, který mu bude konkurovat. Takové řešení stojí obrovské množství zdrojů a co do času se může protáhnout i na nekonečně dlouhou dobu... (Zákon nabídky a poptávky

samozřejmě nějak funguje, ale velmi těžkopádně a spíše jen v oblasti služeb a výroby spotřebního zboží.)

Kapitalistická soutěž o prosazení se hraje na úkor zdrojů společnosti. Dochází při ní k obrovskému plýtvání. Všeobecná konkurence namísto spolupráce štěpí síly společnosti. Ve výsledku se každý kvalitní kádr někde nějak prosadí, ale jeho pozitivní potenciál zůstává ve skutečnosti nevyužit. Obecně dochází k tomu, že práci, kterou by ve sjednocené společnosti mohl dělat menší počet lidí, musí v liberální společnosti dělat větší počet lidí, protože žádná skupina ji nedělá pro využití pro všechny. Společnost je rozdělená, nesoustředěná a nekoordinovaná. Každý vlastník si dělá, co chce, a musí velkou část úsilí vynakládat na prosazení se jako takové (např. marketing) a logicky méně zdrojů pak zbývá na samotnou užitečnou činnost.

Plýtvání²² společně s nerovností danou svévolí vlastníků vytváří špatné podmínky pro obyčejné pracující (mimo kapitalistickou metropoli²³). Ti ale obvykle nemají moc něco změnit, protože mnoho z těch, co k tomu mají schopnosti, je přetaženo²⁴ na opačnou stranu barikády – na stranu osobních výhod – stranu absolutistických vlastníků... (dnes v internacionálním smyslu). Je to zdánlivě přirozené rozvrstvení společenské pyramidy, kdy se stav blíží nejmenšímu napětí a největší stabilitě. Nejvyšší „elity“ mají nejvíce moci a nejvyšší spotřebitelský status, každý další pak dosáhne pro sebe spotřebitelského statusu na základě svých schopností. Všichni jsou si vědomi určité nespravedlnosti, ale ti dole nemohou a ti nahoře nechtějí nic měnit.

Na tomto obecně staví ideologie liberalismu a lib. kapitalismu. Ovšem skutečnost, že ze svého rozlišení vylučuje otázku lidské mravnosti (svědomí) a z ní plynoucích idejí a morálky (vyznává úplné osvobození člověka od mravního řádu), ji nakonec diskvalifikuje. Liberální kapitalismus nemůže dosáhnout rovnováhy kvůli řadě faktorů, které se navíc proměňují v čase. Mechanismus prosazení se nejlepšími kádry je těžkopádný a pomalý, vede skrze velkou spotřebu zdrojů. Ti, kdo jsou u moci (vlastnictví), tak často vykazují vlastnosti šelem, které byly a jsou ochotny jít vpřed i za cenu vyplývání hodnot, poškození společnosti, životního prostředí apod.

Na druhé straně se pak hromadí ti, kteří nesouhlasí, a přitom intelektem a schopnostmi nijak nezaostávají, dokonce naopak mnohé žraloky převyšují.

Jak ale může být tento liberalismus (vč. i. kapitalismu) vyřešen? Předně je třeba, v souvislosti s kádrovými výtahy, osvětlit podstatu společenských jevů spolupráce, konkurence a soutěže.

²² O zruďném plýtvání v kapitalismu ještě více vypovídá tento příklad: Tzv. ku**ítka (nejen) v mobilních telefonech. Více v příloze.

²³ V dnešní době už tolik nejde o rozdělení lidí na chudý pracující proletariát a vyšší třídu, ale o rozdělení států na chudé vykořisťované a bohaté na nich parazitující.

²⁴ To neplatí jen politicky a ideologicky, ale i doslova fyzicky – jde o pracovní migraci, odliv mozků z chudých vykořisťovaných států do bohatých, které díky tomu ještě více prosperují.

Konkurence, soutěž a spolupráce

Především v souvislosti se znovuzavedením kapitalismu v naší zemi se dostala do popředí otázka: je lepší konkurence nebo spolupráce? A v jakém případě? A podobně.

Ta otázka není nijak nová. Konkurence začíná být vyzdvihována v rámci sociálního darwinismu, ideologického prvku, který roubuje přírodovědeckou teorii Charlese Darwina a dalších vědců na lidskou společnost (s tím, že tuto teorii totálně převrací a dezinterpretuje). V duchu sociálního darwinismu je konkurenční boj mezi lidmi chápán jako cesta k pokroku, k rozvoji a zušlechťování lidstva. V permanentním boji o zdroje a životní prostor se prý prosazují ti nejlepší – ať už v jakýchkoliv znacích – a ti pak zvyšují úroveň schopností společnosti...

Je ale mezilidská konkurence skutečně to samé, co funguje v přírodě v životě a reprodukci jednotlivých živočišných a jiných druhů?

Můžeme si všimnout, zvláště u nebezpečných zvířat schopných usmrcovat, že boj v rámci vlastního druhu má určitá pravidla. Tento boj neslouží k usmrcení oponenta. Slouží ke zjištění, kdo je silnější. Z toho pak plynou pro danou skupinu zvířat nějaké důsledky.

Otázka zní: mají zvířata potřebu vyhrát v souboji za každou cenu? Cítí nějakou nenávist vůči oponentovi, který je porazil? Sní o tom, jak jej nahradit ve vůdčí pozici? Jsou snad připraveni přikročit k nějaké zákeřnosti?

My nemůžeme vidět do vědomí zvířat. Ale víme, že takové věci jako nepřátelství v rámci zvířecí smečky není. Zjevně zvířata nejsou posedlá svou individualitou – spíše plní roli, která je jim vštípená jejich pudy. A ta neříká „musíš být nejsilnější“, říká jen „bojuj“ (aby se ukázalo, kdo je nejsilnější). A pak, pokud je daný kus vítěz, „dělej to a to“, pokud nevyhrál, „dělej to a to“. Zvířata nepřemýšlí, co by bylo, kdyby. Anebo „chci, aby bylo takhle“. Ani neplánují. Nevnímají vlastní já. Tedy, soutěž v živočišné říši není konkurencí, ale pouze mechanismem řízení daného společenství, který je v jeho vlastním zájmu.

Lidé vnímají vlastní já a často vlastnímu já slouží. Když se účastní nějaké soutěže, nedělají to většinou z nějakých pudů, ale protože chtějí zvítězit a získat za to nějakou odměnu. Nechtějí, aby vyhrál ten nejlepší, ale chtějí, aby vyhrálo jejich já. To je konkurence.

Potom se vymýšlí další možné metody, jak získat převahu, bez ohledu na škody, které způsobí. Ve výsledku celý proces soutěže-konkurence tak nabobtná, že spotřebuje více zdrojů, než by přinesl užitku jeho výsledek. A i samotný výsledek takové soutěže má menší hodnotu, protože neukáže, kdo je nejlepší podle přesně daných kritérií, ale mohou zde figurovat i jiná neviděná kritéria.

Soutěž v původním smyslu je ve své podstatě spolupráce: „Spolupracujeme na tom, abychom zjistili, kdo z nás je nejlepší.“ A takové soutěže, jejichž výsledkem je ohodnocení schopností soutěžících, jsou ve společnosti potřebné. Chybou je ale povyšovat vítěze a ponižovat poražené. Být nejlepší (v rámci nějakých kritérií) není důvod pro to, aby měl člověk právo na výrazně lepší život než ti druzí. To je přesně to, co vede ke konkurenci a všem jejím důsledkům, motivace ke snaze o vítězství vlastního já za každou cenu.

A zájmem společnosti je, **aby se kultivovaly jen takové soutěže, které mají smysl**. Aby každá soutěž měla převážně charakter spolupráce. Aby každý soutěžící neměl snahu za každou cenu vyhrát, ani snahu nesoutěžit naplno a prohrát – ale snahu čestně ukázat nejlepší výkon, který dokáže.

Jedna z forem soutěže je tzv. tandem. Tandem je proces, kdy dva nebo více subjektů řeší nezávisle na sobě určitý úkol a poté si svá řešení navzájem představí a zhodnotí, které je lepší či zda je nejlepší jejich kombinace. Účelem tandemu není zjistit, který subjekt je lepším řešitelem, ale právě najít nejlepší řešení z vícero možností (bez ohledu na to, kdo s ním přišel).

To je jedna z výhod kapitalismu, že konkurenční paralelní struktury zabývající se stejnou činností fungují částečně jako tandem – i když tam chybí druhá fáze tandemu, kdy se řešitelé sejdou a vzájemně si poskytnou svá řešení. Ale tandem, přestože se často vyplatí, stojí zdroje a takovýto nedokončený (protože konkurence...) tandem zbytečně ztrácí část svého potenciálu.

Deliberalizace společnosti

Nevyhnutelně nás čeká deliberalizace společnosti, a to z důvodů výše zmíněných. Společnost dezintegrována liberální ideologií a kapitalistickým systémem je nesoběstačná a má obrovskou spotřebu zdrojů.

V obecnosti je liberalismus odsouzen k zániku shora i zdola. Nejmocnější „elity“ si uvědomují, že takto nelze dál pokračovat, pokud mají být zachovány zdroje a ekosystém planety. Mechanismy omezování liberalismu se ukázaly jako nedostatečné, a tak bylo rozhodnuto o vytvoření jiného řádu. Ten by podle jejich zájmů měl být do jisté míry podobný feudalismu, kdy jsou vlastníci omezeni kontrolou centrální moci a musí pracovat v souladu s koncepcí a plány státu. Zároveň je omezena konkurence, takže společnost nesužuje nekonečný boj. Na druhé straně jsou zajištěny kádrové výtahy (řízené nikoliv živelné), například výběrem vhodných kádrů orgány vládnoucí strany. Této charakteristice se blíží čínský systém, který obsahuje prvky feudální čínské tradice, marxisticko-leninského socialismu a liberálního kapitalismu, s tím, že ty kapitalistické budou pomalu ustupovat.

Systém postavený na liberalismu je v porovnání s tímto systémem nestabilní a k tomu je i záměrně destabilizován nastartovanými degradačními procesy a vnitřní diverzí.

To znamená, že stojíme na rozcestí. Liberální kapitalismus tak jako tak zanikne, jeho principy budou zavrženy. Otázka zní, zda bude zachován davo-„elitářský“ charakter společnosti, či zda se společnost charakterem posune ke spravedlivé pospolné společnosti – čehož lze podle všeho přirozeně dosáhnout skrze vyšší míru lidovlády.

A lidovláda je ve své podstatě systém ideálních kádrových výtahů – připravuje a vytahuje z mravního pohledu nejlepší lidi z lidu na pozice, kde mohou nejlépe sloužit společnosti.

Zavržení liberalismu jako všeobecné ideologie ještě nemusí znamenat konec korporativně-liberálního (svévolného při poslušnosti výše postaveným) chování „elit“ a konec davo-„elitarismu“. Může se jednat o návrat do jakéhosi předliberálního předkapitalistického feudalismu (který by se asi leckomu z „elit“ líbil). Může se jednat o pevně hierarchicky uspořádanou společnost, které nepřipouští jakoukoliv odchylku a svým charakterem se blíží fašismu.

Proto se deliberalizace musí týkat všech lidí, tzn. včetně „elit“.

Je třeba chápat proces deliberalizace společnosti jako objektivně nevyhnutelný, ale zároveň sledovat směr, jímž se tento proces ubírá.

Důležité je uvědomovat si důsledky **Zákona času**. Z něho plyne to, že s rostoucími možnostmi zejména informačních technologií se zvyšuje množství informací přicházejících k lidem a tím se zvyšují jejich možnosti chápat společenské procesy. Lidé si mohou osvojit poznání v oblasti řízení (složitých) sociálních supersystémů, což umožňuje zvýšit míru lidovlády.

Možnost přenosu informací na dálku obecně přináší obrovský potenciál, davo-„elitářská“ společnost jej však není schopna plně využít. Navíc ji ohrožuje, a tak se jej snaží omezit různými metodami cenzury, blokování – ale tento proces je objektivní a dá se pouze zbrzdit, nikoliv zastavit.

A přenos informací má i další důsledek přímo související s deliberalizací: **deanonymizaci**. Naše společnost je například oproti středověké společnosti *nepředstavitelně* anonymní. Středověká společnost byla založena na tom, že věděli v podstatě všichni všechno o všech – a také se navzájem hlídali. K něčemu takovému se dnešní společnost vrátit nemůže, ale objektivně se deanonymizace ve velké míře projevuje. Například tím, že subjekty moci přestanou být skryté v rámci systému.

A příčinou bude především co? Deanonimizace skryté anonymní formy moci – peněz. Tento proces je již plně v běhu, anonymními penězi je v podstatě pouze hotovost, která se však používá čím dál tím méně. V rámci deliberalizace se bude navíc ustupovat od peněz jako takových. Ne všeho půjde dosáhnout pomocí peněz, peníze tedy ztratí svůj absolutistický charakter. Zároveň budou všechny finanční transakce viditelné.

Záleží však na tom, kdo uchopí novou vracející se společenskou kontrolu. Jestli to budou nadnárodní subjekty, které usilují o co největší svévolnou moc nad lidmi a národy, nebo zda to budou právě lidé z národů, které deliberalizaci využijí ve svůj prospěch. To je velmi důležité. Zatím jsou ve vedení nadnárodní subjekty, protože ony si objektivní nevyhnutelnost deanonymizace peněz pomocí digitalizace uvědomují. Osvobozenecká hnutí národů většinou ještě nedospěla ani k celostnímu pochopení Zákona času, digitalizace, deliberalizace a deanonymizace ani k dostatečně hlubokému přehodnocení významu peněz jako takových. Ať už se proces vydá *pozitivním* nebo *negativním* směrem, některé důsledky budou podobné. Do společnosti se navrátí více nefinančních vztahů.

Opětovné nastolení výlučně nefinančních vztahů není v dnešní společnosti možné. Ale zároveň je nutné co nejvíce možných nefinančních vztahů pěstovat. Když už je chod společnosti a jejího hospodářství závislý na penězích, je třeba pojmut finanční systém organizativním způsobem.

Převést jeho řízení pod kontrolu státu a společnosti a nastavit jeho funkci na rovnoměrnou distribuci peněz tam, kde jsou potřeba.²⁵

Společnost musí být postavena na lidovládě, kontrole lidí z lidu nad všemi procesy.

Takže ve vztahu k vlastněným objektům by měly být zavedeny prvky lidovlády.

Vlastnický totalitarismus musí být prolomen²⁶.

Inspirací může být například socialistická samospráva pracujících, která nastavovala rovnováhu mezi vedením podniku, zaměstnanci a státní mocí (tehdy vykonávající roli vlastníka a plánující rozvoj ekonomiky). Samospráva pracujících byla ale pouze dočasným experimentem a více se nerozvíjela.

V komunistické ideologii bohužel nebylo správně pochopeno, co to je vlastnictví a co znamená vlastnit (stejně jako je toto nepochopení kultivováno v liberální ideologii). V rámci socialismu se lidé snažili provozovat všelidové vlastnictví. Když si však člověk uvědomí, co je podstatou vlastnictví, že jde o absolutistickou moc nad určitým objektem, uvědomí si i nesmyslnost snahy provozovat jakýsi všelidový absolutismus. Podobně, jako kdybychom chtěli provozovat všelidovou monarchii – lid by měl být korunován monarchou? A sedět na trůnu? Jestliže je lid postaven do role vlastníka, absolutistická moc ve skutečnosti přechází na ty, kdo vládou jménem lidu (byť v tomto nemají právo na úplnou svévoli). Není to tedy řešení²⁷.

Řešením je deabsolutizace vlastnické moci a zavedení prvků lidovlády ve vztahu k vlastněným objektům.

Ten, kdo se stává součástí vlastněného objektu (např. firmy), či se s vlastněným objektem skrze dohodu s vlastníkem nějak spojuje, by měl získat podíl na vládě nad tímto objektem. Hospodaření firem by mělo být projednáváno se zaměstnaneckými radami a jimi odsouhlasováno... v rovnováze všech zájmů...

Lidé si musí začít uvědomovat své právo na lidovládu. Musí předložit a prosazovat své nároky (v oficiální i neoficiální rovině). Lidovláda by měla být přítomna na celospolečenské úrovni...

Lidovláda by měla zachovat či ještě zlepšit funkci kádrových výtahů a zároveň omezit kapitalistické plýtvání zdroji a zneužívání moci. Pokud má něco být uděláno ve prospěch drtivé

²⁵ K tomuto viz. v příloze úryvek analytické práce Moravské koncepční skupiny Světlé a tmavé právo, kapitola 6 – Čtvrtá úroveň řízení: Ekonomika, oddíl 6.1 – Finanční systém; a dále potom například dílo Valentina Jurjeviče Katasonova Stalínova ekonomika

²⁶ – což se například v Číně už děje, ovšem nikoliv v rámci nějaké hlubší lidovlády, ale v rámci vlády špiček komunistické strany. Komunistická strana ve spolupráci s odbory deleguje lidi do správních rad firem (včetně těch se zahraničním vlastníkem). Vlastník pak má právo na zisk, ale nikoliv na svévoli v řízení firmy. Firmy také musí pracovat v rámci státního plánu. Čínská státní ideologie není postavená čistě na marxismu-leninismu, ale minimálně ze stejné míry také na tradičním čínském pojetí státu a společnosti.

²⁷ Stejně jako lidovláda není a nemůže být vládou lidu (ale lidí), tak vlastníkem (tzn. vládcem) nemůže lid, ale konkrétní lidé. Vlastnictví (vláda) nemůže být všelidové, ale může být neabsolutistické a lidmi kontrolované.

většiny lidí a záměrem je využít potenciál co největšího množství lidí, musí to být v rukou právě těchto lidí. Ve společných rukou co největšího množství aktivních odpovědných lidí.

Ale co se týče vlastnických pravomocí, zde je třeba postupovat opatrně. To znamená, že vlastník-zakladatel jakožto často výjimečný člověk (jiné je to u právnické osoby), který do díla vložil kus sebe, by měl mít dostatečnou moc ovládat svou organizaci, aby mohl projevit své nadání. Na druhou stranu by neměl mít možnost svou moc evidentně protispolečensky a protilidsky zneužívat. To by mělo být jištěno právě správně nastavenými prvky lidovlády a společenského sjednocení.

Společnost by měla být postavena na všeobecné spolupráci. Dva lidé společně dokážou více než dvakrát jeden člověk samostatně. Samozřejmě pak mizí konkurence a, jak se domnívá liberálně-kapitalistická teorie, s absencí konkurence mizí i tlak na zvyšování efektivity.

Je tomu však skutečně tak? Předně si uvědomme, že soutěžit v naplňování společenských potřeb je tak trochu plýtvání ze své podstaty (nějaké soutěže vč. tandemů mezi různými subjekty probíhat musí, ale ne v takovéto nesmyslné míře). A pokud jde například o „blahodárný vliv konkurence na snižování cen produktů“, tak to pouze znamená, že ceny mohly být nižší i před konkurencí, ale ze zvěle monopolu zůstaly vyšší. Tedy, že zde nebyl brán ohled na společenskou odpovědnost a že vlastník podléhal pouze své bezohledné svévoli. Anebo se ceny snížily např. na úkor snížení mezd zaměstnanců či na úkor bezpečnosti či šetrnosti výroby a podobně.

Úkol dostat činnost subjektů do *rozumných* mezí lze řešit i jinak než konkurencí – a pravděpodobně mnohem lépe. Zapojením těch, kdo mají zájem na činnosti a výsledku jako takovém – jednak pracujících (členů organizace) a jednak centra koncentrace řízení státu a společnosti. Jinými slovy to znamená nastolení všeobecné lidovlády. Každé organizaci přísluší lidovláda vnitřní, rady pracujících v dané organizaci. Ta musí být spojena s lidovládou vnější ve vztahu k této organizaci, celospolečenským centrem koncentrace řízení (které by mělo být projevem lidovlády). A samozřejmě vlastník organizace zůstává stále vlastníkem, byť již ne se všemi absolutistickými pravomocemi. Jeho úkolem je spolupracovat s těmito radami.

Každý vlastník je součástí společnosti a svého státu a měl by se podle toho chovat. To znamená, že by měl nějakým způsobem v rámci vlastního přesvědčení koordinovat svou činnost se zbytkem společnosti. Měl by se účastnit plánování vědomého rozvoje společnosti a státu.

Mechanistická společnost stojící na absolutismu vlastníků, konkurenci a tocích peněz musí být nahrazena společností sebeřízenou na základě vědomého společenského řešení... Je třeba dále bádát, jakým nejlepším způsobem může být lidovláda uplatňována – a už tím samotnou lidovládu uskutečňovat.

Budoucnost patří lidovládě

Obecně dané právo na svévoli v různých rolích a pozicích nevyhnutelně skončí.

V souladu s tím by veškerá lidská práce a součinnost měla probíhat dle principu „Každý voják zná svůj manévr“ – tedy, že nebude žádné „Do toho se, obyčejní lidé, nepleťte a koukejte dělat, kde máte“.

V budoucnu každý člověk bude chtít vědět a chápat, kdo, jak a s jakými cíli ho řídí – a také to, v rámci své míry chápání, vědět bude. Tím se dostáváme k důležité věci, již často vnucují obhájci elitářství a absolutismu, protivníci lidovlády: Tvrdí nám, že obyčejní lidé přece nejsou dostatečně schopní a vyspělí na to, aby mluvili do díla „elitám“, a že mají pěkně pokorně žít a pracovat a nestrkat nos, kam nemají.

Jenže jsou tu hned dvě nesrovnalosti: Zprv, tito elitáři („elity“) skutečnými elitami v drtivé většině nejsou. Dostali se do mocenských pozic díky různým společenským vztahům a důvěrným poznatkům, které si drží pro sebe. Mezi obyčejnými lidmi je pak mnoho mnohem moudřejších lidí, skutečných elit, kteří jen nedostali možnost naplnit svůj potenciál ve prospěch společnosti. A zadruhé, jsou lidé např. v oblasti společenské organizace šikovnější a moudřejší a lidé méně šikovní. Ale to neznamená, že tito méně šikovní a třeba pomaleji chápající jsou úplní hlupáci, kteří nerozumí ničemu.

Průměrný člověk pozná, že jej někdo šidí nebo že někdo rozhoduje diletantsky a škodlivě – pokud má možnost koukat rozhodujícímu takříkajíc pod ruce. I člověk, kterému jde především o sebe a svou rodinu a zbytek národa neřeší, i tak potřebuje stabilní a fungující stát a dobře to ví. A takových lidí je drtivá většina. Tito lidé dokážou pochopit, že, aby byl mír a stabilita, je třeba nějaký rozumně spravedlivý řád, a zasadí se o něj, i když to není jejich priorita.

Takže, i když někdo nedokáže být dobrý prezident, generální ředitel, ministr, vědec či vrcholný manažer, dokáže po určitém zorientování se dost dobře poznat, zda tito lidé dělají svou práci správně a zda se nedopouští úskoků. A to je třeba pochopit.

Lidovláda spočívá v tom, že se informace dostávají k lidem a lidé se nechávají růst ve schopnostech a poznání. Rozhodování proti vůli lidí či skrze manipulaci jejich vůle jde proti duchu lidovlády. Je naopak třeba lidi s co nejvíce věcmi seznamovat, aby co nejlépe a v co největším množství chápali podstatu těchto věcí.

Pak už se lid sám rozdělí na lidi, kteří se zajímají a jsou aktivní a ty, co se „vezou“²⁸. Ti, kteří se zajímají a zapojují do řízení procesů, budou rozhodovat v rámci vlastního vědomí a vůle, a ti, kteří se „vezou“, budou (stejně jako dnes) rozhodovat jako nevědomá masa v rámci vůle těch, kdo je řídí. A řídit je musí ti první, tím, že budou díky svému nasazení kontrolovat důležité procesy ve všech oblastech lidské činnosti. Masové procedury známé z liberální demokracie, zvláště referenda, musí zůstat, ale lidé musí být poučeni, že **účast v nich není žádné vládnutí!** A seznámení se všemi důsledky a souvislostmi z toho plynoucími. A s možností reálně se řízení a vládnutí účastnit skrze uvědomělou dlouhodobou společenskou činnost na různých místech.

²⁸ Ale tito lidé jsou ve skutečnosti zase důležití na jiných místech, takže se na ně nesmíme dívat spatra.

S volbami je to složitější než s referendy, protože zatímco referenda jsou, byť masová a statisticky předurčená, rozhodování o konkrétních otázkách, volby jsou čistokrevné odevzdávání moci z vlastních rukou a vytváření jakéhosi *bianco-šeku* (dočasného *malého* absolutismu) v jiných rukou. Proto je možná užitečné zachovat volby pro výběr některých reprezentativních osobností, ale nikoliv pro výběr vlády (ta by měla být profesionální, nepolitická a kontinuální) a nikoliv pro výběr zákonodárných sborů – tam by měli být lidé dosazováni vědomě těmi, kdo je znají, mohou se za ně zaručit a zároveň je budou dlouhodobě kontrolovat (s možností odvolání). V samotném zákonodárném procesu a obecně by se mělo hojně využívat referendum – pro legitimizaci jednotlivých rozhodnutí a vtažení lidových mas do součinnosti s rozhodnutím a s následným procesem („národ sobě“).

Místo, aby lidé volili politické strany na základě jejich programu a postojů, měli by v referendech volit samotný program a postoje. Aktivní lidé je budou tvořit a propagovat, pasivní pouze legitimizovat masovým hlasováním v referendech (v případě převahy hlasů PRO) a také se účastnit tímto otevřených procesů.

A podobně by to mělo fungovat nejen v rámci organizace všech občanů – státu, ale i v rámci menších organizací (firmy, samosprávy, spolky, kluby, družstva ...).

Účelem není někomu brát moc, pouze zabránit jejímu zneužití, a naopak navíc ještě moc řídících kádrů státu zvýšit – tím, že se budou moci přímo opírat o velké množství lidí z národa a nepřímo o celý národ.

Také vlastníkům nechce nikdo brát moc, pouze jejich moc navrátit do původních kolejí. Musíme si uvědomit, že „vlastnit“ neznamená „mít“, ale „vládnout“. A vláda musí být spravedlivá, moudrá a v souladu s těmi, komu se vládne. Tak jako se monarchie změnila z absolutistické na konstituční (či rovnou na republiku), čeká i vlastnictví posun z absolutismu k širší kontrole, postavené ideálně na lidovládě.

Vlastnický absolutismus je dnes pod ochranou liberálně-demokratické státní moci a lib.-dem. státní moc je v moci vlastnického absolutismu – to je podstata kapitalistického mocenského systému ve zkratce. Tento oboustranný zámek se však postupně oslabí.

Vlastnický absolutismus je trnem v oku národům zejména kvůli svému nadnárodnímu charakteru a nerovnosti mezi národy (až šovinismu) budované na jeho základě. Tak začnou vznikat režimy zavrhuující některé principy liberální demokracie, čímž se oslabí i kapitalistická nadvláda nadnárodních vlastníků. Zrovna tak absolutistická moc peněz nadnárodně realizována skrze různé politické neziskovky se stala trnem v oku a začíná být potlačována (viz. například různé zákony „o zahraničních agentech“).

Pro odstřižení Západu od globální hegemonie je zkrátka nutné nějakým způsobem narušit i část mocenských principů kapitalismu a aby to mohlo být učiněno, tak zrušit velkou část principů liberálně-demokratického státního zřízení, jež mocenské principy kapitalismu garantuje. A o ukončení Západní hegemonie je už rozhodnuto. – A je to díky tomu příležitost pro zavedení některých prvků lidovlády.

Některé základní principy – Závěr

Na konec je zde pět důležitých principů, jež jsou zároveň objektivními zákonitostmi a zároveň zásadami na nich postavenými, které bychom měli začít uplatňovat. A je to vlastně jen shrnutí již vysvětleného v dosavadních kapitolách. Pochopit tyto objektivní zákonitosti je základ.

Jednomyslnost – lidé v minulosti, například staří Slované, ale ještě i v rámci feudálního středověku, se rozhodovali na základě jednomyslnosti. V liberalismu se nastolování pravidel odehrává pomocí přehlasování menšiny většinou, přehlasované menšině je pak vůle většiny nadiktována. Naopak dříve lidé usilovali o takové řešení, které vede k co nejpresvědčivější jednomyslnosti, z čehož pak vyplývala i společenská stabilita a společenský mír. Známa je například středověká procedura vážení hlasů, kdy se hlasovalo opakovaně, dokud se všichni hlasující nepřipojili k vítězi (např. při volbě krále). Lidé měli právo na respekt, i když byli v menšině, ale zároveň měli povinnost dohodnout se a sjednotit.

V liberalismu naopak mají lidé podsunuté jakési právo na to *být proti* a, i když jsou přehlasováni, tak vůli většiny, která jim byla nadiktována, zároveň podkopávat. To vede ke společenské nestabilitě, konfliktu. Diktatura většiny a zároveň její podkopávání znemožňuje budovat stabilní společenský řád a soustředěnost na úkoly, které před společností stojí. Zároveň to dává moc jinému subjektu, který neakceschopnost rozštěpené liberální společnosti využívá („když se dva perou, třetí se směje“, „rozděl a panuj“). Proto bychom měli, podobně jako v minulosti, usilovat o jednomyslné rozhodování. Nejdříve však musíme v sobě vykořenit některé liberální stereotypy, např. právě společenskou neodpovědnost či zmíněné liberální *právo nedohodnout se*.

Uvědomělost nikoliv masovost – je další princip, který úzce souvisí s tím předchozím. Nezodpovědnost a teatrálnost pěstovaná v liberální demokracii (např. v parlamentní politice) je přímým důsledkem toho, že se hraje o přízeň davu. Ve výsledku tito kašpárči jen poškozují Celek a tento stav trvá, protože dav toto nemůže vyhodnotit. Místo toho je pevně zaujat divadlem a primitivně rozdělen na „zelené“ a „žluté“.

Jakékoliv rozhodování se musí dělat na základě uvědomělosti, lidmi, kteří se problémem zabývají a znají navrhovaná řešení. Pokud se dělá na základě masovosti, tak žádným rozhodováním ve skutečnosti není. A rozhoduje ten, kdo řídí dav, anebo ten, kdo se davu vůbec neptá. V souladu s tím si i lidé mohou v některých ohledech vybrat, zda se stávat součástí řízeného davu, nebo být raději zdrženlivými.

Přímé řešení problémů – souvisí s oběma předchozími. Pokud chci (chce společnost) něčeho dosáhnout, musím dělat účelné kroky k dosažení tohoto cíle. Ne to nějakým způsobem delegovat na „samo se to zařídí“ či „někdo/něco to zařídí“. Pokud nastal problém A na konkrétním místě, tak si přece lidé nesmí myslet, že řešením je čekat na volby, pak volit politika mluvícího o problému A, pak čekat, jestli politik dostane dost hlasů, pak jestli nezradí a pak jestli bude moci ze své pozice problém A vyřešit... Anebo čekat na „volný trh“ až něco zařídí a podobně. Opět – rozhodují ti, kteří přímo organizují řešení daného problému, ne ti, co pasivně čekají, většinou ve formě nějakého davu.

Návaznost (kontinuita) – jakékoliv dlouhodobé procesy mohou být řízeny pouze stabilním, dlouhodobě pracujícím subjektem. A to není vláda (ani parlament) v liberální demokracii, protože ta se střídá a téměř vždy pracuje protichůdně oproti té předchozí. Tato otázka souvisí s prvním principem – otázkou jednomyslnosti. Jestliže například v parlamentní liberální demokracii většina diktuje menšině a v dalším volebním období se z menšiny zase stane většina a naopak, tak vznikající vlády (a parlamenty) nemají žádnou vzájemnou návaznost a nemohou být subjektem řídícím dlouhodobé procesy.

Lidé musí naopak dělat rozhodnutí, které staví na tom, co již může být s výhodou nejlépe využito z minulosti, vidět a chápat dlouhodobé procesy a koncepčně s nimi pracovat. Mnoho rozhodnutí přináší své plody třeba až za desítky let – pokud se systematicky pokračuje v jejich duchu a nejsou hned po svém vydání pošlapána. A provozováno to může být díky jednomyslnosti, snaze o co nejširší dohodu, ne o diktát.

Otevřenost (transparentnost) – úzce souvisí s lidovládou. Pokud chce vláda, moc (řídící lidé) součinnost lidí, musí s nimi jednat otevřeně a pravdivě. Musí přesně informovat, co dělá, proč to dělá a jak to dělá. Jinak nemůže společnost dosáhnout svého potenciálu. Lidé musí vědět, co se po nich chce a že je to ku jejich prospěchu...

Literatura a zdroje poznání

Tato práce samotná bez jiných zdrojů neposlouží k tomu, aby člověk úplně pochopil lidskou společnost, svět a procesy v nich. K tomu je třeba přečíst mnohem více knih, a hlavně dlouhodobě přemýšlet o všem, co se děje kolem nás i v nás. Člověk si musí vypěstovat celostní myšlení v souvislostech, aby si mohl vytvářet mozaikové chápání světa, nikoliv nesouvislé kaleidoskopické chápání. Pro získání mozaikového chápání světa se musí člověk vzdát mnoha dogmat a zažitých přístupů, zvláště v chápání společensko-politických procesů.

Snahou této práce je přinést některé znalosti, které v níže zmíněných knihách nejsou vysvětleny zcela přímo, ale z poznání, které tyto knihy přináší, vyplývají. A v malé míře také něco doplnit, uvést na pravou míru či lépe vysvětlit. Záměrem tvůrce je napomoci lidem získat celostní chápání, ve kterém se dosavadní znalosti smysluplně propojí a budou mít praktické uplatnění v životě lidí a společnosti. Konečné posouzení smysluplnosti zde podávaných informací je samozřejmě na čtenáři.

Znalosti jsou moc. Kdo získává znalosti, stává se mocnějším. Dokáže vytyčovat a naplňovat větší cíle. Oblast získaných znalostí také určuje oblast, ve které bude člověk mocný. Znalosti osobního rozvoje dají člověku moc lépe vést svůj život. Znalosti v konkrétním pracovním oboru dávají moc dělat tu kterou práci (a být za ni odměněn). Znalosti o lidské společnosti a jejím řízení dávají moc měnit podobu a fungování společnosti. A tak dále. Člověk si může vybrat jednu z těchto oblastí poznání a cítit se spokojen. Jenže ve skutečnosti zanedbání kteréhokoliv směru poznávání má své nepěkné důsledky pro člověka a jeho společnost. A naopak celostní poznávání ve všech směrech se synergicky podporuje – mnohé věci jsou totiž na různých úrovních a v různých oblastech podobné. Pochopení věcí v jedné oblasti napomůže i pochopení v jiné oblasti (třeba na první pohled úplně odlišné). Neváhejte a jděte za poznáním. Buďte renesančními lidmi.

Zde budou uvedeny knihy a autoři, které přinášejí znalosti vedoucí k pochopení věcí rozebíraných v této práci. Jednotlivá díla se třeba v některých věcech spolu neshodují, ale tím lépe pro čtenáře, aby mohl posoudit, popis kterého z nich se lépe blíží pochopení Skutečnosti anebo zda je to ještě jinak. A nejde jen o knihy, ale také o obecné znalosti z oblasti dějin nebo obecné znalosti dění v současném světě. Nyní již budou uvedeny jednotlivé knihy, autoři a komentáře k nim:

1) Tlusté knihy Koncepce sociální bezpečnosti (KSB/KOB), autorem je pracovní kolektiv Vnitřní prediktor SSSR

Jedná se o poměrně rozsáhlé množství knih i menších analytických prací. Tyto práce podávají určitý pohled na podobu a fungování světa, který nemusí být dokonale správný, ale v mnoha ohledech je mnohem věrnější skutečnosti než současný masově pěstovaný pohled na svět v rámci liberálního paradigmatu a liberální ideologie. A je opravdu velmi podnětný.

Základním schématem KSB je Šest priorit zobecněných prostředků řízení. Toto schéma popisuje, jaký dopad mají různé nástroje řízení společnosti, člověka, státu... Nejnižší efektivitu má hrubá síla (6. priorita). O něco účinněji funguje vliv na zdraví či nemocnost populace – např. zavádění alkoholismu, nezdravého způsobu života či naopak střízlivosti, nekuřáctví, zdravého prostředí a životního stylu (5. priorita). Výše (4. priorita) pak je organizace výroby a odbytu zboží a služeb. Dále je ideologie, technologie a šíření informací (3. priorita). Ještě výše je výklad historie a příčinně-důsledkových souvislostí (2. priorita). A nejvýše je pěstování toho kterého světonázoru – určování smyslu života lidí a společnosti, šíření náboženství či ateismu, životní filozofie (nejvyšší 1. priorita). Čím vyšší priorita, tím pomaleji působí, ale zato má mnohem hlubší a účinnější dopad na podobu a fungování společnosti.

Součástí KSB je také Dostatečně všeobecná teorie řízení (DVTR). Ta popisuje objektivní zákonitosti řízení obecně – jak probíhá řízení objektu subjektem. A je úplně jedno, jestli jde např. o řízení auta člověkem či řízení firmy vlastníkem či něco jiného. Vždy dochází k typově stejným informačním tokům (přímé a zpětné vazby) a stejným fázím v průběhu řízení. Bez ohledu na to, zda je subjekt dělá automaticky podvědomě či vědomě.

2) Fond konceptuálních technologií, V.V. Pjakin jako autor jeho pořadů a knih

FKT ve své tvorbě navazuje na VP SSSR a v některých věcech jej upřesňuje (např. otázka ideologie). Valerij Viktorovič Pjakin vystupuje v týdenním pořadu Otázka-odpověď, kde popisuje současné probíhající společensko-politické procesy ve světě a v Rusku. Jeho knihy se věnují především tvoření a řízení státu.

Pjakinova analýza společensko-politických procesů ve světě může mnohým připadat nesmyslná a účelově propagandistická, ale ve skutečnosti je logická, při hlubším zamyšlení se nad věcmi dává smysl a dochází k závěrům, které jsou následně potvrzeny budoucím děním (praxe je kritériem pravdy). A samozřejmě i v jeho případě musí člověk používat vlastní rozum a nebrat doslova vše, co říká. Kdo už to má zažité automaticky, nemusí ho jakákoliv kontroverzní vyjádření znepokojoval. Plátí, že nejdůležitější je pochopit myšlenku, metodologii v obecné rovině, nikoliv chytat se povrchních záležitostí.

Další problém je, že se Pjakin v pořadu Otázka-odpověď v některých věcech stále opakuje pořád dokola. Ovšem moc dobře ví, proč to dělá – vzhledem k současnému stavu společnosti je to bohužel nutnost.

3) Znalosti o tradiční společnosti, S. G. Kara-Murza – Sovětská civilizace a další díla, Jiří Šifrín – Bůh synergie (a také jeho přednášky a rozhovory).

O fungování tradiční společnosti v minulosti a rozdílu oproti dnešní liberální společnosti. Nutí člověka zamýšlet se a bořit vzorce myšlení a pohledy, které jsme pod vlivem dnešního (liberálního) paradigmatu považovali za samozřejmé. Zároveň je to asi nejdůležitější znalostní podklad pro tuto práci. Vysvětluje tradiční a liberální (svévolné) pojetí moci a mnoho dalších souvislostí týkajících se společnosti.

4) Znalosti o indoevropské duchovní tradici, religionista Jan Kozák

Popisuje, jak vypadala duchovnost lidí v minulosti, jakým způsobem se mění duchovní pojmání. Jsoucná až k dnešnímu materialismu – nazývá to procesem materializace. Uvádí základní duchovní principy chápané v minulosti a jejich promítnutí do různých náboženství a kultur. A příklady, kde se stopy těchto principů dochovaly až do dnešní doby, samozřejmě vyprázdněné bez jakékoliv vazby na původní myšlenky.

5) Moravská koncepční skupina

Rozebírá duchovní a společenské procesy v souvislosti s Vyším smyslem vývoje pozemského bytí. Pracuje s dílem Rudolfa Steinera, Jána Maliarika, KSB (KOB) a dalšími zdroji.

6) Osobní rozvoj, jak funguje lidské ego, různí lidé popisující duchovní cestu, např. Jaroslav Grünwald a jeho hosté a hostitelé v rozhovorech

Důležité pro chápání sebe sama a díky tomu i ostatních lidí a společnosti, dostupné např. na YouTube.

A mnoho dalších děl a tvůrců

PŘÍLOHY

PŘÍLOHA 1: 6.1 Finanční systém

Světlé a tmavé právo verze 12, Ing. Zdeněk Říha, 26.11. 2021, info@slovanskakultura.cz, Stránka 15

6.1.1 Temné právo – Ovládání peněz skupinkou bankéřů

6.1.1.1 *Jak vznikají peníze*

1. Z dluhu v systému komerčních bank řízeném systémem centrálních bank ve formě digitálních peněz v počítačovém systému bank, ve chvíli vzniku úvěru vzniknou a splacením zase zaniknou, úrok se ale přesune do banky, ten musí člověk někde odpracovat, vydělat. Aby to bylo možné a systém fungoval, musí peněžní zásoba neustále růst. Proto mají centrální banky stanoven jako cíl své práce 3% růst inflace.
2. V malém množství je přímo vyrobí centrální banka ve formě papírových bankovek a kovových mincí.
3. Nyní přibýlo „nouzové“ tvoření peněz tzv. „kvantitativní uvolňování“, kdy FED vytváří peníze a předává je vybraným bankám, které je distribuují dále.
4. Specifickým případem je Centrální banka Ruska, která od 90. let dle zákona emituje rubly, pokud nějaký ekonomický subjekt uvnitř ekonomiky prodá na zahraničním trhu. Tj. navázala rubl přímo na dolar. Rusko se tím stalo přívěškem dolaru...

6.1.1.2 *Co je na tom špatně?*

1. Zisk z úroku, tj. z existence peněz vzniklých úvěrem jde bankám – soukromým subjektům. Ale správně má tento příjem náležet národu. Banky v ČR dosáhly za rok 2019 čistého zisku 90,9 miliard Kč. (Zahraniční vlastníci firem odčerpali z ČR za rok 2019 zisk ve formě dividend ve výši 299 miliard Kč.)
2. Úroková míra ovlivňuje významně podnikání. Podniky si musí půjčovat na rozvoj výroby, růst spotřeby elektrické energie roste za posledních 150 let okolo 3-5%, až do této výše je reálné, že lze splácet úrok a plánovat podnikání. Úrokovou míru v ekonomice nastavuje centrální banka, ne vláda, tj. ne národ. Jak vypadají úrokové míry centrálních bank? UK/USA/Západní Evropa okolo 1%, Rusko 8% (a bývalo i 20% či dokonce až 200%), Zimbabwe 600%. Nadnárodní bankéři rozhodují, která země bude prosperovat a která ne.

3. Při vzniku peněz z dluhu nevznikají peníze na splacení úroku. O peníze na splacení úroku se dlužné subjekty musí poprat. Tento systém v sobě obsahuje nezbytnou potřebu neustálého růstu, aby mohl být úrok splácen nově vzniklými, dočasně existujícími penězi z dluhu. Proto mají centrální banky jako „cíl“ (v podstatě účel jejich existence) 3% růst inflace. Při tomto parametru růstu peněz (= dluhů) v ekonomice je systém dobře udržitelný, stabilní. Růst dluhů před sebou tlačí, jako brouk hovníval, principiálně nesplacitelné dluhy. Množství peněz musí neustále narůstat. Při poklesu množství peněz, dojde ke krizi, dochází k platební neschopnosti a krachu podniků, které bankéři skupují, protože mohou peníze ve svých bankách získat. Příklad – Chodorkovský v Rusku v 90. letech zprivatizoval banku, v které si pak nabrnlal peníze, kterými zaplatil za privatizovaný podnik (*možná to byla přímo ta banka, kterou si zprivatizoval a penězi z úvěru u ní pak zaplatil, už si to přesně nepamatuji*). Systém je dlouhodobě neudržitelný, narazí na ohraničené možnosti hmotného světa (ekologický systém planety, nemožnost zvyšovat výrobu a spotřebu donekonečna, možnosti lidí spotřebovávat). Proto se dělají resety válkami, krizemi, nyní nově zchlazení ekonomiky pod záminkou pandemie COVID 19.
4. Řízení množství peněz provádí centrální banka. Centrální banka nesleduje a neřídí se potřebami rozvoje ekonomiky, ale stabilitou finančního systému. Na centrální banku má národ minimální vliv. Oficiálně jsou centrální banky jakési podivné neziskové organizace nepatřící nikomu, takzvaně „nezávislé“. Ve skutečnosti vliv na systém centrálních bank provádějí mezinárodní bankéři a v podstatě to jsou pobočky FEDu, který je konsorciem soukromých bank. Vliv je ideový i personální. Osvědčí-li se lokální manažer (platí i pro politiku) je povýšen do mezinárodních struktur za jiné peníze i jiném podílu na moci, viz. např. bývalý premiér Fischer, nebo politik V. Dlouhý. Rozhodující vliv nemá národ, ale nadnárodní bankéři. Řízení množství peněz v ekonomice je velmi důležité, a o tom, jestli se bude ekonomice dařit, možná rozhoduje více než vláda. Příklad: tzv. Velká krize v roce 1929-1933 začala tak, že se nejprve rozvolnila pravidla pro půjčování peněz, lidé byli podněcováni brát si úvěry, aby investovali na burze (která přeci vždycky roste) na páku. Pak v jednu chvíli domluvení bankéři sesplatnili část úvěrů = prostě požádali o okamžité vrácení úvěru (pozor, tato klausule je i u našich hypoték například) a dlužníci museli stáhnout investice z burzy, ta sletěla okamžitě dolů (Černý pátek) a v následné krizi bankéři skupili celé sektory ekonomik, protože sami měli 1. informace a 2. přístup k penězům ve svých bankách.... Tak vznikl třeba nechvalně známý koncern Monsanto. V podstatě takto proběhla v USA kolektivizace formou sloučení do velkých korporací, na rozdíl od SSSR, kde měl národ družstva, ale proces je to obdobný. Obdobně také v této době ubylo obyvatelstva, jenže statistický úřad demokratických USA jaksi údaje z těchto dvou let nemá... Bankéři a insideři mají informační předstih, který jim dává výhodu, kterou mohou kořistit na trzích. Nejvíce při speciálních operacích, jako byla krize 1933 nebo shození mrakodrapů 11.9.2001, kdy zasvěcení spekulovali ve velkých objemech na burzách na pád cen leteckých společností...
5. Peníze patří centrální bance, nepatří státu. Tj. centrální banka ani peníze nepatří národu. Jak jsme napsali výše, centrální banky jsou prapodivné samostatné subjekty,

které nepatří nikomu a které se řídí pokyny nadnárodní bankovní mafie. Je to vlastně řídicí orgán nadnárodních bankéřů pro danou ekonomiku.

6.1.2 Světlé právo – spravedlivý systém

6.1.2.1 *Peníze patří národu*

Je nezbytné ideově nachystat založení občanské banky, která vydá spravedlivé peníze a zajistí spravedlivý finanční systém. Ve chvíli krize tmavého práva jej bude možné uvést, není možné jej zavést proti temnému – veškeré zdroje jsou v rukou temné strany.

6.1.2.2 *Emitace peněz jako energoinvariant*

To znamená, že vznikají se vznikem reálné hodnoty – energie, práce, zboží...= množství odpovídá potřebě ekonomiky

6.1.2.3 *Peníze = Měřítka, ne investice*

Peníze jsou prostředkem směny, měřítkem (pravítkem), kterým se porovnávají všechny položky v ekonomice. Nemají být uchovavatelem hodnoty – investicí, samy o sobě. Proto má být nastaven mechanismus²⁹ cílené ztráty hodnoty s časem.

6.1.2.4 *Transparentní, Bez úroku*

Úrok při vzniku peněz je nástrojem vykořisťování, jak je to vidět v temném systému. Např. v Islámském světě je zakázán, přesto i tam banky fungují (ideál to asi není). Je potřeba mít jasná pravidla vzniku a ovládání peněz i poplatků za obsluhu systému.

Půjčování již vzniklých peněz na mírný úrok je možné³⁰, lichva možná není.

²⁹ Podobně jako je tomu dnes pomocí inflace – poznámka tvůrce práce

³⁰ Ale úrok se nějakým způsobem musí vracet do ekonomiky. A spíše jiným mechanismem, než inflací a novými půjčkami (většími o inflaci), čili dalším zadlužením. Zisk z úroku by mohl jít například do státní pokladny. (Obecně by hlavní zdrojem peněz pro státní pokladnu neměly být daně.) – poznámka tvůrce práce

PŘÍLOHA 2: O zrůdném plýtvání v kapitalismu

Úryvek článku na www.mobilmania.zive.cz z 21.7. 2022 „Kurvítka v základní výbavě, výrobci mají umělé zastarávání v malíku. Začalo to bateriemi, pokračuje softwarem“:

Jednou dostali přes prsty a už to zkouší zase znovu. Výrobci si zvykli na nekonečný růst mobilního trhu a také na to, že mohou telefony chrlit do prodeje jako na běžícím páse. Jenže s příchodem koronaviru, který druhotně vyústil v nedostatek součástek, k němuž můžeme připočít i válku na Ukrajině, došlo ke změně myšlení uživatelů. Lidé se v první řadě starají o sebe a svou domácnost. I díky rostoucí inflaci, cenám pohonných hmot a energií už na smartphony nezbývá tolik financí jako dříve...

...jenže mobilní výrobci nechtějí ustoupit ze svých ambiciózních cílů, chtějí vydělávat stejně jako v minulosti, nebo ještě zvýšit své marže. Jenže uživatelé chtějí přesný opak, tedy aby jim telefon vydržel s patřičnou podporou co nejdéle. Výrobcům jde o finance v první řadě, a tak se musí uchýlit k nepopulárnímu „umělému zastarávání“. Protože však tyto praktiky již vstoupily do všeobecného povědomí, musí jednat nenápadně. A vůbec nevadí, že už v minulosti dostali přes prsty, v podobném trendu totiž pokračují i nadále.

Vývoj jde neustále kupředu, a pokud by mobilní výrobci nepřetržitě neprodávali svá zařízení v milionech kusů, nebyly by finance na další výzkum a vývoj. Nebyly by výkonnější procesory, výkonnější paměti či kvalitnější fotoaparáty. Spousta výrobců si byla nekonečného řetězce vědoma již dříve, a proto nám výrobci do paměti vštěpovali, že moderní telefon vydrží jen několik málo let. Typicky dva až tři roky, poté opět potřebuje nový „moderní“ telefon...

Typickou výmluvou bylo to, že na starší hardware není možné dostat novou verzi systému, a tím pádem nemají smysl ani bezpečnostní záplaty. Jenže komunita nezávislých vývojářů záhy přišla s důkazem, že to jde. Jenže, proč by se firmy snažily, když místo toho mohou prodat další a další telefony? Řešení je tzv. „plánované zastarávání“. Hledají se různé způsoby, jak uměle ukončit životní cyklus telefonu, aby jej mohl nahradit telefon nový. A zatímco dříve se používaly různé mechanismy, které zapříčinily hardwarové problémy, např. poddimenzovaný materiál či jednotlivé komponenty horší kvality, dnes už je vše v rukou softwaru.

O umělém zastarávání telefonů se hovořilo dlouhodobě, ovšem až Apple potvrdil, že se jedná o běžnou praxi. Vzpomeňme na kauzu s bateriemi z roku 2017, kdy byl americký gigant usvědčen z úmyslného zpomalování iPhonů. Mnozí Applu na mobilním trhu předpovídali strmý pád, jenže americký gigant se ze všeho vcelku rychle oklepal. Zastarávání svedl na baterie, které už po letech nemají tak velkou kapacitu, a tak výrobce prostě „musel“ přistoupit k omezení výkonu telefonu. A všichni mu to sežrali i s navijákem... Apple totiž při představení svých produktů srovnává jejich mezigenerční „rychlost“, a tak starší modely při uvedení nového modelu dostaly aktualizaci, která je zpomalila. A při přímém porovnání bylo jasné, že prostě potřebujete mít novější a rychlejší iPhone. Starší telefony přirozeně „stárnou“, ale Apple je chtěl trochu více popohnat. Nakonec se omluvil, zaplatil pokutu a dnes u baterie ukazuje její „zdraví“ a posuvník, kterým můžete výkon telefonu utlumit, abyste „šetřili“ baterii. Problém vyřešen, ale pachuč zůstává. Apple totiž nebyl jediným usvědčeným...

Celý článek zde: <https://mobilmania.zive.cz/clanky/kurvicka-v-zakladni-vybave-vyrobci-maji-umele-zastaravani-v-maliku-zacalo-to-bateriemi-pokracuje-softwarem/sc-3-a-1355564/#part=1>

PŘÍLOHA 3: Jak začít s lidovládou teď a tady?

... Nastává problém, jak by mělo fungovat vzájemné hlídání a prověřování práce kolektivů a jednotlivců – aby nedošlo k výše popsanému zneužívání činnosti a funkcí. Jsou dvě krajní možnosti:

- Úplná kontrola, jakýkoliv krok musí být předem schválen, všichni musí být o všem informováni
- Úplná autonomie (volnost), člověku či kolektivu nemá do díla nikdo strkat nos

Řešení musí ležet někde mezi těmito krajními možnostmi. Musí být obecná kontrola, aby lidé nedělali nic svévolně, jinak než bylo domluveno. Aby lidé nedělali věci druhým lidem takříkajíc za zády, podle sebe bez ohledu na mínění druhých či dokonce pro sebe a ne pro celek. Ale zároveň musí mít činní lidé a kolektivy možnost dílčí iniciativy v rámci vytyčeného úkolu. Musí mít právo vlastního rozhodování v rámci procesu, aniž by museli pokaždé čekat na rozhodnutí nadřazeného (tzn. většího) kolektivu. A z hlediska informovanosti je potřeba, aby se informovalo o tom podstatném, aby ostatní nebyli zahlcováni operativními záležitostmi, ale zároveň aby byli v celkovém obraze, co se dělá a proč. Kdo chce vědět víc, má právo se doptat.

Závěr je, že každý musí pracovat zcela poctivě a s úctou k mínění druhých. Záleží to z velké části na jeho osobní poctivosti a svědomitosti. To se musíme všichni naučit, protože to je základ, který musí mít většina lidí a také ho od druhých neoblomně vyžadovat. Je možné operativní věci v zájmu práce dohadovat bokem bez vědomí ostatních, vzájemně se informovat, bavit a domlouvat. Není ale možné toho zneužít pro něčí osobní či skupinový prospěch či pro obejití vůle ostatních.

Co když ale u některých lidí svědomí a poctivost nefunguje? Potom musí nastoupit právě kontrola ostatních. Ostatní nemohou kontrolovat každý pracovní krok člověka, mohou ale snadno přijít na určité tendence, náznaky nepoctivosti. Takové náznaky vždy jsou. A ihned při takovém sebemenším náznaku nepoctivosti, snahy něco dělat za zády druhých v rozporu s jejich míněním, musí být dotyčný napomenut a také jej bude doprovázet dočasná nebo dlouhodobá ztráta důvěry – s příslušnými důsledky. To je nutné a takto se musíme všichni naučit fungovat.

A největší důsledky se musí vyvozovat ze lhaní. I malá lež (či podvod), na kterou druzí přijdou, musí být důvodem ztráty důvěry. Jakákoliv tolerance bude mít totiž za následek opakování lhaní, podvodu či nepoctivosti na vyšší úrovni, kde to bude působit násobné škody a může to i celou snahu o lidovládu rozbít.

Platí, že pravidla musí lidé nejdříve vyhlásit, aby je mohli vymáhat. Tyto zásady nutné k uskutečnění efektivně fungující lidovlády zatím ve společnosti nefungují. Lidé jsou zvyklí, že se občas zalže, že se věci dělají druhým za zády bez informování a porady o podstatném. Proto je nutné, pro každý kolektiv, který chce fungovat ve smyslu lidovlády, a tím lidovládu zavádět do života, výše popsané zásady vyhlásit a přijmout jako společnou dohodu.

To vše si musí lidé osvojit na nízké úrovni, v rámci malých kolektivů. Aby to později mohlo fungovat i v rámci velkých členěných kolektivů – a nakonec na úrovni celého státu.

Kolektivy lidí usilující o pěstování lidovlády se musí naučit i dalším věcem. Především, vedle již naznačené kolegiality a zásady kolektivní práce, by měli také budovat své mezilidské vztahy na vzájemné důvěře a bratrství. Každý člověk do kolektivu vkládá sebe sama, svou duši a upřímnou práci – což není měřitelné penězi. Neupřímnost, chybějící upřímné nasazení je třeba rozpoznat – není to důvod pro zatracení člověka, může to však být důvod dočasně mu omezit přístup k plodům práce a dalším výhodám.

Lidé musí úplně vyřadit peníze ze svých vzájemných vztahů. Kolektiv postavený na lidovládě musí peníze používat jen navenek. Lidé si za službu jeden druhému nesmí platit, obchodovat spolu – to pak netvoří kolektiv postavený na lidovládě, ale na absolutistické moci peněz. Samozřejmě, pokud jde o věci, do nichž zasahuje fungování současného světa, pak se nějakým způsobem musí s penězi operovat. Ale ideální je peníze – moc – sbírat do kupy a tvořit tak větší, kolektivní moc. A tuto moc pak používat tam, kde je třeba, např. na pomoc vybraným členům kolektivu (to je přesně funkce, již dnes plní pojišťovny a parazitují na ní, v tradiční společnosti nebylo třeba pojišťoven). Kumulované peníze kolektivů jsou moc, která může čelit nadhodnotě³¹ – moci generované vlastnictvím.

Rozdíl mezi vlastněnou společností a kolektivem postaveným na lidovládě je ten, že ve vlastněné společnosti probíhá kumulace moci na základě diktatury vlastníka, kdežto v kolektivu postaveném na lidovládě dochází ke kumulaci moci na základě společné dohody. Obě nahromaděné moci pak lze používat navenek (především peníze) i uvnitř (především možnost provozovat kolektivní práci a získávat užitek z ní).

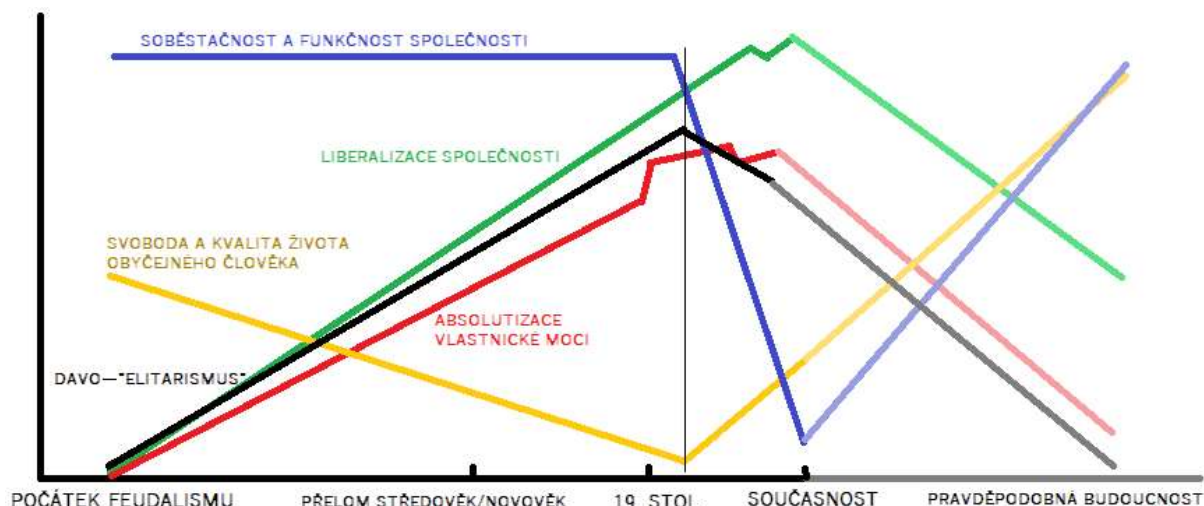
³¹ Nadhodnota je v marxistické teorii to, co získává vlastník výrobního prostředku (organizace) pro sebe nad rámec spravedlivé odměny za svou práci. Mohou to být konkrétní hodnoty nebo moc ve formě peněz nebo moc ve formě vlastnického absolutismu (možnost využívat pracovníky a předměty vlastněné organizace k různým věcem).

Dlužno dodat, že marxismus na první pohled nepracuje s pojetím nadhodnoty jakožto moci. Pracuje se získáváním a využíváním hodnot lidmi jako konečným cílem – což je chyba. Nadhodnota získávaná vlastníky je pak nástrojem (čili vlastně mocí) jednak pro získávání ještě více nadhodnoty a jednak pro využívání hodnot pro sebe (konzum). A důležité je oproti marxismu zdůraznit, že jde v první řadě o moc nad společností jako takovou, nikoliv o úroveň konzumu proletářů a kapitalistů.

Marxisté nedokázali správně analyzovat peníze jakožto anonymizovanou formu absolutistické moci a nikoliv hodnotu, kterou reprezentují. Též neurčili správně původ vlastnictví ve vládě nad půdou (územím). A kromě dalšího, celkově nedokázali postihnout fenomén řízení a moci (i když tam nadějně zárodky byly). Proto je nutné tyto otázky uvádět na pravou míru dnes, kdy je jejich správné chápání kriticky potřebné.

PŘÍLOHA 4: Procesy v čase na grafech

Můžeme tedy orientačně vykreslit do grafu, jakým směrem se ubíraly jednotlivé procesy jako: liberalizace společnosti, absolutizace vlastnické moci, davo-„elitarizace“ společnosti a zdrojová soběstačnost této společnosti.

Osa x symbolizuje běh dějin (časové měřítko je zkreslené, přizpůsobené rychlosti procesů v různých dobách), na ose y je míra jednotlivých charakteristik (liberální charakter společnosti, vlastnický absolutismus, davo-„elitářský“ charakter společnosti, soběstačnost společnosti, kvalita života obyčejného člověka).

Můžeme vidět, že ruku v ruce s liberalizací společnosti a absolutizací vlastnické moci docházelo k stále většímu vykořisťování obyčejných lidí „elitou“. Zlom nastal v souvislosti se vznikem prvních socialistických států, kdy byly kapitalistické společnosti nuceny reagovat na ideologické ohrožení tím, že kvalitu života obyčejných lidí zvýšily. To se však projevilo na soběstačnosti těchto společností, která tím zanikla – když nešlo dostatečně vykořisťovat vlastní pracující třídu, zdroje se musely začít brát odněkud jinud (z mocensky porobených třetích zemí).

Dlužno dodat, že toto schéma je velmi zjednodušené a pouze orientační. Hlavní myšlenka ale platí.